RHODA NELSON

Propunere matrimonială

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Fusese părăsită.

De mai mult decât mizerabilul Edward.

Și trebuise ca asta să se petrecă în cea mai groaznică zi. Într-o succesiune rapidă, Annie Witherspoon supse felia de lămâie, linse sarea de pe mână și dădu peste cap încă o porție de tequila. Lăcrima și rimelul începuse să-i curgă pe pleoape, dar abia dacă băga de seamă. După al doilea păhărel, nici nu-și mai simțea gâtlejul. În afară de asta, era foarte preocupată să-și plângă de milă. Nu putea fi considerată obișnuită ziua în care atât viața personală cât și cea profesională se duseseră pe apa sâmbetei.

Își trecu degetele răsfirate prin păr, masându-și ceafa cuprinsă de furnicături. Se putea descurca și fără Edward. Știuse de la început că nu el era „alesul“ și avea îndoieli serioase că acela urma să apară vreodată. Făcea parte din farmecul ei cinic, își spuse Annie, zâmbind strâmb. Și, oricum, rezultatul final va fi același, așa că ce mai conta cine pe cine părăsește? De fapt, nu conta. Totuși, mândria ei era rănită.

În condiții normale, Annie s-ar fi consolat cu ideea că-i rămânea cariera. Vechea ei atitudine defensivă atunci când lucrurile nu mergeau cum ar fi vrut.

Iar asta se întâmplase destul de des.

Din păcate – începând de astăzi – nici acest gând consolator nu-i mai stătea la dispoziție. Dacă Mitch Hightower, acel nepot fustangiu și playboy al șefului ei, își vedea sacii în căruță, zilele ei de glorie la Agenția de publicitate Hightower urmau să ia sfârșit. Numai ideea că putea să apară din senin și să-i subtilizeze postul în virtutea unor legături de familie, îi făcea sângele să fiarbă.

Se încruntă, cântărind situația. Păcat că Will se dovedise o persoană atât de corectă, își zise ea, gândindu-se cu afecțiune la cel care-i fusese prieten și mentor. William Hightower hotărâse, din păcate, să-i acorde încă o șansă nepotului, însărcinându-l cu conducerea sucursalei agenției din Atlanta. Un post pe care Annie îl râvnea și pentru care se pregătise în ultimii cinci ani.

Având o părere atât de bună despre William, Annie încercase să-i accepte punctul de vedere și probabil că și reușise. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că muncise îndelung și din greu pentru a obține respectiva poziție, iar acum era posibil s-o piardă în favoarea unui individ care întorsese spatele afacerii de familie cu mult timp în urmă. Era mai mult decât neplăcut; era profund nedrept.

– Doriți să vă chem un taxi? întrebă barmanul, pe care, în intervalul necesar celor patru pahare băute, aflase că-l chema „Tank“, întrerupându-i gândurile demoralizante. Brațul lui, de dimensiunile unui jambon, se deplasă circular ștergând tejgheaua.

– Hei, puișor, te duc eu acasă, se oferi tipul de pe scaunul de alături, înainte ca Annie să poată răspunde.

Tank îi aruncă o privire de avertisment.

– Ușurel, Dick. Nu ești capabil nici să te duci pe tine însuți acasă.

Dick – al cărui nume i se potrivea ca o mănușă posesorului, după părerea lui Annie – se îmbufnă și se întoarse la paharul său. Abătută, Annie oftă și comandă încă un rând. Nefericirea cere tequila, își spuse mohorâtă și dădu peste cap paharul pe care Tank i-l așezase înțelegător dinainte.

***

Mitch Hightower își aruncă haina pe un umăr și ieși din restaurantul hotelului cu intenția de a ajunge acasă la unchiul său. În loc de asta, picioarele îl duseră spre o masă retrasă din bar. Spera că agentul imobiliar avea să apară curând. Știa, din experiență, că viața de hotel devenea repede obositoare.

Comandă ceva de băut și începu să-i studieze pe obișnuiții localului. La dracu. Ce căuta acolo? Îi promisese unchiului William că va trece pe la el să discute iminenta numire. Și totuși, din motive obscure, nu reușea să facă drumul până în Dunwoody. Mitch slobozi un suspin și își trecu mâna peste figură. Probabil, conștiința faptului că unchiul William nu se mai bucura de o sănătate înfloritoare – și pierderea recentă a prietenului și partenerului de afaceri – îl determina să ezite.

Unchiul Will fusese mereu plin de viață. Pentru Mitch, constituise un sprijin, mai ales după moartea părinților. Dar, cu toate că în ultimii ani nu se întâlniseră față în față cu ocazia diferitelor răspântii în viață și carieră, știuse mereu că ar fi putut apela oricând la el.

De fapt, solicitarea prezenței lui la Agernția de publicitate se dovedise a fi foarte oportună. Mitch era gata să conducă agenția. Își schimbase Harley Davidson-ul pe un Jaguar, blugii cu un costum Armani și renunțase la plete în favoarea unei tunsori la modă. Gata cu petrecerile și, mai important – măcar până se va pune la punct cu problemele firmei – gata cu aventurile. Femeile constituiau o distragere a atenției pe care nu și-o putea permite. Totuși, trebuia să recunoască – măcar față de sine însuși – că-l atrăgeau prea tare plăcerile carnale pentru a rămâne la infinit pe calea cea dreaptă și îngustă.

Oricum, venise vremea să ia niște decizii serioase privind viitorul. Și pentru acel drum până în Dunwoody. Hotărât, Mitch aruncă vreo câteva bancnote pe masă și porni spre ieșire.

– Uite ce-i Dick, am zis nu! declară o voce feminină extrem de sexy și puțin împleticită. Care parte ți-e neclară?

Ah, la dracu, își spuse Mitch, simțind imboldul hormonilor spre eroism. Își impuse să ignore vocea – și pe posesoare. Făcuse legământ împotriva legăturilor cu sexul slab, așa că nici nu se va uita. Încă șapte metri și va fi izbăvit.

– Hai p…păpușă, nu mai fi așa, răsună ademenirea împleticită.

– Au! țipă femeia. Hei! Dă-mi drumul!

Mitch privi. La dracu. Acum nu mai avea de ales; trebuia să-i sară în ajutor.

– Cred că prietena mea n-are nici un chef să plece cu tine, amice, zise Mitch pe un ton de un calm amenințător.

O pereche de ochi căprui, speriați, se întoarseră spre el pe când Dick elibera încheietura femeii. Pricepu pe dată și i se aruncă în brațe cu oarecare stângăcie.

– Ah, iubitule! exclamă ea. Unde ai fost? Te-am așteptat toată seara.

Mitch își petrecu brațul peste umerii ei într-un gest protector și-l măsură din privire pe bărbatul din fața sa.

– Eram în spate, așa cum ți-am spus.

– În spate? repetă ea. Credeam c-ai zis să ne întâlnim la bar. Greșeala mea. Oftă din greu și se strânse mai aproape de el. Buclele rebele, de culoarea cafelei, îi mângâiară gâtul. Slaba aromă de mosc ce o înconjura se ridică spre a-i gâdila nările. Senzualitatea momentului i se relevă deodată, prinzându-l nepregătit.

Ochii înroșiți ai lui Dick se îngustară, iar pieptul ofilit păru să iasă în relief.

– Și cum se face că nici n-ai observat-o atunci când ai intrat?

Mitch ridică din umeri.

– Dar o observ acum, nu-i așa, amice? Vezi-ți de treabă, își spuse Mitch în gând, nu mă face să te cotonogesc.

Învins, Dick expiră un damf toxic și plecă, probabil în căutarea unei partenere disponibile.

Domnița în pericol se sprijini de Mitch ca un balon dezumflat.

– Ah, îți mulțumesc! șopti ea cu recunoștință. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Își trecu o mână prin părul lung, încâlcit. Doamne, ce noapte! Întâi Edward, care s-a dat în vileag, apoi … Dick, se plânse ea indignată. Nătărăul ăla bâlbâit și-a vărsat berea pe mine. Descurajată, își dezlipi de trup rochia leoarcă.

– Te simți bine? întrebă Mitch.

Renunță la încercarea de a-și salva rochia și înălță privirea. Ochii închiși la culoare se fixară asupra propriilor lui ochi și, pentru o clipă, se simți paralizat. Un pumn, primit în plexul

solar, nu l-ar fi putut afecta mai tare decât acea apariție angelică. În secunda aceea enigmatică, se simți de parcă ar fi fost singurii locuitori ai planetei … și, dintr-un motiv pervers, își dori deodată ca aceea să fi fost situația.

Ea clipi, destrămând vraja.

– Da, șopti. Mă simt bine. Apoi păru să conștientizeze faptul că nu mai avea nevoie de protecție și, spre regretul lui, se retrase. Însă, imediat, se sprijini din nou de el. O-ho-ho, nu, nu prea. Ah, Doamne, cred … cred că … o să-mi fie rău, bolborosi ea.

Rău? se întrebă Mitch. Adică un rău în genul regurgitării? Salvase o domniță beată criță? Asta era, cu siguranță, o noutate.

– Ah, trebuie să mă întind undeva, suspină ea, apăsându-și fruntea cu o mână spre a contracara vertijul. Îi aruncă o privire imploratoare. N-ai vrea să fii drăguț și să chemi un taxi? Noaptea asta a fost un dezastru și dacă e să mă fac de râs aș prefera s-o fac acasă.

Mitch își căută telefonul celular.

– Există cineva la care să poți apela?

– Eu … locuiesc singură.

O privi încruntat.

– Asta este o informație pe care ar trebui s-o ții secretă.

Necăjit, îngerul turmentat deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise imediat la loc. Bărbia îi tremura. La dracu. Fără lacrimi. Mitch detesta lacrimile.

– Ai dreptate, admise ea, vocea sunându-i într-un mod neplăcut. A fost o p…prostie. De obicei, sunt o persoană foarte logică. Se smiorcăi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar acum … am avut, pur și simplu, o zi cu adevărat proastă și nu-mi doresc decât să ajung acasă! se lamentă ea.

– Bine, acceptă el, într-o încercare stângace de a o liniști, stânjenit de manifestările ei vocale. Oftă, apoi luă o decizie pripită, probabil nu foarte înțeleaptă. Dă-mi adresa. Voi avea grijă să ajungi acasă.

– O.K., vorbi ea pe nas, privind pe furiș spre ochii aceia albaștri, luminoși. Mulțumesc.

Se lăsă condusă, fără alte evenimente, afară din bar. Dar, când văzu mașina, întrebă lătrat:

– Unde este taxiul? Sprâncenele i se încrețiră a zăpăceală.

Mitch zâmbi încurajator și ridică din umeri.

– N-am chemat nici un taxi. Nu mă deranjează să te conduc chiar eu acasă.

Hotărât să facă exact ceea ce zisese și apoi să se retragă el însuși pentru noapte, făcu un pas spre mașină. Când privi înapoi, pantofii ei cu tocuri cui păreau ancorați în asfalt. Femeia nici nu se clintise. Mitch oftă ca pentru sine. Asta era răsplata pentru tentativa de a face un bine?

Mușcându-și buza, îngerul clătină din cap.

– Uite ce-i, îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut și nu vreau să par nerecunoscătoare. Îi zâmbi sincer. Însă nu mă pot urca în mașină împreună cu tine. Nici măcar nu te cunosc. Ai putea face parte din fan-clubul vreunui criminal în serie. Poate că în portbagaj ai vreo rolă de bandă adezivă. Îmi pare rău, sper că înțelegi.

Mitch zâmbi.

– De fapt, da.

Păru să-i evalueze oferta, o clipă, apoi, clătină din nou din cap. Din păcate, mișcarea o determină să se grăbească spre cea mai apropiată tufă pentru a-și deșerta conținutul stomacului în peisajul luxos.

Mitch înjură printre dinți, apoi se apropie și-i întinse o batistă. Ea privi în sus și zâmbi palid.

– Acum mă simt mai bine. Să plecăm. Mai întâi însă… Se opri din mersul nesigur, se întoarse și-i spuse portarului: Privește-mă cu atenție. Dacă apar la știrile de la ora șase, vei ști cine este de vină.

***

Parcă ar fi înghițit o blană de pisică, își spuse Annie ametită, luptându-se să deschidă ochii total necooperanți. Era imposibil fiindcă, dacă stătea să se gândească, nici n-avea pisică. Își îndepărtă de pe față părul în dezordine, apoi, cu stomacul chiorăind, se rostogoli și ateriză brusc pe pardoseală.

Rămase nemișcată. Primul indiciu că ceva nu era în ordine. Deocamdată, era conștientă de patru astfel de indicii. Unul, cariera ei ajunsese în pragul dezastrului. Al doilea, Edward o părăsise. Al treilea, aseară înghițise mult prea multă tequila. Și al patrulea, zăcea pe pardoseala camerei de zi, doar în sutien și chiloți.

Annie privi printre gene, pe gânduri, dar renunță pentru că o dureau oasele feței. Nu-și amintea să-și fi scos rochia și niciodată nu mai dormise pe canapea. Cum dracu … ?

Apoi, memoria îi reveni.

Își aminti de cavalerul ei, de noaptea trecută. Splendidul exemplar cu păr negru, ondulat și ochi albaștri limpezi. Și zâmbetul, minunatul zâmbet sexy care o captivase seara precedentă. Annie se opri. Parcă simțise atingerea buzelor lui pe frunte. Oare, chiar o făcuse? Sau era vorba despre o senzație falsă, datorată dorinței? Cine are fi putut spune? Era însă sigură că o scăpase de Dick și apoi o condusese acasă.

Își mușcă buza. După cum se vedea, o și dezbrăcase. O persoană normală s-ar fi simțit iritată de faptul că-și luase acea libertate, însă Annie nu reuși decât o scurtă încruntare, urmată de o copleșitoare ușurare, când constată că purta cea mai bună lenjerie de dantelă, Victoria Secret.

Gemând de neputință, se ridică și se uită împrejur să afle dacă nu cumva rămăsese și el, dar, după liniștea absolută, înțelese că era singură. Rochia pătată stătea îngrijit împăturită pe brațul unui fotoliu. Poate că-i lăsase un bilețel, își spuse ea plină de speranță. Deși întregul corp protesta la fiecare mișcare, se luptă să se ridice la verticală și procedă la o verificare sumară. Nu. Nici un fel de bilet. Ei bine, la dracu! I-ar fi plăcut să-i poată măcar mulțumi pentru că o adusese acasă în siguranță.

Zâmbi din nou și o amintire păru s-o încălzească pe dinăuntru. Un cavaler al zilelor noastre, își zise ea visătoare. La naiba! Tendința romantică a gândurilor o alarmă. De ținut minte, hotărî ea – gata cu tequila. Totuși, nu în fiecare zi dădeai peste un bărbat drăguț. Nu-și mai amintea decât fragmente din întâmplările nopții precedente și, deși ar fi trebuit să-și amintească perfect scena despărțirii de Edward, în mod surprinzător, acea amintire era destul de ștearsă. Reținuse mult mai multe despre străinul săritor care-i venise în ajutor.

Și fusese ceva, în privința lui, care-i păruse vag familiar, însă Annie știa că nu-l mai întâlnise. Dacă l-ar fi cunoscut, și-ar fi amintit. Acei ochi ar fi fost imposibil de uitat. Apoi, o copleși alt gând.

Nu aflase cum îl chema.

O salvase din mâinile lui Dick, o dusese acasă și nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. O tristețe nejustificată o inundă, făcând-o să se simtă de parcă ar fi scăpat din vedere ceva

deosebit de important. Se scutură de senzația de ridicol. La dracu, nu era decât un individ oarecare. Un alt potențial demolator de inimi. Deci, ce rost avea melancolia? Ajunge, își zise Annie. N-ai învățat nimic? Până și „statornicul" Edward o părăsise. Ar trebui să renunțe la bărbați, să-și ia o pisică.

Contemplând ultimele întorsături din telenovela personală, Annie se așeză pe canapea trăgându-și genunchii la piept. Lumina noii zile așternea o perspectivă diferită asupra trădării lui Edward, deși chiar și ea plănuise să reteze acea relație fără viitor. Un zâmbet fin îi curbă buzele. Cu toată superficialitatea legăturii, rămăsese cu părerea de rău că nu ea provocase ruptura.

La fel de repede precum apăruse, zâmbetul se estompă. Având în vedere impasul în care se găsea cariera ei, nu avea timpul și nici energia de a se preocupa de Edward – sau, în cazul de față, de frumosul străin care o condusese acasă.

În afară de asta, gândul la iminenta retragere a lui William nu făcea decât să-i amplifice durerea de cap. De îndată ce partonul n-ar mai fi venit zi de zi la agenție, era convinsă că i-ar fi simțit lipsa. Nu se putea gândi la drepturi. Se simțea prea deprimată. Mâine, va fi suficientă vreme să adopte o atitudine tip Scarlett O'Hara.

Hotărâtă să se bucure de acea sâmbătă, Annie își îndepărtă părul din ochi și se împletici spre baie. Se spălă și încercă să-și aranjeze înfățișarea. Ar fi trebuit să ia ceva contra durerii înainte de a se apuca să-și pieptene părul, decise ea, scâncind la fiecare trecere a periei. Doamne, cât băuse oare în seara precedentă?

În mod clar, prea mult. Cu părul prins într-o agrafă și un minim de machiaj, Annie trase pe ea un tricou și niște pantaloni scurți, apoi se duse după ziar. Cu jurnalul și cana de cafea în

mâini, se întoarse în camera de zi și se cuibări în șezlong. Despături jurnalul, îl răsfoi până la pagina mondenă și… îngheță.

Era chiar ea!

Și el!

Ei, amândoi!

Fotografia era neclară și luată dintr-un unghi nefavorabil, mai ales pentru ea, observă Annie, studiind-o mai de aproape. Cu toate astea, ei erau. Bărbatul spectaculos o ajuta să urce în mașină. Își amintea vag scena. Sprâncenele i se încrețiră. De ce le-ar face cineva o poză? Abia formulase întrebarea când citi titlul: *Hightower Pune Mâna pe o Frumusețe Sudică.*

Hightower? Își simți inima galopând. Palmele i se umeziră. Greața i se ridică în gât, gâdilându-i amigdalele. Mitch Hightower? Năpasta vieții ei?

– Ah, Doamne! gemu Annie, rostind numele atotputernicului în timp ce prin vene i se revărsa un val de adrenalină. Nu-i venea să creadă. Oare nu-i era destinat nici un strop de noroc? Dintre toți cei care ar fi putut-o conduce acasă, de ce se suise tocmai în mașina lui?

Șocul atrase un nou acces de panică. Simți fierbințeala ridicându-i-se pe ceafă. Dimineață, își imaginase că fusese salvată de un cavaler în armură strălucitoare, când, în realitate, se lăsase condusă acasă de însuși diavolul. Și, ca să pună capac, o mai văzuse și dezbrăcată! Cu ce era vinovată, Dumnezeule? Cum de se putuse vârî în așa ceva? își spuse ea necăjită.

Îi venea să-și dea singură șuturi. Dacă ar fi fost posibil, probabil că ar fi încercat. Nici o mirare că-i păruse cunoscut. Deși nu se întâlniseră, văzuse destule fotografii

de-ale lui – de obicei însoțit de vreun super-model – în diverse reviste pentru celebrități. Dacă n-ar fi fost băută, probabil că l-ar fi recunoscut.

Apoi, o năpădi un gând mai nefericit. Îngheță. Cu siguranță, Mitch va fi obligat să-i explice întâmplarea unchiului. Deși era adevărat că auzul îi slăbise, în ultimii ani, văzul era încă în bună stare. Ar fi recunoscut-o fără dubiu. De îngrijorare, își mușcă buza. Asta nu era bine. Deloc, își zise ea pe când toate implicațiile i se perindau prin minte. Imaginea întregii ei vieți aruncată la un closet gigantic îi năpădi imaginația. Simți un val de ilaritate isterică inundându-i gâtlejul.

Ei bine, își spuse Annie, nu-i putea permite lui Mitch s-o saboteze înainte chiar de a avea ocazia să-și pledeze cazul. În mod normal, s-ar fi întâlnit cu William abia duminică seara, la cină, dar asta era o urgență. N-avea de ce să se supere.

Mai mult, trebuia să ajungă la el înaintea lui Mitch.

În ideea asta, se tră cu trei aspirine, se schimbă, apoi reveni în baie pentru a mai da o șansă părului și feței.

Nu se făcea să apară mahmură câtă vreme încerca să nege că se îmbătase.

Capitolul 2

– Mă bucur că în sfârșit ai reușit să ajungi, Mitch, îi zise unchiul Will, bătându-l pe spate, pe când intrau în birou. Ce-ai pățit aseară? O sclipire misterioasă se aprinse în ochii bărbatului mai în vârstă, dându-i nepotului prea puțin timp de gândire.

– O, am fost reținut, răspunse el evaziv, trecând apoi la alt subiect. Imaginea angelică a femeii cu ochi adânci, căprui, păr cârlionțat, în dezordine și lenjerie de dantelă roșie îi sclipea în minte. Își drese glasul și alungă imaginea. Cum te-ai mai simțit?

– Destul de bine, cred. Se duse la bar și puse gheață într-un pahar. Vrei ceva de băut?

Mitch scutură din cap.

– De fapt, credeam că nu … se poticni el, nesigur în privința modului în care l-ar putea face pe unchi să renunțe la băutură.

– Este doar suc de mere, rânji William. Cea mai „tare“ băutură pe care mi-o mai permit.

Mitch zâmbi stânjenit.

– Ah, îmi pare rău.

– Nu-s necesare scuzele, îl asigură William. Un zîmbet larg îi încununa figura zbârcită. Abia dacă n-ai fi spus nimic m-aș fi smțit ofensat. Îi arătă un scaun. Stai jos, stai jos. Avem o mulțime de lucruri de discutat. Dar, mai întâi, trebuie să-ți spun cât de rău mi-a părut să aflu despre Nick. Unchiul își clătină capul cărunt în semn de regret. Știu că erați foarte apropiați. Ce tristețe ca cineva să moară de tânăr. Jurnalele n-au dat amănunte. Ce s-a întâmplat?

– Un anevrism, spuse Mitch. Juca tenis și în clipa următoare murise. Deși fusese de față, îi era încă greu să accepte cât de rapid se putea stinge flacăra vieții, mai ales în cazul unui om deplin sănătos. Moartea lui Nick declanșase introspecția și fusese unul dintre motivele care-l convinseseră pe Mitch că venise vremea să se întoarcă acasă.

William țâțâi din buze.

– Atât de trist, repetă el.

Mitch trase aer în piept.

– Ei bine, da. Așa este. Cred că n-am apucat să-ți povestesc, dar acesta este motivul pentru care m-am hotărât să-i vând Aliciei, soția lui Nick, jumătatea mea din „Micronet“. Ridică privirea la timp pentru a surprinde perplexitatea întipărită pe fața unchiului. Mi-ar fi fost imposibil să mai lucrez acolo, explică el. Nick și cu mine avusesem o înțelegere. Eu proiectam “software-ul“, el se ocupa cu conducerea afacerii și toate celelalte. Slobozi o expirație oftată și se lăsă pe spătarul scaunului. Presupun că aș fi putut rezista, dar n-aș fi reușit niciodată s-o mai consider intreprinderea mea. Are vreo logică?

Puțin stânjenit, William își drese glasul.

– Hm, da, cred că da.

– Oricum, Hightower Advertising nu-mi va lăsa niciodată o astfel de senzație. Mitch oftă, apoi zâmbi. Va fi grozav să fiu din nou acasă.

– Hm, Mitch, răspunse unchiul ezitant, trebuie să-ți spun ceva. Și nu prea știu cum să încep.

Spaima i se cuibări în stomac.

– Suntem faliți? vorbi el fără inflexiuni.

– Nu, Doamne, băiete! izbucni William. Nu-i asta.

Mitch răsuflă ușurat.

– Atunci, e nevoie de capital? Nu-ți face griji, am destul ca să …

William scutură din cap.

– Nu, nu, … hm, … nimic de genul ăsta. Bărbatul în vârstă își scărpină țeasta cheală.

Încurcat, Mitch se încruntă.

– Ei bine, atunci care-i poroblema?

William ezită, apoi îl privi pe nepot.

– Nu-ți pot da postul de director executiv, Mitch. Va trebui să-l câștigi. Am în vedere altă persoană care are dreptul, cel puțin cât și tine. Așa cum ți-am spus, va trebui să-l câștigi.

Mitch clipi.

– Să-l câștig?

Unchiul dădu din cap.

– Ai lipsit multă vreme, băiete! Nu mai pot să-ți predau, pur și simplu, ștafeta. Sunt convins că nu te așteptai ca, după cinci ani, să vii și să obții un post pe care l-ai refuzat o dată.

De fapt, Mitch chiar așa ceva sperase. Rămase pe gânduri.

– Dar, atunci de ce m-ai chemat?

Unchiul ridică din umeri și scoase un oftat prelung.

– Am dorit să-ți ofer ocazia. La urma urmei, vorbim despre moștenirea ta.

– Dar … Soneria de la intrare întrerupse protestul lui Mitch.

– Ține minte ce voiai să spui. Mă întorc imediat. Astăzi este ziua liberă a Dorei.

Mintea lui Mitch se învârtea pe loc. Va fi nevoit să-și recâștige moștenirea? Compania Hightower, care era în familie de mai bine de cincizeci de ani? Își scutură căpățâna, zăpăcit. Nu avea logică. Îi trecu prin minte că unchiul s-ar fi putut seniliza. În ultimii ani, vorbiseră la telefon de cel puțin două ori pe lună, uneori mai des. Întotdeauna păruse lucid, însă …

Cine ar fi putut să fie mai îndreptățit ca el la moștenirea familiei?

– Mitch, anunță William, dă-mi voie să ți-o prezint pe Annie Witherspoon – cea care-ți face concurență.

Neatent, Mitch ridică privirea și întâlni ochii aceia căprui și adânci care-i bântuiseră visele toată noaptea. Clipi, apoi se înclină. Dar cum? De ce? Ce căuta aici? Încetul cu încetul, afirmațiile unchiului se infiltrară printre gândurile lui învălmășite. Annie Witherspoon? Concurența? Ei bine, blestemat să fiu, își spuse el. Aceleași gânduri păreau să treacă și prin mintea ei, având în vedere zâmbetul arțăgos și privirea ucigătoare pe care i-o adresase.

Arborând propriul rânjet lipsit de umor, se ridică și-i întinse mâna.

– Domnișoară Witherspoon.

Micuța ei mână o scutură pe a lui. Mitch ignoră unda de curent ce-l străbătu la scurtul contact.

– Domnule Hightower, am auzit o mulțime de lucruri despre dumneavoastră. Ce bine că în sfârșit pot să vă cunosc.

Deci, așa voia să decurgă lucrurile. Înăbușindu-și o grimasă, Mitch decise altfel.

– Nu ne-am mai cunoscut cândva? întrebă el cu un aer nevinovat.

Din ochii ei țâșniră scântei.

– Nu, nu prea cred.

– Ciudat, se amuză Mitch. Îmi pari tribil de cunoscută. O învălui cu o privire stăruitoare, măsurând-o subtil de la tălpi până-n creștet. Studiul avu efectul scontat, observă el urmărindu-i de aproape culoarea feței. Sunteți sigură că nu ne-am mai întâlnit?

– Foarte sigură, izbucni ea.

– Bun, atunci, remarcă William, aparent inconștient de tensiune, … îmi făcusem planul să discut problema asta cu voi abia mâine, dar, fiindcă sunteți amândoi aici, ce ați spune să ne punem pe treabă?

Annie aprobă din cap, zâmbindu-i franc. Pentru o clipă, ilogic, Mitch se simți aproape gelos.

– De acord, Will. Sprâncenele ei se încrețiră în semn de îngrijorare. Ești sigur că te simți în stare?

– Cu siguranță, o liniști el. Îi mângâie părul prins într-o coadă de cal adoptând un zâmbet larg. Îți faci prea multe probleme. Dar tu, Mitch, ce părere ai? Ai vreo treabă importantă în agendă pentru astăzi?

– Nimic care să nu poată aștepta, răspunse acesta.

Unchiul aprobă, apoi se scufundă în fotoliul de piele din spatele biroului. Annie și Mitch se priviră pe ascuns și ocupară cele două scaune situate pe latura opusă.

William își uni degetele mâinilor și începu.

– După cum știți amândoi, anul trecut sănătatea mea a fost cam șubredă. Conducerea Agenției Hightover mi-a oferit o carieră plină de satisfacții și mi-a produs plăcere continuă. Zîmbi cu căldură. Totuși, a venit vremea să mă dau la o parte. Dacă

vreau să mă bucur de bătrânețe, trebuie s-o fac. Suspină. Când am decis că era timpul să mă retrag, în mod normal m-am gândit la cine mă va înlocui – și aici apare nodul problemei. Această companie este proprietate de familie și așa a fost întotdeauna. Privi spre nepot. Dar, Mitch, tu n-ai arătat niciodată vreun interes pentru firmă, preferând să-ți faci o carieră proprie în computere. Mitch se foi în scaun. Recunoștea adevărul rostit. Totuși, continuă William, n-ar fi corect să-ți refuz, pur și simplu, ocazia.

Se întoarse cu o privire afectuoasă spre Annie. Dar, de asemenea, n-ar fi corect s-o exclud pe Annie. A fost o angajată loială și cinstită, cunoaște compania precum conținutul propriului buzunar și o iubește la fel ca mine însumi. Mai mult, mi-e deosebit de dragă. Suntem foarte apropiați și, cinstit vorbind, o consider fiica pe care din păcate n-am avut-o niciodată. Oftă a regret. Așa că, înțelegeți dilema mea. Să-i dau hățurile lui Mitch, sânge din sângele meu, care acum își cere dreptul? Sau să i le dau lui Annie, prietenul de nădejde și angajatul loial care muncește din greu, urmărind postul de când s-a angajat, acum cinci ani?

Aștepta oare un răspuns? se întrebă Mitch. Sau era doar o chestiune de retorică? În mod cinstit, el nu vedea nici o problemă. După el, lucrurile erau foarte simple. El ar trebui să conducă agenția Hightower, iar Annie să-și păstreze postul pe care era deja.

– Ei bine, în orice caz, continuă William, iată ce am hotărât.

Atât Mitch cât și Annie se aplecară înainte, așteptând încordați decizia.

– Voi doi va trebui să … Telefonul sună, întrerupându-i anunțul. Mitch își dădu drumul pe spătar și expiră zgomotos. Unchiul William îl comută pe cel care sunase pe o linie de așteptare. Scuzați-mă. Durează numai un minut. Trebuie să vorbesc din camera cealaltă. Se ridică și înconjură biroul. Între timp, ați face bine să vă cunoașteți. Curând, veți fi nevoiți să lucrați împreună. Cu acest comentariu cifrat, bătrânul părăsi camera.

Annie țâșni de pe scaun, cu o agilitate de care Mitch n-o crezuse capabilă după evenimentele din seara trecută și începu să răvășească teancurile de hârtii răspândite pe biroul lui William.

– Ce naiba faci? întrebă Mitch.

Annie se opri și-i aruncă o privire nimicitoare.

– Caut ziarul de azi. L-ai văzut? Ah, Doamne, sper să nu-l fi citit, încă.

Mitch se încruntă.

– Nu. De ce? Ce anume să nu vadă?

– Fotografia, tontule, șopti ea. O fotografie surprinzându-ne pe noi părăsind hotelul.

Nu înțelese ce-i păsa ei dacă William ar fi văzut sau nu poza. Ce conta? Brusc, un zâmbet viclean i se lăți pe față, o dată cu deslușirea adevărului. Desigur, unchiul William nu știa nimic despre destrăbălarea ei de vineri seara. Mitch își părăsi locul și se alătură efortului ei de căutare.

Annie se opri și-i aruncă o privire suspicioasă.

– Ce faci?

– Te ajut, zise el cu blândețe. Că veni vorba, să-ți fie de bine.

Sprâncenele ei se adunară a nelămurire.

– Pentru ce, să-mi fie de bine?

– Pentru nimic, zise Mitch cu pasiune, privind-o peste masă. Ăsta-i modul tău de a-mi mulțumi pentru că te-am condus acasă aseară.

Coada de cal se ondulă pe când ea izbucnea:

– De parcă ar trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai dezbrăcat. Nu era necesar. Ce, întrebă ea consternată, ești vreun soi de pervers? Își continuă cercetarea grăbită, spre indignarea lui vizibilă.

Pervers? Pentru prima oară în viață, o femeie reușise să-l lase fără replică. Fusese acuzat de o mulțime de lucruri, dar niciodată până atunci nu i se mai întâmplase să fie considerat obsedat sexual.

– Ascultă, cucoană, mârâi Mitch. N-ai nimic să nu fi văzut mai înainte. Deși, niciodată nu văzuse ceva mai frumos, dar faptul va rămâne secret. În afară de asta, am fost obligat să aleg între a te dezbrăca de rochie și a te lăsa să dospești în bere toată noaptea. Am vrut doar să te ajut, mormăi el.

Ea își abandonă cercetarea pentru scurtă vreme. O umbră de părere de rău îi trecu peste chipul încântător, atât de repede încât Mitch fu tentat să creadă că i se păruse.

– Fie, spuse ea cedând cu un suspin. Îți mulțumesc că m-ai dus acasă. Îți sunt, cu adevărat, recunoscătoare.

– Bine, comentă Mitch, încă iritat de atitudinea ei blazată. Majoritatea beților nu-s în stare să aprecieze o mână de ajutor.

Privirea ei se ciocni de a lui.

– Nu-s beți, gâfâi ea înfierbântată.

Mitch își stăpâni zâmbetul de neîncredere și ridică din umeri.

– Fie cum spui.

Annie ocoli în trombă biroul și se opri sub nasul lui. Ca să-l poată privi în ochi, era nevoită să-și încline capul pe spate, iar el își dădu seama că postura o deranja teribil. Ciudat, lucrul ăsta i se păru foarte excitant.

– Ascultă cu atenție, nu sunt bețivă.

– Pasul al șaptelea, zise Mitch, încrucișându-și brațele peste piept. Negarea.

Annie își propti palmele în șolduri.

– Și, nici în negare nu sunt. Până aseară, n-am băut mai mult de un pahar de vin de când am absolvit facultatea. Aseară… Își lăsă capul în jos și, o clipă, Mitch crezu că va izbucni în plâns. În cele din urmă, își ridică din nou privirea, căutându-i ochii. Uite ce-i, n-am putea ține ceea ce s-a petrecut aseară numai pentru noi? Este cu adevărat stânjenitor și aș prefera să uit. Bine?

Reușise din nou, își spuse Mitch. La fel ca în seara precedentă, îl fermecase cu acei ochi extraordinari. Când, în cele din urmă, o adusese acasă, fusese obligat s-o care în brațe. Adormise pe drum. În loc să se supună ispitei intrând în dormitor, o așezase pe canapea. Rochia îi era umezită cu ceva ce mirosea a bere, provenind, fără discuție din altercația cu Dick.

Adevărat, ar fi putut s-o lase îmbrăcată, dar ar fi fost foarte neconfortabil. Așa că, n-o făcuse. Îi desfăcuse fermoarul, dezbrăcând-o puțin câte puțin. Cînd ajunsese la scobitura spatelui, era deja excitat. Și acea dantelă roșie … Mitch trase încetișor aer în piept.

Oricum, niciodată nu avusese probleme cu atracția față de sexul opus și, cu siguranță, n-ar fi profitat de ea. Îi îndepărtase

îmbrăcămintea, depunând-o pe un scaun din preajmă, apoi o acoperise cu învelitoarea de lână de pe canapea. Se comportase foarte cuminte.

Cu excepția faptului că ar fi dorit s-o sărute. Și încă ceva. Din câte își amintea, niciodată nu mai veghease somnul cuiva, iar Annie Witherspoon era și mai frumoasă în somn. Buclele neorânduite, răsfirate pe pernă, genele lungi, trimițând umbre pe obraji. Memoria reconstituia o imagine vie care și acum îl afecta. Neputându-se stăpâni, se aplecase și-i mângâiase fruntea netedă cu o sărutare. Ea emisese un sunet slab, neinteligibil, care reverberase adânc undeva în interiorul lui.

Și acela fusese semnalul de plecare. Mitch o luase la goană de parcă ar fi avut pe urme ogarii iadului. Același impuls îl simțea și acum.

– OK, zise el într-un târziu. N-am să suflu nici o vorbă.

Ea scăpă un oftat de supremă ușurare.

– Îți mulțumesc.

William se întoarse în cameră, foarte bine dispus.

– Mare plăcere să constat că vă înțelegeți bine, copii. Așa, unde rămăsesem? Ah, da. Tocmai eram pe cale să vă expun regulile de bază ale operațiunii „Director executiv". Zâmbi la propria glumă. Deoarece nici unul dintre cei doi nu-i întoarse zâmbetul, își drese glasul și continuă. Bine, în regulă. Uite cum vom proceda. Începând de luni, voi doi veți fi în competiție în campania pentru Winning Wiener.

Alături, Annie scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat. Mitch fu cuprins de un ciudat presentiment.

– Mitch, ne-am mai ocupat de campaniile publicitare pentru câteva sucursale ale Winning Wiener. Annie a colaborat cu

conducerea de la Winning Meats, Inc. Te va pune la punct cu toate detaliile. Oricum, este prima oară că ni se oferă șansa unui contract de asemenea importanță. Așa că, cel ce va reuși să câștige acest contract îmi va lua locul. William zâmbi, foarte mulțumit de sine.

Șocul, neîncrederea, mânia și în cele din urmă resemnarea fu succesiunea senzațiilor lui Mitch. Alături, Annie rămase tăcută și complet nemișcată. Lipsa ei de reacție putea însemna două lucruri. Fie se simțea deja câștigătoare a acestei competiții prostești, fie percepea planul lui William ca pe ceva atât de oribil încât rămăsese fără cuvinte. Mitch înclina spre a doua variantă.

Slobozi o respirație oftată. Se aplecă înainte, proptindu-și coatele pe genunchi.

– Deci, să vedem dacă am înțeles bine. Pentru a putea deveni Director executiv al Hightower Advertising, trebuie să demonstrez că sunt capabil să vând un „hot dog"?

William îl încurajă cu privirea, de parcă Mitch ar fi fost un copil cu minte slabă care răspunsese corect la o întrebare grea.

– Corect.

Capitolul 3

Dimineața de luni se arăta luminoasă și rece. Ziua de toamnă avea să fie potrivită pentru un pulovăr călduros și o plimbare lungă prin parc. Din păcate, chiar dacă Annie ar fi avut dispoziție pentru așa ceva – ceea ce nu era cazul – n-ar fi dispus de timpul necesar. În cei peste cinci ani de lucru la Hightower Advertising, nu lipsise de la muncă nici măcar o zi și nici nu întârziase.

Până astăzi.

Și de vină era o singură persoană: Mitch Hightower.

Rămăsese trează până târziu în noapte, gândindu-se la posibile idei de campanie și la strategii împotriva lui, astfel că nu reușise să-și facă somnul necesar. Apoi, ca să pună paie pe foc, îi apăruse și în vis. Și, ca maximă iritare, nici măcar nu fusese un coșmar. Întrucât nu mai experimentase niciodată un vis erotic pe care să și-l amintească, fu uimită cât de real păruse. De ce oare, subconștientul îl repartizase pe Mitch în rolul de amant? Scutură din cap. Nu înțelegea.

Accepta că-l găsea atrăgător. Avusese suficientă vreme să-l studieze acasă la William, ieri. Figura lui lui putea fi fascinantă.

Robust masculină, numai muchii și suprafețe netede. Maxilarul pătrat era garnisit cu o gropiță sexy în bărbie. Buzele păreau proiectate pentru păcat, iar ochii aveau o culoare albastră străvezie. Părul ondulat, negru tăciune, creț spre capete, ciufulit, ar fi fost, fără îndoială, primul său atu la deșteptare. Annie inspiră adânc. O da, nu putea fi nici o îndoială, era frumos.

Însă, dincolo de toate aceste caracteristici, mult mai atrăgătoare era senzualitatea fățișă care izvora din acest bărbat. Se simțea, în mod vizibil, confortabil în propria piele și era conștient de atracția pe care o exercita asupra sexului opus. Un mascul de primă mână.

Exact tipul care nu-i plăcea și cu care nu s-ar fi încurcat niciodată.

La nouă și un sfert, Annie își strecură mașina într-un loc de parcare. Înhăță servieta și porni în viteză spre birouri. La sosire, își întrebă secretara ca să se asigure că Lester Peters nu sosise încă. Nu apăruse. Când William anunțase că ea și Mitch vor concura pentru contractul cu Lester, Annie fusese la început îngrozită.

Les era un fel de cow-boy excentric care se mândrea cu familia sa și cu abilitatea de a fuma o țigară de la un capăt la altul fără să-i cadă scrumul. În plus față de această realizare „profesională", Les era implicat în aproape orice afacere, de la vite la petrol. De curând, își lansase propria colecție de îmbrăcăminte. Annie rânji. Cel mai recent costum în care-l văzuse rivaliza cu ultimele ținute ale lui Elvis.

Mai mult, era adeptul conducerii afacerilor cu propria mână, preferând să cunoască toate amănuntele. Pe scurt, deși ajunsese să-l îndrăgească pe micul dictator, îl considera un colaborator foarte dificil.

Chiar aceea era trăsătura de caracter pe care miza Annie pentru a câștiga bizara competiție. Mai lucrase cu Les. Mitch nu și, din acest motiv, habar n-avea cu ce fel de client avea de-a face. William o rugase să-l pună pe Mitch la curent în privința lui Les. O făcuse. Îi spusese tot ce s-ar fi putut găsi într-un dosar personal. Restul va trebui să-l afle prin forțe proprii. Abia aștepta să observe rezultatele.

***

Așteptând liftul care urma să-l ducă la etajul șase al clădirii Hightower, Mitch trase de cravata ce-i strângea gâtul. Se încruntă. La dracu, de ani de zile nu mai purtase cravată la lucru. Erau un accesoriu supărător, fără îndoială scornit de o femeie. O femeie diabolică. Probabil, o predecesoare a Anniei Witherspoon, își zise el supărat.

Ieri, sperase să petreacă o după-amiază liniștită în compania lui William. Sperase să-l convingă să renunțe la această aiureală complicată și să-i acorde lui poziția îndreptățită de director executiv. Apăruse însă Annie și-i răsturnase planul.

Oare nu stătea niciodată acasă? Apărea de obicei la William sau era doar o tactică nouă, pe care unchiul n-o prinsese încă, pentru a pune mâna pe companie? Spre regretul său, Mitch se îndoia; fusese suficient de autentică. Mai mult, unchiul Will fusese mereu un excelent cunoscător de oameni. Totuși, Mitch alese să adopte o părere proastă despre ea. Astfel, ceea ce avea de gând să facă, devenea mult mai ușor.

Mitch era decis să câștige.

N-avea să permită ca o pereche de ochi căprui să-l despartă de moștenirea care i se cuvenea. Cu toate că-i stătuse ca un spin

în coaste aproape tot sfârșitul de săptămână, reușise unele mișcări defensive. Prin intermediul Internetului și al fișelor de la personal, aruncase o privire asupra tuturor fragmentelor de informații disponibile, despre Lester Peters. Annie îi furnizase o impresionantă cantitate de informații asupra magnatului cărnii și, surprinzător, fusese cinstită. Ciudat. S-ar fi așteptat la niște stratageme.

Oricum, dorea să fie pregătit la întâlnirea cu Les Peters. În ultimi ani, Mitch pierduse contactul cu lumea publicității, dar își amintea încă faptul că informarea asupra unui posibil client era prima mișcare. Din ce putuse înțelege, individul avea gusturi relativ simple. Se aștepta la un bărbat înalt, distins și mai în vârstă. Un bărbat îmbrăcat cu un costum de firmă, cu pantofi obișnuiți și relativ discret. Nu fusese capabil să descopere nici o fotografie a idividului.

Având în vedere tot ce descoperise, treaba avea să fie floare la ureche. De fapt, avea deja câteva idei bune, mai ales una care se învârtea în jurul unui picnic. Zâmbi încrezător și se legănă pe călcâie. N-o să fie prea greu. Hot dog-ul constituia o caracteristică americană. Cine putea să nu-l aprecieze?

După o scurtă meditație, Mitch hotărâse că micul geamăt al Anniei, atunci când Will pomenise de Les Peters, era exclusiv destinat să-l zăpăcească pe el. Ei bine, n-avea să-i meargă.

În sfârșit, liftul se opri. Cu zâmbetul bine proptit pe figură, Mitch pătrunse în birou. O femeie scundă, durdulie, cu bucle mătăsoase cenușii, ridică privirea. Arboră un zâmbet călduros.

– Trebuie să fii Mitch. Sări de pe scaun și se grăbi să iasă după birou. Eu sunt Louise. Unchiul tău m-a prevenit. Vino. Ești așteptat. Îl împinse spre unul dintre birouri. Toți ceilalți au sosit.

Deja? Afurisită treabă. Nu-i convenea că era ultimul care apărea la o asemenea ședință. Cine știe ce se întâmplase înainte de sosirea lui? Din bârfă, se puteau deduce multe lucruri.

Louise ciocăni la ușa camerei, apoi o deschise.

– Iată-l și pe hoinarul nostru, zise ea cântat, spre disperarea lui Mitch.

Își spuse amărât că va avea grijă de ea la primele de Crăciun.

– Mulțumesc Louise.

– Cu plăcere, dragule. Nu dorești o cafea? Primind un răspuns negativ, secretara părăsi încăperea.

Mitch își întipări pe figură o expresie potrivită de părere de rău și-i observă pe ocupanții camerei. Privirea lui se deplasă spre dreapta, oprindu-se mai întâi asupra Anniei, care ocupa unul dintre cele două scaune de piele de pe lateralele biroului. Dintr-un motiv oarecare, părea deosebit de mulțumită. Zâmbetul de pe figura splendidă, era probabil pe socoteala sa.

În următoarea clipă, se concentră asupra unchiului și-l salută din cap. În cele din urmă, privirea lui poposi asupra celuilalt fotoliu lateral. Se încruntă. Era liber. Ciudat. Avusese impresia că …

– Fără perișoare! Exclamă o voce puternică, baritonală. Nu vom servi pui la reuniunea de familie! Spune-i lui Cookie s-o lase baltă. Ce, eu cresc pui? Nuuu, răspunse glasul propriei întrebări. Eu cresc vite! Cinstit, cine a mai auzit asemenea nebunie?

Complet zăpăcit, Mitch examină încă o dată fotoliul gol. Apoi le zări. Ghetuțele, ce încălțau niște picioruțe scurte, se legănau fără a ajunge până la pardoseală. Încă un pas îi dezvălui o pălărie largă de cow-boy, albă, abia ițindu-se pe deasupra spătarului.

– Știu dragoste, știu. Nu-ți face griji. Mă voi ocupa eu de toate, îndată ce ajung acasă. Și eu te iubesc, scumpo. Îhî, îhî, îngână vocea, apoi chicoti: Încetează, vulpițo! Mă faci să roșesc în fața acestor oameni rafinați. În regulă. Pa! Un semnal electronic indică sfârșitul conversației.

Unchiul William îi zâmbi și-i făcu semn să înainteze.

– Intră, fiule. Intră.

Mitch păși înainte, ezitant. Les Peters privi peste marginea fotoliului și zâmbi cu toată fața în vreme ce el se apropia. Cu un mârâit, micuțul cow-boy sări din fotoliu și-i întinse o mână la fel de mică.

– Salutare! Eu mi-s Les Peters! Bucuros să te cunosc! Continuând să zâmbească, scutură viguros mâna lui Mitch. Am auzit multe despre tine. Unchiul tău zice că ești un fel de magician al computerelor și, de asemenea, un vrăjitor al publicității. Preocupări diverse, îmi place asta la un om.

Mitch se zgâia siderat la bărbatul din fața sa.

– Și mie îmi face mare plăcere să vă cunosc, domnule. Și eu am auzit multe despre dumneavoastră.

– Numai de bine, sper, spuse Les cu o voce mai potrivită unui uriaș decât micuțului spiriduș care o poseda. Și, fără îndoială, un spiriduș ar fi avut mai mult gust.

Mitch nu-și putu imagina unde își făcea omul cumpărăturile. Poate în orașul circarilor? La Barnum sau Bailey? Costumul alb de piele pe care-l purta avea broderii complicate de toate culorile curcubeului și atât de multe strasuri divers colorate încât era aproape periculos pentru ochi. Mânecile erau împodobite cu franjuri de mătase, producând o senzație de pasăre exotică. O cataramă uriașă argintie cu turcoaz completa ansamblul năucitor.

Les Peters zâmbea cu toată gura.

– Văd că-mi admiri costumul. Nici o grijă. Când vei ajunge la fermă, vom avea grijă de tine. Chicoti și aruncă o privire miloasă

costumului Armani pe care-l purta Mitch. Să-ți mai colorăm viața. Oliv nici nu este culoare. Nu înțeleg de ce toată lumea dorește să poarte lucruri de culoarea plăcintei vechi de carne.

Înainte de a putea analiza aceste afirmații cu înțeles ascuns, micul și coloratul personaj sări înapoi în fotoliu.

– Bun. Hai să însemnăm tăurașul. Pierdem vremea. Micuța doamnă este pe cale să-și smulgă părul din cap, cu toată aiureala asta de adunare de familie.

– Mitch, Annie, spuse William privind pe rând spre fiecare. Les și cu mine am mai avut ocazia să discutăm și am hotărât că, pentru a-l mulțumi, va trebui să concepem prezenta campanie pornind dintr-un alt punct de vedere.

Mitch o văzu pe Annie înțepenind.

– În ce sens diferit? întrebă ea.

– Ei bine …

– Dacă nu te superi, William, interveni Les. Cred că sunt în stare să leg vițica mai repede. Se întoarse spre Annie. Iată, dulcico, nu doresc obișnuita voastră reclamă cu hot dog-ul universal. Figura lui ovală se strâmbă a dezgust. M-am săturat de scenariul tip picnic, spuse el, trăgând apa după prima idee genială a lui Mitch. Destule repetiții. Își ridică brațele, punând în mișcare ciucurii. Doresc ceva care să-i facă pe fiecare bărbat, femeie, sau copil din această țară să vrea un hot dog, imediat. Vreau să-i mănânce la micul dejun, la prânz și la cină. Vreau ca Winning Wiener să devină o marcă de renume.

– Sunt convinsă că vom reuși, îi răspunse Annie, zâmbind politicoasă.

– Absolut, confirmă Mitch, nedorind s-o lase să-și adjudece toate punctele pozitive pe parcursul acestei prime întâlniri.

– Sigur că da, n-am nici o îndoială, altfel n-aș mai fi aici. Les se încruntă. Dar cu toată tevatura cauzată de această reunine de

familie … n-am vremea necesară să-mi fac apariția aici de fiecare dată când unul din voi stoarce vreo idee. De aceea, am hotărât că va trebui să veniți la „Triple P". Vreau să faceți turul fermei, să cunoașteți locul. Să vedeți cu ochii voștri cum sunt conduse afacerile Peters. Poate că am să vă pot ajuta cu unele idei. Les își pocni coapsele durdulii și sări din fotoliu. Bun, am pus la punct afacerea. Trebuie să meargă, anunță el. Am să pregătesc căsuța de oaspeți. V-aș fi invitat să stați în casă, dar cu duiumul de rude, nu mai este loc … Zâmbi în semn de scuză. Oricum, suspină el, voi trimite avionul dimineața devreme. Ne vedem atunci. Le scutură mâinile și clipi în direcția lui William. Ai grijă, auzi? Apoi, într-un foșnet de piele și strasuri strălucitoare, traversă în viteză camera și ieși.

Annie se întoarse spre William. Era imposibil să fi auzit bine.

– Adică, va trebui să ne deplasăm în Texas? El și cu mine? îl indică pe Mitch. Împreună?

William aprobă cu un semn din cap, confirmându-i spaima.

– L-ai auzit. N-are vreme să vină el aici.

Panica se răspândi prin venele ei. Capul începu să-i tremure din proprie inițiativă. Îi aruncă o privire lui Mitch, fiindu-i recunoscătoare că, măcar acum, părea a fi de acord. Linia gurii sale minunate era mohorâtă, arătând că nici el nu era entuziasmat de ideea de a pleca în Texas.

– Nu, zise Annie. Refuz să merg. Este cea mai aberantă idee pe care am auzit-o vreodată. Își încrucișă brațele peste piept. Am și alte angajamente aici. Alți clienți.

– Știi, unchiule William, interveni și Mitch spre ușurarea ei. Sunt de acord cu Annie. N-ar trebui să plece. Nu poate s-o facă așa, dintr-o dată. Mai mult, pentru a realiza o campanie publicitară, este nevoie și de altele, afară de idee… Partea

artistică? Grafica? Mitch scutură capul ca și când ideea era absurdă. Este o nebunie … Suspină. Dar eu mă pot duce, adăugă el împăciuitor. Eu n-am alte obligații care să mă rețină, deocamdată.

Annie îi aruncă o privire ucigătoare. Șarpe înșelător.

– Nu cred că-i necesar ca vreunul din noi să plece. Este ridicol.

William suspină.

– De acord că-i puțin ciudat, acceptă el. Dar dacă unul pleacă, va merge și celălalt. Altfel n-ar fi corect. În privința celorlalte greutăți menționate de Mitch, fiecare dintre voi are un laptop. Veți avea și fax. În condițiile astea, nu va fi prea greu să rezolvăm toate problemele, aici. Zâmbi. Luați-o ca pe o vacanță.

– Ei bine, vacanță sau nu, eu n-am de gând să mă duc în Texas, repetă Annie cu încăpățânare. Se aplecă în față fixându-l pe William rugător. Nu l-ai auzit pe Les? Spunea că va trebui să locuim în casa de oaspeți. Nu pot sta cu el, zise arătând în direcția lui Mitch. Gândul era suficient să-i producă un nod în stomac. Doamne, nu va putea dormi știindu-l în aceeași casă.

Mitch se încruntă ca efect al remarcii lipsite de tact.

– Nu cred că …

William zâmbi, întrerupându-l.

– Care-i problema, Annie? Îl găsești atât de irezistibil încât ți-e frică să împărțiți aceeași casă, câteva săptămâni?

Mitch întâmpină remarca, zâmbind mulțumit de sine. Annie reacționă imediat.

– Sigur că nu. Doar că nu-mi pare corect, atâta tot.

– Și de când ești incapabilă să pleci într-o deplasare de afaceri, împreună cu un bărbat? întrebă William, ușor nerăbdător. Este o întâlnire de afaceri – de care depind o mulțime de lucruri, aș putea adăuga.

Annie refuză să abandoneze speranța că l-ar putea face pe William să-i accepte argumentele.

– D-dar, abia dacă ne cunoaștem, se precipită ea.

– Știu, spuse William folosindu-i argumentul pentru a-și pleda propria poziție. Cu atât mai mult. Orice s-ar întâmpla, voi doi va trebui să lucrați împreună. Este important să reușiți să vă cunoașteți, ca să puteți lucra bine împreună.

Cinstit, Annie nu prea vedea așa ceva ca posibil. Nici acum, nici altădată. Ea și cu Mitch să se înțeleagă? Aruncă o privire sceptică spre profilul lui frumos. Individul era un nesuferit, prea îngânfat – și prea sexy, prea splendid. La dracu, n-avusese de gând să atace adjectivele flatante la adresa aspectului lui. Dumnezeule, ce să facă? Pur și simplu, nu se putea duce în Texas împreună cu Mitch.

Instinctul înnăscut de autoconservare îi dictă următoarele cuvinte. Nu mai apelase la ele niciodată, întreaga ei viață, așa că fu o mare neplăcere faptul că o făcea acum.

– Nu pot, îi zise lui William cu o figură rugătoare.

William îi răspunse cu o privire tristă.

– Mi-e teamă că nu pricepi, Annie. Dacă vrei postul, n-ai de ales.

Mitch rânji înnebunitor.

– Bun, cred c-ar fi vremea să ne facem bagajele … colega.

Annie renunță să-și mai dea în vileag gândurile. Dacă iadul se afla în Texas, îl va vizita curând.

Capitolul 4

Iadul era într-adevăr în Texas. Sau cel puțin asta era senzația. Annie își scoase taiorul cu tăietură modernă târându-și picioarele pe pista micului aeroport Petersville și își dori să fi avut prevederea de a purta ceva mai potrivit cu toamna texană.

Ca Mitch, se gândi Annie iritată, privindu-i spatele larg, acoperit de tricotul de vară. Spre infinita ei neplăcere, sosise de dimineață, cu ochi strălucitori și plin de viață. Ea nu fusese niciodată dintre cei care se trezeau bine dispuși și, cinstit, nici nu-i plăcea să fie în preajma lor. Faptul că Mitch afișa exact acea dispoziție nu făcu decât s-o irite mai puternic, aducându-i aminte de toate diferendele dintre ei. Cum să reziste lângă acel bărbat două săptămâni?

Mitch se opri, așteptând, și o asaltă cu un zâmbet devastator.

– Nu-i grozav?

Annie îl privi îngrijorată.

– Ce să fie grozav?

Mitch trase aer în piept și-l savură, cum ar fi făcut ea cu o porție de înghețată de casă.

– Vremea, căldura. E o vară indiană, se confesă el cu o clipire. Cea mai grozavă.

Annie îl tratã cu o privire nepăsătoare și trecu pe lângă el. Fie, avea dreptate. Își imagina că, dacă ar fi fost corespunzător îmbrăcată, s-ar fi bucurat și ea de mângâierea aerului cald și de mireasma de curat și uscat adusă de briza ușoară.

Dar nu era cazul. Era îmbrăcată pentru iarnă și, în consecință, îi era cald. Pe urmă, Annie nici nu se afla într-o dispoziție favorabilă. Viața ei ordonată era pe cale să-i scape de sub control – iar Mitch Hightower era o parte importantă a problemei. Mai mult, ar fi fost mult mai ușor să păstrezi supărare cuiva dacă n-ar fi atât de blestemat de încântător.

Pe când se apropiau de limuzină, Mitch se apropie de ea, adaptându-și lungimea pașilor.

– Și ce distanță este de aici până la fermă? întrebă el.

– De unde să știu? N-am mai fost niciodată.

– N-ai fost?

– Nu. Annie îi înmână șoferului bagajul de mână, se asigură că și celelalte bagaje erau în portbagaj și apoi se urcă în mașină. Mitch făcu același lucru, apoi se înghesui alături. Ea se încruntă. Pe banchetă mai era suficient loc. De ce trebuia să se așeze atât de aproape? Oricum, era dificil să-l ignori, dar cu atât mai greu când coapsa lui o atingea pe a ei.

Șoferul îi anunță că drumul până la Triple P le va lua numai câteva minute și-i încurajă să folosească la maximum mini-barul. Deși i-ar fi surâs un păhărel, Annie își refuză luxul. La fermă, avea să aibă nevoie de întreaga stăpânire de sine.

Mitch zâmbise de parcă i-ar fi înțeles gândurile.

– Nu bei nimic?

– Nu, zise ea rezistând tentației de a-și înclești dinții.

Mitch dădu din cap încurajator.

– Bravo Annie. Sunt mândru de tine. Să faci pe indiferenta este cea mai bună metodă de a înfrunta problema băutului.

Annie se întorsese să-l înfrunte, gata să-l arunce din mașină pentru acea observație, când îi observă zâmbetul enervant de amuzat. Ochii aceia, anormal de albaștri, clipiră șiret.

– Foarte nostim, spuse ea cu un surâs afectat. Îți place să mă împungi? Așa plănuiești să te distrezi următoarele două săptămâni?

Zâmbind în continuare, Mitch își umezi buzele și apoi o tratã cu o privire mult prea senzuală. Stomacul ei se contractă în așteptarea cuvintelor.

– Printre altele. Dar tu, cum te vei distra? Cum reușise să încarce cu insinuări acea simplă remarcă? se întrebă Annie. Degetele i se îndoiră în pantofi până ce durerea îi aminti pe tăcute că nu trebuia să-l placă pe acest om, cu atât mai puțin să se simtă atrasă de el.

– Cum mă voi distra? repetă Annie. N-o voi face, îl informă ea strengărește. Plănuiesc să lucrez.

Mitch țâțâi din buze.

– Nu poți munci douăzeci și patru de ore pe zi.

– Ai dreptate, aprobă ea, încrucișându-și mâinile peste piept. Pot să lucrez numai șaisprezece. Pe urmă, dorm.

Mitch o privi neîncrezător, apoi spuse:

– Știi ce se spune despre cei care doar muncesc și nu se distrează … zise el glumeț.

– De fapt, nu știu, dar nu mă surprinde că tu știi.

Spre delectarea ei, Mitch se încruntă.

– Ce înseamnă asta? Că habar n-am ce-i munca?

Annie ridică din umeri.

– Cam asta par să indice pantofii tăi italienești.

Mitch se întoarse și privi pe fereastră.

– Ei bine, probabil că orice viziune asupra muncii este mai relaxată decât a ta, remarcă el. Dar te credeam mai inteligentă, Annie. Știi, nu e prea înțelept să-i spui viitorului șef că-l consideri leneș.

– Cu nimic mai înțelept, zise ea, decât să-i spui viitoarei șefe că o consideri proastă.

Ca s-o irite la maximum, Mitch avu îndrăznela să izbucnească în râs. În mod clar, n-o lua, nici pe ea, nici întreaga situație, în serios. Pentru el, era doar alt joc pe mize mari și probabil că nu i se mai întâmplase să piardă.

Dar, de data asta va pierde.

Nu-și petrecuse ultimii cinci ani muncind să-și facă un nume la Hightower Advertising pentru a-i permite acestui frumușel să vină și să-i sufle postul de sub nas. Din punctul ei de vedere, acesta renunțase la drepturile lui atunci când părăsise firma. În afară de asta, Mitch își găsise deja nișa de piață în computere. N-avea nevoie de Hightower. Ea însă avea.

Annie îl studia pe furiș, pe sub sprâncene. N-avea deloc aspectul unui fanatic al computerelor. Având în vedere numai dimensiunile sale, era greu să ți-l închipui aplecat deasupra unei tastaturi, abandonându-se sub influența gigabaiților. Mai ales cu asemenea mâini, observă ea. Erau mari, foarte bărbătești. Puțin aspre, își aminti. O femeie cu oarecare imaginație, ar fi reușit cu ușurință să le vizualizeze cuprinzându-i obrajii în pregătirea unui sărut. Și le-ar fi putut închipui cutreierându-i trupul. Frământându-i sânii.

Annie inspiră tremurat și își blestemă viziunea. Bine că învățase importanța neglijării ideilor fanteziste. Educația primită în sistemul de adopții al statului îi imprimase adânc în memorie această lecție.

Câteva momente mai târziu, șoferul conduse limuzina pe sub o arcadă de fier forjat care purta semnul caracteristic

„Triple P“, apoi parcurse o alee lungă mărginită de copaci. Gărdulețe albe, uniforme, delimitau suprafețe întinse de pășune. Dragile vite ale celor din familia Peters punctau peisajul, rumegând ultimele urme de iarbă verde. Scena era liniștitoare, iar Annie se simți, în mod ciudat, fermecată. Încântarea lăsă totuși, destul de repede, locul unei senzații de respect temător, când se apropiară de casă. Rămase uimită privind proprietatea care-i apărea în față.

Era Tara!

Uriașa construcție antebelică arăta de parcă ar fi fost transplantată dintr-un decor pentru „Pe aripile vântului“. Clipi, sigură că ochii îi jucau feste, dar apariția nu se destrămă. Niște coloane impresionante sprijineau minunatele verande ce se extindeau la primul și al doilea etaj. Ferigi uriașe flancau masiva ușă dublă, iar diverse plante în ghivece și verdeața dimprejur contribuiau din plin la decorul plăcut ochiului. Grădini foarte îngrijite înconjurau casa.

Alături, Mitch fluieră uimit.

– Drăguț aranjament.

– Îhî, aprobă Annie absentă. Continuarea inspecției scoase la iveală un garaj imens, grajdurile, o piscină acoperită și alte câteva construcții. Cuibărite pe fundalul peisajului, se vedeau câteva căsuțe. Entuziasmul ei se diminuă considerabil. În curând, ea și Mitch aveau să ocupe una dintre ele. Chiar prea repede, își zise Annie, nefericită.

***

Abia coborâse Mitch din mașină că ușa dublă se dădu în lături, iar Les Peters ieși grăbit. Piciorușele lui încălțate cu ghete loveau des pardoseala dalată a verandei.

– Hot dog! Jubilă el pe un ton grav. Sunteți aici! Fiți bineveniți la Triple P.

Mitch zâmbi.

– Mulțumesc domnule. Impresionantă casă aveți.

Les se înclină în fața complimentului.

– Totul este făcătura domniței mele. Nu mă pot lăuda că aș fi avut vreo contribuție, cu excepția banilor, bineînțeles. Îi aruncă o ocheadă lui Mitch și râse de propria glumă, apoi se întoarse spre Annie. Dar, domnișoară Witherspoon, arăți minunat în dimineața asta. Trebuie să spun că acest climat de Texas îți prieste.

Mitch observă uimit cum Annie își schimbă instantaneu aspectul, de la o imagine a nefericirii, la un zâmbet profesional.

– Vă mulțumesc, domnule, zise ea. Nu pot decât să fiu de acord.

Mitch pufni la auzul minciunii, căutând parcă lovitura ascuțită de cot pe care Annie i-o aplică în coaste.

– Bun, anunță Les pocnindu-și palmele. N-are nici un rost s-o lălăim pe aici toată ziua. Știu că sunteți nerăbdători să vă aranjați lucrurile, dar mai întâi intrați să vă prezint familia. Lătră câteva ordine în direcția șoferului, apoi, în obișnuitul lui stil voluntar, îi conduse înăuntru. Mitch observă că Annie îl urmărise îngrijorată pe șofer transferându-le bagajele din limuzină într-un cart de golf și plecând cu ele. O înghionti înainte.

La dracu, Les lăsase impresia că vor fi într-un soi de lună de miere. Cinstit, el era mai preocupat de a se apuca de treabă decât de a se face comod.

De fapt, cu cât mai iute avea să rezolve problema acestei competiții, cu atât mai bine. Nici lui Mitch nu-i convenea situația. Ar fi preferat să se facă lumină asupra cazării. Împotriva

logicii, a rațiunii și a tuturor argumentelor, se simțea incredibil de atras de ea. Petrecerea oricărei perioade de timp în preajma atrăgătoarei Annie era un test și, având în vedere faptul că se găsea deja într-o asemenea încercare, datorată unchiului, nu-i mai trebuia altul.

– Cora! strigă Les în vreme ce pătrundeau în holul uriaș. Veniți toți să-i cunoașteți pe oaspeți.

În câteva secunde, doi tineri zgomotoși se rostogoliră în jos pe scara cea mare pe care o admirase Annie. Băiețelul cu păr ca fuiorul sări pe balustradă și-și dădu drumul să alunece până ce picioarele lui aterizară pe prețiosul covor antic ce acoperea pardoseala de marmură. Alături, Annie rămase cu gura căscată. Fetița, având aceeași culoare de păr, își făcu intrarea la fel de entuziast.

Hohotind fericit, Les îi arătă pe cei doi neastâmpărați.

– Mitch, Annie, acești tineri sunt Pride și Joy, ai mei.

– Ai noștri, rectifică mărunta brunetă care tocmai intra. Un zâmbet ospitalier i se lăți pe figura frumoasă pe când le întindea o mână plină de bijuterii. Numele meu e Cora Peters. Îmi face mare plăcere să vă cunosc.

Se făcură prezentările.

– Drăguți copii, spuse Annie. Sunt gemeni?

Cora râse mândră.

– A doua serie. Îi veți cunoaște pe Rhet și pe Scarlett mai târziu. Se întorc de la facultate joi, pentru a participa la reuniunea de familie. Îi privi îngrijorată pe cei doi din fața ei. Ăștia au scăpat de școală azi. Avem ședință cu părinții. Chiar acum plec la școală, dar la întoarcere ne vom cunoaște. Zâmbi plină de regret. Ce-ar fi să ne vedem cu toții la cină?

– Sigur că o să ne vedem la cină, bubui Les înainte ca Mitch și Annie să poată răspunde. Cina se servește la șapte, iar Cookie se supără dacă întârzie cineva.

– Nu vom întârzia, îl asigură Annie.

– Că veni vorba de întârzieri, e vremea să plec, zise Cora. Le zâmbi călduros. Abia aștept să vă văd din nou. Pride, Joy, strigă ea. Veniți să-i dați mamei un pupic. Cei doi șnapani lăsară draperiile pe care încercau să se cocoațe și veniră să-i dea mamei câte o sărutare pe obraz. Imediat ce ea plecă, se întoarseră la întrerupta escaladă. Chiar dacă observase, Les nu spuse nimic.

– OK, anunță micul cow-boy, hai să vă cazați. Porni înainte, conducându-i prin casa impresionantă. După cum v-am spus ieri, ne vine în vizită toată familia la sfârșitul ăsta de săptămână și suntem în focul pregătirilor. Voi o să stați în Rose House. Îi conduse prin bucătărie, apoi printr-o verandă largă. Lângă verandă erau parcate două mașinuțe de golf. Puteți folosi una din astea ca să vă duceți și să vă întoarceți.

Încurcat, Mitch dădu din cap. Un șir de căsuțe mărginea extremitatea pajiștii. Deși erau la o oarecare distanță, nu-și putea imagina de ce aveau nevoie de mașinuța de golf.

Les îi înmână o cheie.

– Lucrurile voastre au fost deja duse acolo și m-am îngrijit ca bucătăria să fie dotată cum se cuvine. Dacă mai aveți nevoie de ceva, există un interfon. Cereți doar.

Mitch dădu din nou din cap. O privire spre Annie îi confirmă faptul că și ea era la fel de nelămurită.

– Acum, în ce privește amplasamentul, zise Les.

Amplasamentul? se minună Mitch. Vedea cu ochiul liber toate căsuțele. N-ar fi avut decât să-i arate care anume. La dracu, n-avea nevoie de hartă.

– Iată o hartă, spuse Les spre uimirea lui, extrăgând din buzunarul hainei o bucată de hârtie. Aici este schița întregii proprietăți. Veți avea nevoie de ea la tururile pe care am de gând să le organizez. Oricum, Rose House este încercuită. Les

le arătă drumul de acces ce trecea prin fața căsuțelor, pe care Mitch îl observase. Mergeți pe drumul acela până se termină. Vă va duce exact la căsuța voastră. Dacă aveți vreo întrebare, chemați-mă. Deocamdată, odihniți-vă până la cină. Zâmbi. Veți avea nevoie.

Complet zăpăcit, Mitch se urcă în cart și privi în direcția indicată de Les. O senzație ciudat-prevestitoare îi răscolea intestinele.

Annie se așeză pe locul pasagerului și așteptă până ieșiră din raza auditivă a lui Les înainte de a vorbi.

– Nu ți se par cam ciudate toate astea?

– Absolut, răspunse Mitch.

Conduse vehiculul prin fața celorlalte căsuțe, apoi pe sub un umbrar alcătuit din copaci. Tunelul de frunze își anunța trecerea prin nuanțe uimitoare de galben, maroniu, portocaliu și roșu. Era splendid și, dacă Annie s-ar fi aflat în toane mai bune pentru a putea aprecia frumusețea, s-ar fi simțit umilită de măreția perspectivei. Așa, deși impresionată, n-avea capacitatea mentală de a se bucura. Era prea preocupată de ceea ce o aștepta la sfârșitul drumului. Avea presimțirea că se îndreptau spre mult mai mult decât o căsuță de oaspeți.

Apoi, își înăbuși o exclamație de surpriză. Construcția albă, cu acoperiș înclinat și burlane verzi, era fermecătoare. Iedera se ridica precum o învelitoare, încolăcindu-se până pe coșul de piatră al șemineului. O potecă arcuită din dale de piatră conducea spre micuța verandă, iar un gărduleț alb de țăruși înconjura curtea. Bolta, acoperită încă de trandafiri târzii roșu-aprins, completa imaginea perfecțiunii.

Mitch parcă vehiculul. După câteva clipe, în care nu reuși să facă vreun comentariu, Annie îi aruncă o privire. Figura lui frumoasă era încruntată. Buzele lui ferme și pline se arcuiseră

într-o atitudine dezaprobatoare. Drumul îi răvășise părul blond și o frunză căzută i se odihnea pe umăr. Fără să se gândească, Annie întinse mâna și o îndepărtă. Mitch se întoarse, iar ochii lui întrebători îi întâlniră pe a ei. Momentan, nu putu scoate nici un cuvânt, sub privirea fixă.

– Aveai o frunză pe umăr, explică ea stânjenită.

– Mulțumesc, zâmbi el. Scoase un suspin resemnat. Ei bine, ar trebui să ne aranjăm. Și, cu acest comentariu, sări din cart și porni spre ușă. Pe verandă, se opri s-o aștepte pe Annie.

– E plăcut, zise Annie stânjenită de tăcere.

– Da, dac-ai fi în luna de miere, replică sec Mitch.

Nu știa ce i-ar putea răspunde, așa că tăcu. Simți că se îmbujorează. *Mitch* și *luna de miere* erau noțiuni pe care n-ar fi trebuit să le amestece. Simpla idee îi făcu inima să bată cu putere. Mitch introduse cheia în broască și-i deschise ușa.

Intrând, Annie nu fu capabilă decât să se zgâiască împrejur. Interiorul drăguț era plin până la sufocare de antichități și dantelă. Pereții erau tapetați cu trandafiri de la care probabil provenea numele casuței. Parasolarele de culori diferite, roz, roșu și crem, creau o ambianță de vechi, însă pe o comodă erau așezate un echipament electronic audio, modern, și un televizor. Masa din bucătărie, vizibilă din camera de zi, era ocupată de o sticlă de șampanie frapată și un coș cu fructe.

Annie slobozi un oftat.

– Bine, zise ea, în lipsa altor idei articulate.

– Bine, îi răspunse el ca un ecou nemilos.

Dorind puțină intimitate, Annie trecu pe lângă Mitch pentru a descoperi și restul casei. Prima ușă la dreapta o conduse într-o baie încăpătoare. Zugrăvită în galben pal, încăperea conținea un lavoar dublu de toaletă placat cu marmură, o cabină de duș

și o imensă cadă antică așezată pe patru picioare curbate. Annie se închipui scufundată până la gât în spumă de baie parfumată și suspină slab.

Se retrase, promițându-și o baie înainte de cina în compania familiei Peters. În momentul de față, voia să se asigure că lucrurile îi fuseseră aduse conform spuselor lui Les. Observase, neatentă, că mai existau două uși și crezuse că amândouă duceau spre dormitoare, dintre care măcar unul dotat cu grup sanitar.

O ochiadă strecurată într-una dintre camere îi contrazise prezumția. Un val de panică o cuprinse. Camera era un birou. Un birou uriaș de stejar ocupa aproape tot spațiul. Printre altele, pe tăblie tronau un computer, un laptop și un telefon cu fax. Lângă peretele opus, exista o măsuță cu scaune și o etajeră.

Groaza i se cuibări în stomac. Cu siguranță, Les nu le-a repartizat o căsuță cu un singur dormitor. Porni cu greutate spre cealaltă ușă, înălțând o rugă fierbinte Atotputernicului.

În fața ultimei uși închise strâns ochii, apoi îi redeschise pentru a privi în camera ca un colț de rai, în mijlocul iadului înconjurător. Un pat mare din lemn de mahon, acoperit cu plasă rozalie contra țânțarilor, ocupa peretele opus. Cuvertura croșetată care acoperea patul era ridicată de mulțimea de perne pufoase de diverse dimensiuni. Flori proaspete își iteau inflorescențele din vazele amplasate strategic în toată camera, pe diverse alte mobile vechi. Era excentric, era romantic … era unic.

– Ei, Annie, interveni Mitch din ușă, se pare că avem o problemă. Nu există decât un singur dormitor.

Annie se abținu de la remarca mușcătoare care-i venise în minte. Pentru moment, abilitatea lui Mitch de a observa ceea ce era foarte clar era pe ultimul loc între preocupările ei. Acum trebuia să ajungă la un aranjament convenabil de dormit – sau, mai degrabă, să iasă din această situație complet ridicolă – ceea ce-i solicita întreaga atenție.

– Așa nu va merge, își murmură ea gândurile, privirea întorcându-i-se spre pat. Bagajele ei și ale lui Mitch stăteau frumos ordonate alături. Când își văzuse lucrurile luate simțise o teamă irațională, însă, acum, la vederea acelei scene, un val de panică o cuprinse.

– Am să sun chiar acum la vilă să cer altă căsuță, zise Annie și pivotă hotărâtă pe călcâie.

Mitch o prinse de braț.

– Așteaptă. Mai întâi să ne gândim.

– N-avem la ce ne gândi, spuse ea, cu voce tremurată din cauza panicii. Există un singur pat, iar noi suntem doi. Cum să ne descurcăm aici două săptămâni? Încercă din nou să treacă pe lângă el.

Mitch oftă, nerăbdător.

– Annie, Les ne-a spus că trebuie să ne mulțumim cu această căsuță din cauza spațiului limitat. Chiar crezi că ne-ar fi cazat aici dacă ar fi avut alt loc unde să putem sta? Vrei să-l ofensezi?

Annie își mușcă buza și se concentră asupra argumentului.

– Nu, admise ea. Cred că nu. Se înseninã cu speranță. Ce părere ai de un hotel?

Mitch tresări și-i aruncă o privire compătimitoare.

– Și așa s-ar putea simți insultat, dacă strâmbăm din nas la ospitalitatea lui. În afară de asta, ne găsim la mai bine de cincizeci de kilometri de orice localitate. N-ar fi practic. Și nu suntem într-o poziție în care să ne putem permite să-l jignim.

Învinsă, Annie își dădu drumul pe un scaun și expiră zgomotos.

– Ai dreptate. Va trebui să ne descurcăm cumva.

– Eu am o soluție, deja.

Plină de speranță, Annie ridică ochii.

– Care?

El zâmbi încurajator și, dintr-un motiv nelămurit, Annie găsi gestul foarte plăcut.

– Foarte simplu, spuse el. Eu voi dormi pe canapea.

Capitolul 5

Cina în compania Petersilor – în special a gemenilor, își zise Mitch pe când încă o chiflă îi zbura pe deasupra capului – era un chin prin care n-avea de gând să mai treacă vreodată. Privindu-i în acțiune, își revizui dorința recentă de a deveni părinte. Uimitor, i se păru că atât Cora cât și Les păreau complet orbi în chestiunea mâncării zburătoare.

Cu o scuturătură, Mitch își desprinse atenția de la excentricul duo și se alătură conversației.

– Așadar, Annie, spunea Les, povestește-ne câte ceva despre tine.

Annie gustă din băutura răcoritoare și-i zâmbi lui Les.

– Păi, m-am angajat la Hightower Advertising acum ceva mai mult de cinci ani. Sunt …

– Nu, nu, o întrerupse micul cow-boy din capul mesei incredibil de lungi. Acum nu mă refeream la lucru. Cum te distrezi?

– Distracții? păru ea nelămurită.

Les râse, făcându-și burta proeminentă să se zgâlțâie.

– Ai milă, zise cu o voce groasă. Dacă nici măcar nu știi ce înseamnă cuvântul, atunci probabil că nu prea ai parte de așa ceva!

– Les! îl admonestă Cora de la capătul ei de masă.

– Nici o grijă, Annie fetițo, bătrânu' Les va avea grijă să afli înțelesul cuvântului înainte de-a pleca de aici, promise el, continuând să chicotească. Triple P este înțesată cu posibilități de distracție.

Buzele lui Mitch se curbară. Annie nu părea defel nerăbdătoare să ia contact cu ceea ce Les considera distractiv. Roșise ca un trandafir, tenul ei căpătase un aspect de heruvim. Aparent conștientă de gândurile lui, Annie ridică ochii și privirile li se întâlniră. Mitch simți șocul acelei raze mortale până ce ea renunță și prinse cu furculița alt cartof. Se întrebă în trecere dacă era la fel de focoasă și în pat, dar își interzise imediat acel soi de gânduri. Că domnișoara Witherspoon era sau nu o tentație pură, nu-l privea pe el. Fără discuție, părea protejată împotriva oricărei încercări de a o cuceri. Totuși, trăsăturile contradictorii de personalitate îl intrigau. De exemplu: cum reușea o femeie ce părea atât de puternică să fie uneori atât de vulnerabilă? Caracterizarea asta ar fi mâniat-o, desigur. Gândul îl făcu să zâmbească.

– Domnule Peters, vă mulțumesc pentru ospitalitate și pentru intenția de a-mi face șederea cât mai plăcută, spuse ea ezitant. Totuși, Mitch și cu mine am venit aici ca să facem o treabă. Râse stânjenită. Nu cred că William s-ar bucura să afle că ne-am luat o vacanță pe spezele lui.

Mitch respiră ușurat, recunoscător că adusese prima în discuție subiectul „afaceri". Începuse să se întrebe dacă vor avea vreodată șansa de a aborda motivul pentru care se aflau la Triple P. Cu cât mai repede se întâmpla asta, cu atât mai bine.

Obrajii bucălați ai lui Les se ridară într-un zâmbet misterios.

– În primul rând, spuse el, gata cu „domnule“. Sunteți oaspeții mei. La dracu, spuneți-mi Les! În al doilea, Cora și cu mine am stabilit regula de a nu discuta niciodată afaceri la masa de seară. Și, într-al treilea, William mi-a spus cu gura lui să am grijă să petreceți și o mică vacanță cu ocazia acestei călătorii.

– A zis el asta? întrebă Annie.

– Da. Les zâmbi larg și își întoarse privirea șăgalnică spre Mitch. De fapt, conform spuselor lui, Mitch ar trebui să fie un fel de rege al distracției. Ar trebui să fie în stare să te distreze. Este adevărat că te-ai dus la Florida Keys ca să înoți cu rechinii?

Venise rândul lui Mitch să roșească. Era clar că unchiul îl descrisese ca pe un fel de haimana în căutarea amuzamentului. Deși era adevărat că-i plăcea să se simtă bine, niciodată nu se debarasase de responsabilități. Ca proiectant de software, Mitch se bucurase de libertatea de a lucra când și unde voia. Putea munci în Colorado Springs la fel de spornic pe cât ar fi făcut-o și la sediul Micronet.

Zâmbi stânjenit și-i aruncă o privire rapidă Anniei. Expresia de mulțumire de sine părea să spună: „Se potrivește.“

– Da, admise el în cele din urmă.

– Ce palpitant! exclamă Cora. Un bărbat care nu se teme să înoate cu rechinii trebuie să fie o companie foarte interesantă. Sunt convinsă că o să vă simțiți de minune.

– Sunt sigură că așa va fi, concluzionă fără vlagă Annie.

Vizibil, ultimul lucru care o preocupa pe Annie era să se distreze – mai ales în compania lui Mitch. Cine știe din ce motiv, această constatare îl deranjă mult mai tare decât ar fi fost de așteptat.

Scuturându-și indispoziția, Mitch își redirecționă atenția spre ceva mai productiv și-l ascultă pe Les care continua să-i

fericească povestind diverse întâmplări în care el însuși juca rolul principal. Zâmbi frumos și-l complimentă de câte ori avu ocazia. După toate cele, acesta era numele afacerii. Dacă dorea să învingă – și dorea cu adevărat – atunci lingușeala era permisă.

***

Annie se ghemui în taiorul ei căptușit în timp ce Mitch conducea cartul pe drumul bine luminat.

– Ți-e frig? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă.

– Î-hî. Căldura, pe care o blestemase la sosirea în Petersville își făcuse dispariția o dată cu apusul soarelui. Temperatura coborâse cu cel puțin douăzeci de grade, în cele trei ore de când părăsiseră căsuța de oaspeți. Acum, era trecut de zece seara și, lăsând la o parte oboseala și deprimarea, Annie era nerăbdătoare să-și încheie ziua.

Când Les insistase să-i invite la cină, își închipuise eronat că micul texan era hotărât să discute afaceri, poate să fixeze niște termene pentru prezentarea proiectelor de campanie la Winning Wiener. Acele speranțe îi fuseseră spulberate în timpul cinei.

Singurul subiect pe care-l abordase – în afara propriei persoane – fusese amuzamentul pe care plănuia să-l reverse asupra lor.

Annie își rostogoli ochii în cap și apoi, pe ascuns, îl privi pe bărbatul de alături. Buzele i se țuguiară. Era întradevăr tipul de om care să înoate cu rechinii. Deoarece decisese să nu-l placă, o necăji teribil să constate simultan fiorul de atracție și respectul provocat de aventura lui. Îi invidia mai ales lipsa de temeri.

Deși nu se considera lașă, Annie nu fusese niciodată îndrăzneață. Urmărise întotdeauna câte un singur scop la un

moment dat. Pierduse ceva? N-avea cum să-și dea seama. Oare devenise atât de obsedată încât nici posibilitatea de a se distra n-o mai atrăgea?

– Ce părere ți-a făcut cina? întrebă Mitch, distrăgând-o de la gândurile întunecate. Trăsese în fața căsuței și oprise motorul.

– Te referi la savurarea ei sau la „fereala" din calea ei? întrebă ea strâmbându-se.

Un hohot de râs izvorî din gâtlejul lui.

– Amândouă.

– Ei bine, a fost gustoasă, dar m-aș fi descurcat și fără să-mi curgă mazăre pe fustă.

Zâmbind, Mitch coborî din cart și i se alătură Anniei sub arborele de la intrare. Porniră împreună de-a lungul aleii. Încercă o glumă:

– Ai nevoie de ajutor ca s-o scoți?

Annie ar fi dorit să se supere, dar în loc de asta își reprimă greu zâmbetul.

– Nu. V-au învățat să și flirtați la „scoala de șmecheri"?

– Mi-am luat doctoratul în așa ceva, pretinse el râzând.

Fu rândul ei să râdă.

– De ce oare nu sunt surprinsă?

– Fiindcă unchiul m-a descris ca fiind un fel de dependent de emoții tari și adrenalină. În ciuda tonului glumeț, Annie detectă o notă de regret în vocea lui. Stocă descoperirea, cu gândul de a o analiza mai târziu.

– Și nu-i adevărat? se interesă ea, intrigată.

Mitch se opri să introducă cheia în broască, apoi o studie îndelung, intens. Ochii săi albaștri, clari, păstrau o emoție nedefinită pe care Annie dorea cu disperare s-o fi putut descifra.

– Știi ce? De ce nu mă descoperi singură ca să-ți poți forma propria părere?

Să-l cunoască? Annie înghiți în sec. Asta era, cu adevărat, o perspectivă periculoasă. Totuși, fu de acord. Așa era corect.

Mitch deschise ușa și o invită înăuntru. Intrarea în cocheta căsuță îi aduse din nou în memorie toate rezervele ei la adresa lui Mitch și competiția absurdă în care se angajaseră. Făcu o serie de pași poticniți spre interior și privi spre Mitch.

– Sunt frântă, cred că mă voi retrage.

Mitch aprobă din cap, părând să-i fi înțeles cochetăria.

– S-ar părea că vom avea nevoie de odihnă. Les spunea că ne așteaptă la atelierul de producție, la ora șapte.

Amintindu-și descriera entuziastă pe care Les o făcuse proceselor ce aveau loc la ambalare, o făcu aproape să-și elimine cina. Își reveni și reuși chiar să zâmbească palid.

– Ai dreptate. Ne vedem de dimineață.

Cu această remarcă, Annie execută o retragere grăbită pe hol spre siguranța relativă a camerei. Închise ușa și se sprijini de ea. Situația era foarte ciudată. Cum naiba să-și petreacă două săptămâni alături de acest bărbat? Cum să doarmă știind că se află în cealaltă cameră?

Mai mult, cum se va descurca el? Își aminti micuța canapea din camera de zi și simți un imbold de vinovăție. Cu toate că el însuși se oferise amabil să doarmă acolo, înghesuirea staturii sale uriașe, pentru a se potrivi dimensiunilor canapelei, n-avea să fie de loc simplă.

Annie era aproape sigură că, de fapt, s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi renunțat la idee și ar fi încercat să-și întocmească un culcuș direct pe jos. O bătea gândul să-i dea acest sfat, dar se răzgândi. Nu era treaba ei să-l sfătuiască pe Mitch Hightower cum să doarmă. Era om matur și avea să se descurce, cu siguranță.

Annie deschise un dulap și luă o cămașă de noapte, apoi intră în baie pentru a-și începe ritualul de seară. Conștiința faptului că Mitch se afla la numai câțiva metri, transformă operația, altfel plicticoasă, de a se demachia și de a se spăla pe dinți, într-o intreprindere tensionată. Termină în grabă și fugi înapoi în cameră.

Căscând, dădu la o parte cuvertura și se strecură în patul somptuos. Era ca-n rai, își zise visătoare, corpul părând să i se scufunde în salteaua pufoasă. Având în vedere iadul prin care urma să treacă, Annie decise că patul acela i se cuvenea. Se încruntă către sine.

Ce rost avusese să-i poarte de grijă lui Mitch? Doar din cauza lui se aflau amândoi în această situație. Ea ar fi trebuit să fie șefă la Hightower Advertising, iar Mitch ar fi trebuit să se întoarcă la computerele lui, să-și îngrijească bronzul sau orice altceva obișnuia să *nu facă* acolo.

Ei bine, hotărî ea, amintindu-și promisiunea făcută, de a încerca să-l cunoască mai bine, asta nu prea era în ordine. Întâmplător, știa că Micronet era una din cele 500 de companii din topul revistei Fortune. Dacă deținea jumătate din ea, atunci nu putea fi trândavul pe care-l conturaseră articolele din ziare.

Totuși, Annie nu dorea să dezvolte gânduri favorabile la adresa lui. Oricât de încântător ar fi fost – și trebuia să admită că era, într-adevăr – din păcate, Mitch rămânea totuși dușmanul. Voia să-i ia locul. Postul ei. Și, în caz că ar fi câștigat competiția năstrușnică concepută de unchiul lui, ar fi fost obligată s-o ia de la capăt la altă firmă. În ciuda dorinței lui William, n-ar mai fi rămas la companie dacă ar fi pierdut înfruntarea. I-ar fi fost mult prea greu. Oftă adânc, înfiorată, și-și dori să nu se ajungă acolo.

Atâta vreme cât se supraveghea în privința lui Mitch, toate aveau să meargă. Convinsă că cea mai bună conduită era să-l ignore, își jură că așa va proceda. Sigur, urma să fie greu, dar fusese obligată să facă și lucruri mai dificile. A-l ignora pe Mitch avea să fie, prin comparație, floare la ureche.

***

Mitch mototoli pernuța sub cap, murmură un blestem și continuă să caute, fără succes, o iluzivă poziție confortabilă. Cine-l pusese să-i spună că va dormi pe canapea? se întrebă din nou. Ce spirit pervers îi invadase trupul și făcuse acea propunere? Al dracului să fie, dacă știa! Poate că expresia panicată a Anniei, privirea aceea de căprioară hipnotizată de farurile mașinii, îi generase acea momentană nebunie. Cine putea ști?

Independent de motiv, rămânea faptul că el era cel ce se chinuia, într-un număr de contorsionist, pe canapea – nu ea. Nu. În momentul acesta, Annie se lăfăia pe un pat imens, gândit parcă pentru păcat, dormind în pace, în timp ce el va sfârși desigur în crampe.

Imaginea Anniei, într-o învălmășeală de cearșafuri, îi apăru brusc. Părul de culoarea cafelei, răspândit peste perna roz pal. Sânii plini, acoperiți doar de o umbră de material străveziu. Simțind răscolirea din abdomen, Mitch blestemă din nou. Faptul că nu avea spațiu nici pentru a se convulsiona, darămite pentru a se întoarce, nu făcea decât să-l irite și mai mult.

Mitch își spuse că nu era loc pentru atracție sexuală în această bizară înșiruire de evenimente. O astfel de tânjire după Annie Witherspoon ar fi însemnat sfârșitul pentru cariera sa la

Hightower Advertising. Pe deasupra, suspecta că unchiul William i-ar fi luat scalpul. Destul Mitch, își spuse. Nu te mai gândi la ea. Uită că se află în camera cealaltă, la doar câțiva metri depărtare.

Suspină sub inutilitatea acelei comenzi. A-și impune să nu se mai gândească la Annie ca femeie era ca și cum i-ar fi cerut unui diabetic să nu se mai gândească la dulciuri. Totuși, își jurase să se țină departe de capitolul sex cu un anumit scop. Trebuia să se concentreze asupra scopului.

Iar din ceea ce reușise să pună cap la cap în seara aceea în timpul cinei, a-l mulțumi pe micuțul cow-boy avea să fie cel puțin la fel de dificil cu a-și aminti mereu că Annie era inamicul. Les eschivase cu dibăcie fiecare încercare, cât de subtilă, de a afla ceva despre campania pentru Winning Wiener. Destul de suspect, de fapt.

Mitch avusese senzația clară că Les era mult mai interesat să facă pe pețitoarea decât să realizeze o campanie publicitară bună pentru hot dog. Se gândise să discute problema cu Annie, dar renunțase. Nu avea nici o dovadă, doar un fel de presimțire. Se îndoia că Annie s-ar fi încrezut în instinctul lui – la dracu, ar fi putut chiar să-i spună lui Les. Și, ce-ar fi realizat?

Încercă din nou, în zadar, să-și găsească o poziție mai confortabilă, apoi se resemnă cu faptul că lucrul n-avea să se întâmple pe această mobilă de păpuși. Oftă și își trecu o mână prin păr. Știa că trebuie să se odihnească bine fiindcă avea premoniția că va trebui să se scoale foarte devreme. Cu acest gând, reuși să se prăvălească într-un somn chinuit.

***

Dimineața de marți își făcu apariția mult prea devreme ca să fie pe gustul lui Mitch. Între nefericita canapea și visele populate de Annie, reușise să se odihnească prea puțin. Tresărind de durere, deschise un ochi și își frecă fața aspră cu o mână. Până și acea minimă deplasare îi provoca o durere agonizantă, propagată în toți mușchii – mai ales cei ai spatelui, observă el cu amărăciune. Inspiră adânc și se ridică greu, înghițindu-și înjurăturile care-i stăteau pe buze.

Șchiopătă prin casa tăcută – fără îndoială că Annie dormea încă liniștită – iritarea crescând în el. De ce acceptase una ca asta? Nu doar canapeaua. Întreaga afacere cu întrecerea aceea ridicolă. Deși își vânduse partea din Micronet, putea încă face programare. Ar fi putut iniția o companie absolut nouă. Adevărat, și-ar fi dorit să se întoarcă la Hightower Advertising, să pună și el umărul la afacerea familiei, care era mai vârstnică decât el. Ar fi fost grozav să fie părtaș la așa ceva. Dar merita oare atâtea neplăceri?

Mitch intră în baie și ezită să aprindă lumina. Nu era necesar s-o trezească pe „frumoasa din pădurea adormită“, își spuse el cu grosolănie. După ce-și rezolvă necesitățile fiziologice, se duse la duș și potrivi robinetii la o temperatură susceptibilă să-i relaxeze mușchii îndurerați. Peste câteva secunde, își scoase chiloții și intră sub ploaia fierbinte. Jeturile puternice reușiră destul de repede să-i îndepărtreze nodurile dureroase, dar îi lăsară intactă tensiunea din minte.

De cele mai multe ori, Mitch se considera un tip relaxat, cu umor. Și cu toate astea, o singură zi petrecută în compania Anniei Witherspoon și o noapte pe o canapea incomodă îi schimbaseră profund dispoziția. În loc să cerceteze în sine în căutarea motivelor, preferă să arunce imediat întreaga vină

asupra Anniei. Dacă ea i-ar fi acceptat revenirea la firmă fără să-l conteste, își imagina că atunci William i-ar fi predat pur și simplu ștafeta. În mod clar, ea n-o făcuse. Și avusese suficientă influență asupra unchiului pentru a-și deschide propriile șanse la ceea ce de drept ar fi fost postul lui.

Cu o răsucire nervoasă, Mitch opri apa și își sprijini fruntea de peretele faianțat. Nu-i era de nici un ajutor că, în loc să caute posibilități de a o întrece pe Annie, nu se putea gândi decât la un eventual sărut. Să aibă acele buze sarcastice, frumoase, sub apăsarea propriei guri până ce ar fi gemut. Aseară, când se întorseseră, fusese pe punctul de a o săruta pe verandă. O clipă, comunicaseră. Simțise asta cu siguranță. Nu putea pricepe motivele acestei atracții.

La dracu, cea mai mare parte din timp fusese mofturoasă, insultătoare și pusă pe harță. Buzele lui Mitch schițară parțial un zâmbet. Nu prea erau calitățile pe care le căuta la o parteneră de așternut. Așa că ce anume o făcea diferită? Ce o făcea atât de …

Un sunet îi întrerupse șirul gândurilor. Înainte de a avea vreme să înțeleagă ce-l provocase, perdeaua se dădu în lături, inundându-l cu un val de aer rece.

– Ce mama dracului, murmură el, apoi se opri pentru că-și pierduse abilitatea de a vorbi coerent.

Era Annie, goală.

Minunată, dezbrăcată. Mitch clipi și încărcă imaginea în memorie, pentru studiu ulterior. Într-o nanosecundă, privirea lui scană apariția perfectă. Sâni obraznici cu sfârcuri rozalii, talie subțire, șolduri splendide, un cuibușor de peri cârlionțați și picioare lungi bine conturate. Aproape fără efort, își imagină fiecare din aceste părți potrivindu-se de minune în palmele

sale. Se închipui prins între acele coapse, picioarele ei încercuindu-i talia. Sângele i se adună în abdomen, provocându-i o reacție instantanee.

Gura Anniei se deschidea și se închidea până ce, în cele din urmă, un țipăt care-ți înghețа sângele în vine reuși să evadeze. Smulse perdeaua dușului și se înfășură în ea.

– Ce naiba faci aici? zise ea pe un ton ascuțit.

Mitch nu făcu nici o tentativă de a se acoperi.

– Duș.

– Cu apa oprită? țipă ea, neîncrezătoare. Nu poate fi cine știe ce eficient în felul ăsta. Deodată, ochii i se îngustară iar privirea îi coborî spre talia lui. Obrajii, deja împurpurați, deveniră roșii. Gura ei formă un „O“ perfect.

– Ah … ah …tocmai te … te … Înghiți în sec și-l privi din nou.

Înainte ca Mitch să priceapă la ce se gândise ea, Annie își înhăță halatul și ieși ca o furtună din baie. La fel de stânjenit pe cât era de scandalizat de supoziție, Mitch se înfășură rapid într-un prosop și ieși după ea.

– Nu, nu făceam așa ceva, strigă el energic. O găsi în camera ei și o privi în față. Nu făceam … ceea ce ți-ai închipuit tu.

Pe figura ei se întipărise un zâmbet amuzat.

– Uite ce-i, Mitch, îmi cer iertare că am intrat peste tine. Eu, de obicei, prefer să-mi încep ziua cu o cană de cafea, dar … Fiecare cu gustul lui. Zâmbind înnebunitor, se întoarse și începu să facă patul.

– Făceam un duș, afirmă el din nou, printre dinții încleștați.

Ea ridică din umeri a nepăsare.

– Sigur. Poți să-i spui și duș. Mie nu-mi pasă.

Mitch porni în urmărirea ei.

– Îi zic duș fiindcă asta era. N-am mai făcut ce sugerezi tu de când eram un adolescent cu coșuri pe față care n-avea parte de femei.

Annie slobozi un suspin .

– Nu trebuie să mă convingi pe mine. Nici să mă impresionezi. Este un … lucru foarte normal, natural. N-ai de ce să te simți rușinat.

Mitch zâmbi, deși fără umor.

– Asta să însemne că și tu o faci?

Culoarea dispăru parțial de pe figura ei, pentru ca imediat să revină, anunțându-i mânia.

– Nu discutam despre mine și despre … nevoile mele sexuale.

– Dar acum discutăm.

– Nu, n-o facem, oftă ea cu nerăbdare.

– Bine, zise el. N-o să vorbim despre asta. Rânji. Dar, cred că ești. Impresionată, vreau să spun.

Ochii ei se rotunjiră, însă râsul îi păru lui Mitch cam forțat.

– Nu prea, zise ea. De loc. Știu că nu crezi, domnule Hightower, dar unele membre ale sexului slab nu te găsesc irezistibil.

Mitch mai făcu un pas, scurtând distanța dintre ei la numai câțiva centimetri.

– Chiar așa să fie? Și pretinzi că faci parte din acea categorie? Văzuse cum îl privise, cum îl evaluase, așa că știa că era o minciună sfruntată. Un val de satisfacție masculină îi pulsă prin vene. Pe Annie n-o interesa atracția sexuală mai puțin decât îl interesa pe el.

– Chiar așa, spuse ea ridicând sfidător bărbia.

– Atunci, dovedește.

– Să d-dovedesc? se bâlbâi ea.

– Da.

– Cum?

– Sărută-mă.

Annie își umezi buzele.

– Să te sărut?

– Da, știi tu, atunci când un bărbat și o femeie își împreunează buzele, când se degustă unul pe celălalt …

– Știu ce-i acela un sărut, îl întrerupse nerăbdătoare, în stilul ei specific. Doar că nu pricep de ce-ar trebui să te sărut ca să arăt că nu te găsesc irezistibil.

– Dacă spui că nu ești impresionată sau atrasă de mine, atunci de ce nu? o provocă Mitch. Așteptă o clipă, oftă dramatic și se îndepărtă de ea. Vezi, am dreptate, altfel n-ai fi ezitat să-mi demonstrezi că mă înșel.

Abia făcuse un pas, când Annie îl prinse de braț și-l întoarse cu fața spre ea. Înainte de a putea inspira, buzele ei le striveau pe ale lui.

Sărutul era moale și dulce … și plin de dorință, își spuse Mitch, în timp ce ea își încolăcise brațele în jurul gâtului lui. Îi simțea sânii tari și plini lipiți de pieptul lui și-i savură geamătul erotic. Auzi un alt sunet gutural și fu surprins să constate că provenea din propriul gâtlej. Mâinile ei i se încurcară în părul încă umed de pe ceafă, provocându-i un nou fior.

Deodată, se opri și se îndepărtă de el. Partea din față a halatului ei de mătase era udă în locul în care fusese în contact cu pielea lui, furnizându-i o altă imagine innebunitoare a ceea ce văzuse cu câteva minute în urmă.

– Iată, zise ea cu răsuflarea sacadată, împingându-l afară din cameră. Nu ești irezistibil.

Apoi îi trânti ușa în față.

Capitolul 6

Annie își șterse buzele umflate cu dosul mâinii tremurânde. Oare chiar i se aruncase în brațe? Ce-o apucase? Umilința adăugă încă un strat de roșeață pe obrajii deja purpurii. Inima amenința să-i sară din piept, ca rezultat al comportării scandaloase, își zise ea, nu din cauza sărutului. O ceruri! Nu mai simțise niciodată dorința de a se repezi la cineva cu buzele înainte!

Se împletici și-și dădu drumul într-un scaun. Ah, bărbatul acela! Neandertalianul acela nesuferit și necioplit! își spuse ea furioasă. O păcălise să-l sărute! Cum reușise? se întrebă ea, în același timp mânioasă și admirativă. Niciodată nu-și lăsase temperamentul să ia conducerea, cu atât mai mult să inițieze de bunăvoie un sărut. Annie simțea că fierbe.

Faptul că fusese practic înnebunită de sărutul lui n-o ajuta cu nimic. Servea numai la a-i spori furia. Din câte își amintea, nici un bărbat n-o mai adusese în starea de a i se înmuia picioarele.

Sau de a tremura.

Dar, nici n-avusese vreodată privilegiul de a mai vedea pe cineva atât de bine făcut. Mintea ei rechemă imaginea și își pierdu din nou suflul.

Îmbrăcat, Mitch era impresionant – în pielea goală era magnific. Nu avea egal.

Era, fără îndoială, etalon pentru ceea ce intenționase Dumnezeu, atunci când crease bărbatul. Umerii musculoși foarte largi, pectorali sculpturali, acoperiți de o perie de păr negru subțiindu-se în jos pe stomacul plat până la … spre … – Annie înghiți în sec înfiorându-se – spre celelalte aspecte frapante ale anatomiei sale impecabile. Niciodată nu fusese atât de atrasă de ideea de a se vârî în pat cu inamicul. Acea unică privire fusese suficientă pentru a o determina să uite de Hightower Advertising și să-și aducă aminte că era femeie.

Pentru scurtul moment în care stătuse în brațele lui, Annie se simțise ca și când i-ar fi curs șampanie prin vene, senzație care-i plăcuse. Enorm.

Totuși, nu-și putea permite să-i cedeze lui Mitch. Nu avea nici timp și nici nu-și putea asuma riscul. Apoi, oricât de frumos, oricât de fermecător și priceput în arta seducției ar fi fost, Mitch rămânea inamicul. Expiră resemnată. Nu-i putea permite s-o distragă.

OK, Annie, e vremea să-ți revii, își spuse ea. Amândoi erau așteptați la atelierul de producție – se uită la ceasul de pe noptieră – peste mai puțin de o oră. Mulțumită lui Mitch și ciudatelor lui obiceiuri în baie, pierduse mai bine de un sfert de ceas. Avea nevoie de jumătatea ei de oră de dimineață, în care să mediteze la o cafea și să-și planifice strategia zilei, pentru a scăpa de proasta dispoziție deoarece, inevitabil, se trezea indispusă. Neplăcut, dar adevărat. Ce-ar fi putut să spună? Nu-i plăceau diminețile.

Regreta deficiența de personalitate, dar constatase că n-avea ce face în privința asta. Prin încercări, descoperise o modalitate de a elimina defectul și o respectase cu strictețe – până astăzi. Încercase să facă un duș și, în loc de asta, dăduse peste Mitch. Și-l sărutase, adăugă o voce interioară răutăcioasă.

Ochii i se îngustară, se ridică și își smuci sălbatic cordonul halatului. Ei bine, își zise încă excitată și supărată, Mitch va trebui să suporte consecințele. Zâmbi. Dar poate că deja le suporta, argumentă ea amintindu-și opiniile pe care le lansase privind obiceiurile lui matinale.

***

– Dacă voi fi nevoită să mai suport casca asta numai încă un minut, am să urlu, își șopti Annie în barbă, pe când încheiau turul de prezentare – relativ dezgustător – al atelierului de producție.

Dacă ar fi fost obligat să-i mai asculte lamentările încă o dată, își zise Mitch pe tăcute, el va fi cel ce va urla. La dracu, niciodată nu cunoscuse o femeie mai dezagreabilă! Uimitor că aceleași buze de viperă fuseseră capabile să-l farmece azi dimineață. Mitch rememora intensitatea sărutului. Toate comentariile ei neplăcute, toate insultele, nu fuseseră capabile să-i diminueze plăcerea.

În ciuda acelei dispoziții acre, o dorea.

Nu înțelesese de ce – și probabil că niciodată n-o va face – și punea faptul pe seama unei dorințe autodistructive, fiindcă, sigur, avea să-l dea gata. Nu numai că întrupa tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie, dar stătea între el și drepturile sale înnăscute. Cum de o mai putea dori?

– … și cu asta basta, tocmai spunea Ed Morris, directorul atelierului. După ce crenvurștii sunt afumați, îi spălăm cu apă rece și-i împachetăm. Apoi sunt trimiși la „distribuție“, unde sunt pregătiți pentru supermarketuri. Vreo întrebare? Ed strănută și-și trase pantalonii în sus. Domnul Peters mi-a spus să mă asigur că ați aflat întreaga poveste a cârnăciorilor și că ați înțeles toate aspectele procesului tehnologic.

Ed – care, în mod ciudat, avea aspect de cățeluș cu picioare scurte – făcuse, de data asta, o treabă excelentă. Cinstit vorbind, Mitch aflase desapre hot dog mai multe decât i-ar fi plăcut să știe. Figura frumoasă a Anniei, actualmente distorsionat-încruntată, stătea mărturie faptului că și ea simțea același lucru.

– Nu, mulțumesc Ed, spuse Mitch. Cred că avem tot ce e necesar pentru a da campaniei ăsteia o perspectivă reală. Îți mulțumim pentru timpul acordat.

– Mă bucur că v-am fost de folos, răspunse Ed. Anunțați-mă dacă vă mai pot ajuta cu ceva. Cu asta, adeptul cârnăciorilor îi scăpă de căștile de protecție și-i părăsi.

De îndată ce fu suficient de departe, Annie dădu drumul unui suspin teatral de ușurare.

– Uf! se înfioră ea. Gata. Din momentul ăsta, sunt, în mod oficial, vegetariană. Își aranjă părul cu mâna, apoi pivotă pe călcâie și se îndreptă spre mașina pe care le-o pusese la dispoziție Les.

Mitch îi urmări posteriorul în formă de inimioară în timp ce se îndepărta. Asta era partea ei cea mai bună, cugetă el supărat, dar zâmbi totuși. Îi deschise portiera, apoi ocoli mașina și se instală în spatele volanului.

– Deci, să presupun că nu-ți mai este foame?

– Ba, de fapt, îmi cam este. Astăzi dimineață am sărit peste micul dejun, spuse ea sec și-l fixă cu o privire sugestivă. Mitch scutură din cap și zâmbi pentru sine.

Fabrica de ambalare era la numai câțiva kilometri în afara orașului, așa că opriră la o cantină, în periferie. Spre liniștea lui, Annie își limită bombănelile și păru să se înveselească pe măsură ce mâncau. Declarațiile de intenție anterioare, privind trecerea la vegetarianism, rămăseseră valabile doar pe parcursul drumului, observă Mitch urmărind-o cum devora cu entuziasm un „cheeseburger".

– Cine și-ar fi putut imagina că la fabricarea cârnăciorilor intră atâta planificare, se minună ea, mestecând pe gânduri.

Mitch își mormăi aprobarea dând peste cap paharul de băutură răcoritoare.

– Așa-i. Niciodată nu voi mai putea privi la fel un hot dog.

– Hm. Eu n-o să mă mai uit niciodată la un hot dog, punct, spuse ea rostogolindu-și ochii.

Mitch chicoti ușurat că, deocamdată, păreau să se înțeleagă.

– Les își cam ia în serios afacerile cu carne, nu-i așa?

Ea dădu din cap, buzele schițându-i un zâmbet timid. Își împreună degetele, proptindu-și bărbia.

– Așa s-ar spune. Les nu crede în jumătăți de măsură … cum sunt sigură că ai dedus și din îmbrăcămintea pe care o poartă, adăugă ea cu o grimasă șireată.

Da, știa. Aseară, după cină, Les pomenise despre un costum special pentru el. Dorea să-i ofere un nou aspect. Cinstit vorbind, Mitch, deși îl admira pe micul cow-boy, n-avea nici o intenție de a-i primi sfaturile în privința modei. Stilul său în materie de croitorie putea fi descris doar de un amestec

între gusturile unui arici și ale lui Elvis, în perioada târzie. Ridică din umeri. Mai iute ar fi acceptat o operație fără anestezie.

Annie râse; un chicot sexy, gutural, care, pe moment, îl făcu să uite de îmbrăcăminte.

– Să înțeleg că nu ești prea entuziasmat de combinațiile sintetic-mătase-strasuri?

– Prefer Armani, răspunse el pe același ton.

Annie îl studie o vreme. Privirile li se întâlniră.

– Ciudat, se minună ea, te-aș fi luat drept adeptul blugilor și tricourilor. Ciudat, și totuși …

Se scutură și mai luă un cartof pai din farfurie.

Mitch simți că zâmbetul îi pălește și speră ca ea să nu fi observat. Nu știa de ce, faptul că Annie îl catalogase astfel îl jena. Într-adevăr, prefera blugii costumelor; totuși, aceștia nu prea cadrau cu prestanța unei companii. Și, deoarece trebuia să se adapteze, Mitch își propusese să se alinieze „uniformei". Numai de n-ar fi fost atât de …

– O! Zise Annie deodată, cuprinsă de o bruscă inspirație. Căută în poșetă și scoase un carnețel și un creion, apoi începu să noteze ceva cu repeziciune.

Mitch se încruntă, suspicios.

– Ce-i? întrebă el.

Annie ridică privirea și zâmbi misterios.

– Tocmai mi-a venit o idee.

Grozav, își spuse el, deranjat. În timp ce el deplângea pierderea costumelor Levis, Annie continua să lucreze. Să i-o ia înainte. Să-și apropie câștigarea acelui concurs stupid.

Annie închise pixul și carnețelul iar apoi, ca pentru a-i spori nemulțumirea, suspină satisfăcută.

– Știi, Mitch, poate că Les are dreptate cu tururile astea. Ce mai avem pe agendă?

Primul lui imbold fu să-și scoată propriul carnețel și să simuleze la rândul lui o inspirație de moment. Era însă o reacție mult prea copilărească și, foarte probabil, ea și-ar fi dat seama. Ar fi dedus, de asemenea, că-l enervase cu mica ei stratagemă, iar asta nu trebuia să se întâmple. Așa că, în loc s-o anunțe că tocmai înregistrase o lovitură directă, se mulțumi să zâmbească și s-o aprobe.

– Atelierul de distribuire, îi comunică el terminându-și băutura. Ești gata?

– Nerăbdătoare, ciripi ea.

Mitch o așteptă să iasă din separeu – o curtoazie care-i fu răsplătită. Din poziția lui, putu să-i vadă umflăturile sânilor prin decolteul bluzei galben-pal. Purta o fustă lungă de aceeași culoare untoasă, nuanță care o prindea deosebit de bine. De fapt, astfel îmbrăcată, cu părul minunat, lung și negru, într-o dezordine provocator-căutată, Annie arăta incredibil de feminină și absolut minunată.

Ceea ce era foarte rău, deoarece Mitch știa că sub aparența angelică se ascundea o diavoliță.

Spre maxima sa iritare, bărbatul din el găsea acea revelație ca deosebit de incitantă. Dezgustat, o urmă spre mașină.

Aproape ajunseseră când ea se opri.

– Dacă nu te superi, aș dori să conduc eu.

Era, în mod clar, o altă fațetă a personalității ei dominatoare, își zise Mitch aruncându-i cheile.

– Deloc, scutură el din cap.

Annie se așeză pe-ndelete în scaunul șoferului și, spre consternarea lui, își refăcu grijulie buzele cu ruj înainte de a ieși din parcare.

– Încotro? întrebă ea.

Mitch consultă harta și-i furniză informația. Abia parcurseseră câțiva kilometri, când îl anunță că trebuia să meargă la toaletă. Mitch își reprimă imboldul de a o întreba de ce nu făcuse asta la cantină – ea conducea și-i cunoștea temperamentul. Numai cineva nerăbdător să moară ar fi înfuriat-o în acel moment.

Annie își luă portofelul din poșetă și ieși grăbită din mașină. Se întoarse spre magazinul de mărunțișuri, apoi se opri și-și vârî capul pe fereastra portierei. Strălucitorul soare de Texas o lumina din spate, împrumutându-i o aură care-l gâtui pe Mitch.

– Ai nevoie de ceva? întrebă ea.

Da, și-ar fi dorit ceva. Pe ea o dorea. Pe un pat, zvârcolindu-se sub el … și ar mai fi vrut să știe ce scrisese în blestematul acela de carnețel. Își drese glasul.

– Nu, mulțumesc.

De îndată ce dispăru în magazin, privirea lui se fixă asupra poșetei. Un colț al carnețelului se ițea prin fermoarul întredeschis. Îl mâncau degetele. Nu, își spuse el. Să tragă cu ochiul ar fi echivalat cu un furt. N-ar fi fost deloc etic. La dracu. Ca și când n-ar fi avut deja suficiente probleme? Scutură din cap. Las-o baltă! Oricare ar fi fost ideea ei, nu putea fi mai bună ca a lui.

Privi cu nervozitate spre magazin, apoi din nou spre carnețel. Păruse extrem de entuziastă. Chiar prea entuziastă. Încerca probabil să-l atâțe și reușise.

Dar dacă nu acesta fusese motivul? Ce putuse oare descoperi în acel atelier de producție a carnii de vită, care să-i declanșeze imaginația? Nimic valoros, se liniști el din nou. Nu se va uita în carnet.

N-o va face.

Răsuflă zgomotos. Nu se îndoia că Annie ar fi făcut-o. Dacă ar fi schimbat locurile, ea n-ar fi ezitat să scoată carnetul și să-i frunzărească paginile, în mai puțin timp decât pierduse el cu acele procese de conștiință. Annie cea fără de scrupule ar fi luat-o ca pe o șansă, nesperată, de a-l depăși.

Acesta fu argumentul pe care-l folosi pentru a-și liniști conștiința, pe când sustrăgea carnețelul din poșetă. O privire rapidă îi confirmă că Annie nu ieșise încă din magazin. După o nouă privire împrejur, deschise repede carnetul, căutând pagina.

Clipi siderat, apoi îi reciti „marea idee". Nu o singură dată, nu de două ori ci de trei ori, își notase, cu litere cursive, genialul gând.

„Enervează-l pe Mitch."

Simțind că fierbe, puse la loc, în poșetă, mica agendă. Ei bine, reușise cu brio. Murmură un blestem și își trecu mâna prin păr. O mișcare în interiorul magazinului îi captă atenția. Annie stătea la tejghea, sporovăind cu vânzătorul de parcă n-ar fi avut nimic de făcut. Ca și când n-ar fi așteptat-o nimeni în mașină. Frustrarea îl măcina, determinându-i un tremur în degete. Cum reușea acea femeiușcă să-l înfurie în asemenea hal?

Poate că venise timpul ca Annie să primească o doză din propriul medicament. Lipsurile lui în domeniul actoricesc puteau fi ușor compensate cu puțină imaginație.

Ține-te tare, Annie, își zise Mitch. Tocmai l-ai provocat pe marele maestru.

***

Annie se lăsă să alunece în apa fierbinte, înspumată, gemând de plăcere. Toată activitatea acelei zile, începând cu dușul ratat de dimineață, continuând cu excursiile la diferitele instalații, o extenuase. Les îi invitase la cină, dar ei deciseseră că ar fi fost mai bine să nu accepte invitația. În afară de asta, o parte din familia lui Les își făcuse apariția, iar ei nu voiau să deranjeze. Mitch se oferise să gătească și Annie se refugiase în cadă pentru a încerca să-și pună gândurile în ordine. Și pentru a se desfăta.

Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze și aproape izbucni în râs. Mitch fusese foarte preocupat după acea stratagemă tip „am o idee!". Nu spusese nimic. Era un individ prea stăpânit pentru una ca asta. Totuși, încruntarea, cuplată cu proasta dispoziție afișată tot restul zilei, era edificatoare. Abandonase orice încercare de conversație politicoasă și, în general, o ignorase.

Acum însă, aproape că-și regreta viclenia. În timpul prânzului, uitase inexplicabil că Mitch era adversarul. Îi plăcuse senzația de camaraderie și simțise că între ei se forma o punte de legătură. O legătură ce depășea simplul aspect fizic. Care evoca acele senzații nervoase ce nu se lasă explorate sau analizate.

Totuși, nu se putea opri să se gândească. Pentru câteva secunde, era convinsă că-l zărise pe adevăratul Mitch Hightower. Nu acel strălucitor play-boy care se arăta în ochii lumii, ci omul de dedesubt. Și rămăsese foarte intrigată.

Apoi își amintise cine era Mitch și ce căutau acolo iar momentul de reverie se încheiase. Rememorarea modului în care o păcălise să-l sărute, împiedică orice altă mustrare de conștiință.

Știuse, de cum îl văzuse, că era atrasă spre el. Părul ca pana corbului și ochii aceia albaștri, clari, constituiau o combinație

ucigătoare. Era construit dumnezeiește, iar ea nu avusese nici o șansă. Atracția fizică era desigur supărătoare, dar o putea suporta. Înțelegea atracția sexuală.

Celelalte fațete o îngrijorau – atracția intelectuală și emoțională. Nu mai avusese asemenea legături în …

Niciodată. Annie pricepu deodată că acesta era un motiv în plus să-și păstreze cumpătul. Obținerea acestui contract și implicit a poziției de director executiv la Hightower Advertising constituiau principalele obiective. Nu putea permite ca ceva atât de prostesc, cum era atracția față de Mitch, să-i stea în cale.

Utilizând degetele de la picior, încrețite de statul în apă, Annie impinse dopul de pe scurgere și se pregăti, fără tragere de inimă, să iasă din cadă. Își mai permise un moment de relaxare, cu spatele sprijinit de peretele căzii și își imagină că problemele ei se scurgeau o dată cu apa, una câte una. Nu se mai afla în Texas, împreună cu Mitch. Nu mai concura pentru un post. Nu mai … *reușea să iasă!*

Încercă să se aplece înainte, însă nu reuși. Ochii i se măriră. Se foi încoace și încolo, fără succes. Spinarea i se lipise de peretele căzii, acum pe jumătate golită, din motive care-i scăpau. O cuprinse panica. Se zvârcoli din nou, de astă dată cu suficientă forță pentru a arunca apă peste marginea căzii.

– Ah, nu, murmură ea, îngrozită, continuând să se zbată fără efect. Era lipită. Dar, cum să fie posibil așa ceva? N-ar fi trebuit ca una ca asta să nu se poată întâmpla? Nu era normal ca oamenii să rămână lipiți de cadă. O, nu! Alt val de apă ateriză pe pardoseală.

O ciocănitură răsună la ușă, întrerupându-i zbaterile inutile.

– Annie, supa-i pe masă.

Înțepeni.

– O-OK, Mitch. Sunt gata într-un minut.

Urmă o tăcere. Apoi:

– Toate sunt în bună regulă, acolo? Am auzit apa căzând pe jos.

Deturnată pe moment de la problema prezentă, Annie se încruntă. Ce naiba făcea Mitch? Stătea în fața ușii trăgând cu urechea?

– În regulă Mitch. Obișnuiesc să fac mult zgomot când mă îmbăiez, improviză ea. Lasă-mă.

– Ești sigură?

– Foarte sigură, la dracu! izbucni ea. Acum, pleacă!

Un nou sunet, ca de ventuză smulsă, răsună pe când Annie încercă iar să se elibereze.

– Ce-a fost asta? întrebă Mitch, suspicios.

Privirea ei se întoarse spre ușă. Nu-i spusese să plece?

– Nimic. Pleacă, mârâi ea, dorind cu disperare să fie lăsată în pace.

– Asta nu se cheamă „nimic", răspunse Mitch. S-a întâmplat ceva. Ești acolo de mai mult de o oră.

– Mitch, mormăi Annie, te avertizez. Lasă-mă-n pace!

– Intru, zise el.

– Nu! Zgomotul de ventuză răsună din nou.

Ușa se deschise și Mitch apăru în prag.

Mâinile ei se repeziră în sus să-și acopere sânii, împrăștiind un norișor de picuri în preajmă.

– Ieși afară!

Mitch o privi curios.

– De ce stai așa?

Acum, umilirea era completă, se resemnă ea. Nu numai c-o văzuse în costumul Evei de dimineață, dar acum era martor la acea situație stânjenitoare. Măcar spuma acoperea încă toate părțile intime.

– Fiindcă nu reușesc să mă ridic, izbucni ea.

– Nu poți să te ridici?

Să fi fost ecoul?

– Chiar așa. M-am lipit.

Mitch o privi ciudat.

– Cum anume te-ai lipit?

– M-am lipit, zise ea nerăbdătoare. Spinarea. Se pare că m-am așezat în așa fel încât s-a format un spațiu ermetic între mine și peretele căzii. Nu reușesc să mă desprind.

Buzele lui se schimonosiră.

– Să nu-ndrăznești să râzi, îl avertiză Annie. Nu-i de loc amuzant.

Mitch își lăsă capul pe spate și hohoti spre tavan.

– Din partea asta așa se vede.

Foindu-se de enervare și stânjeneală, Annie îl fixă cu o privire nimicitoare.

– Dacă n-ai de gând să mă ajuți, atunci ieși afară!

Mitch își încrucișă brațele peste pieptul impresionant și se legănă pe călcâie. Mulțumirea de sine i se întipări pe figura iritant de frumoasă.

– Ciudat, comentă el, nu-mi amintesc să-mi fi cerut ajutorul.

Aștepta să fie rugat? Hm! Nu în viața asta! Va sta acolo până ce se va evapora toată spuma de pe trupul ei. Ceea ce, pricepu ea deodată, n-avea să mai dureze cine știe cât. Învelitoarea ei înspumată se micșora văzând cu ochii.

– Asta, fiindcă n-am făcut-o, zise ea cu șiretenie. Iartă-mă că te-am confundat cu un cavaler.

Colțul gurii i se ridică într-un zâmbet sexy și o învălui cu o privire lungă, plină de regrete, capabilă să topească fiecare bob de spumă de pe trupul ei, oricât de persistent ar fi fost.

– Crede-mă, Annie. Dacă n-aș fi fost cavaler, n-ai mai fi singură acolo, în cadă. Ridică din umeri. Îmi pare rău să te dezamăgesc, iubito, dar numai cunoașterea faptului că între noi există numai câțiva metri și un trecător costum de spumă, mă face să … să reacționez ca un bărbat. Peste încă un minut, va fi extrem de greu pentru mine să-ți mai dau ajutor. A venit vremea să te hotărăști. Vrei sau nu să te ajut?

– D-da, se bâlbâi Annie, luptând să-și stăpânească pulsul neregulat. Cu siguranță, nu se așteptase la acea declarație.

– Bun, zâmbi el. Mă bucur că am stabilit asta.

Veni lângă cadă și se postă la spatele ei. Mirosul lui, o aromă de lemn curat, mai degrabă a propriei persoane decât provenită de pe raftul verunui magazin de parfumuri, era prea delicios să nu-l observe.

– Ei bine? Ai vreo idee? întrebă ea.

– Ah, sigur că da, răspunse Mitch cu vocea gâtuită. Își drese glasul. Va trebui să te trag în sus pînă va ceda ceea ce te reține.

– OK.

– Ridică brațele ca să te pot, hm, prinde. Dacă-și ridica brațele, ar fi fost nevoită să dea drumul sânilor și nu prea era înclinată să facă așa ceva. Totuși, n-avea altă soluție. Cu părere de rău, își depărtă coatele de corp pentru a-i face loc.

Palmele calde ale lui Mitch pătrunseră pe sub brațe și începură s-o tragă ușurel în sus spre libertate. Degetele mari îi atinseră sânii și o furnicătură o străbătu oprindu-i pentru moment respirația.

Apoi, dintr-o dată, fu liberă. Cu spatele la Mitch, rămase în cadă, stânjenită de propria goliciune. Mitch rămase nemișcat, dar nu-i dădu imediat drumul.

– Asta a fost, spuse ea ezitant.

– Da.

– Acum, mi-ai putea da drumul.

– Aș putea.

Vocea lui joasă îi suna în ureche. Respirația fierbinte îi mângâia ceafa și, mai mult decât oricând, Annie simți o copleșitoare dorință de a se întoarce și de a-l săruta. Aproape la fel de puternică precum necesitatea de a respira. Nu mai simțise vreodată un asemenea impuls, un asemenea magnetism, care nu numai că o intriga și o atrăgea, dar o și speria.

Apoi se întoarse. Privirile li se întâlniră. Licărul de șicanare, ce-i sălășluia de obicei în priviri, dispăruse, fiind înlocuit de un alean intens, înțeles și împărtășit de ea.

– Mitch, nu cred că …

– Bine, murmură el. Nici eu nu cred. Iată că, în sfârșit, suntem de acord. Apoi zâmbi și-și apropie fața de a ei. Gustul lui, aroma, esența ființei lui îi explodară pe limbă, lăsându-i o impresie incontestabilă de ceva pentru care ar fi putut începe să tânjească.

Ultima idee, înainte ca gândurile să i se destrame, fu că era extraordinar de plăcut să *nu* gândești deloc.

Capitolul 7

Din păcate, momentul nu dură prea mult. Telefonul sună, scuturând-o din starea de prostrație indusă de pasiune. Rușinată de comportarea ei libertină și neglijentă, se desprinse violent de Mitch și înhăță un prosop.

– A fost o greșeală, zise ea respirând apăsat.

– Dar …

– Dar nimic, îl întrerupse Annie pe deconcertatul Mitch. Cu obrajii în flăcări, se înfășură în prosop și ieși din cadă. Ce se întâmplase cu ea? De ce nu se putea reține lângă tipul ăsta? Uite ce-i, de îndată ce mă îmbrac va trebui să avem o discuție despre – își mișcă brațele între ei – ce s-a întâmplat. Așa nu mă pot descurca. Cel puțin, nu acum.

Și cu asta, Annie se întoarse brusc și porni spre ușă, hotărâtă să-și facă ieșirea din scenă scurt dar demn.

Și ar fi reușit, dacă nu i-ar fi apărut în cale o băltoacă de apă înspumată. Picioarele îi zburară de sub ea și, cu sunetul rezonant al pielii goale lovind o suprafață umedă, posteriorul ei

atinse pardoseala, iar ea alunecă precum o torpilă umană până la ușă. Annie rămase într-o tăcere ireală care deși părea a fi durat ore întregi nu depășise câteva secunde.

Apoi își dori să moară.

În starea aceea de absolută umilire, îi veni în minte că fundul și coapsele îi erau la fel de roșii ca obrajii. Ambele o dureau insuportabil. În spate, Mitch își înăbuși un chicot, apoi își drese glasul.

– Hm, Annie …

Fără să se întoarcă, Annie ridică o mână pentru a-i opri comentariile.

– Te rog, Mitch, zise ea învinsă, nu te mai oferi să mă ajuți. Sunt și așa destul de umilită. A mă ajuta – din nou – ar adăuga la răni și insulta.

– A … voiam doar să spun că trebuie să ajung la telefon, iar tu blochezi ușa.

– Ah, ridică ea din umeri.

– Aș fi totuși fericit să-ți pot fi de folos, adăugă el.

Annie scutură din cap.

– Nu, mulțumesc.

Nu se mișca. Era doar vag conștientă că telefonul continua să sune. După un moment, Mitch veni mai aproape și păși ciudat peste ea.

– Ah, scuză-mă, zise el plat. Aștept un telefon.

Annie îl urmări zbughind-o pe coridor și smulgând receptorul. După ce dădu colțul, se adună de pe jos cu greutate, șchiopătă de-a lungul coridorului și rezistă tentației de a scoase un geamăt prelung.

***

Dacă Mitch se așteptase s-o vadă apărând din cameră docilă și resemnată, după recenta aversă de neplăceri, se înșelase amarnic. Din fericire, nu era suficient de inconștient încât să aștepte reacții previzibile din partea Anniei.

După numai câteva minute de la prăpădul din baie, ea reveni din cameră cu spinarea verticală și bărbia în vânt – la fel de frumoasă, observă el cu o scânteie de iritare. Cu carnetul și creionul în mână, veni și se postă în fața lui. Avea încă părul ridicat, iar câteva șuvițe ude îi atârnau pe ceafa albă. Îmbrăcase un costum lung de bumbac sperând probabil să-i calmeze pornirile. Nu reușise. Imaginea Anniei, mătăsoasă, împurpurată și acoperită cu spumă de baie, era o apariție pe care urma s-o poarte cu sine până-n mormânt.

Un motiv în plus de a se apuca de treabă înainte de a face vreo prostie – ca de exemplu s-o seducă.

– Trebuie să-ți vorbesc, anunță ea înțepat.

Zâmbind, Mitch arătă spre receptorul telefonului, în acel moment prins între umăr și obraz.

– Termin imediat.

– Trebuie să vorbim acum.

Ridicând un deget, Mitch continuă să zâmbească.

– Da, da, John, te aud. Grozav! Afectă o mulțumire misterioasă, și lărgi cu o gradație zâmbetul. Asta-i minunat. Ești tare, John! Știam că mă pot baza pe tine, zise el cântat. Bine. Așa vom face. Transmite-mi detaliile prin E-mail, iar restul în anexă. O să văd despre ce-i vorba și am să te contactez mâine dimineață. Îți mulțumesc din nou. Și nu uita să verifici ce am discutat, din punct de vedere al licenței. OK. Pa.

Încheie convorbirea privind pe furiș spre Annie. Pe figura ei frumoasă apăruse o grimasă încruntată, care-i trasa o cută deasupra sprâncenelor. Mitch avu imboldul de a întinde mâna ca s-o netezească. Nu îndrăzni.

Având în vedere genul de competiție la care participau, Will le repartizase câte un colectiv cu care să lucreze. Ar fi fost de nedorit ca vreun colaborator să scape vreo informație vitală despre campania adversarului, din greșeală – sau chiar voit. Ca urmare, se formaseră două echipe, iar John era principalul colaborator al lui Mitch.

Annie inspiră profund, deschise gura pentru a spune ceva – probabil nu foarte drăguț, își zise Mitch – apoi o închise brusc. Obsrvându-i efeorturile de a se stăpâni, Mitch își înfrână cu greu zâmbetul.

În cele din urmă, Annie se reculese suficient pentru a vorbi.

– Trebuie să vorbim despre, hm … își agită un braț între ei … asta.

– Despre atracție? completă el doritor să ajute.

– Mai degrabă distragere, replică ea răstit. Orice ar fi. Oftă. Uite ce-i, Mitch, amândoi suntem conștienți că nu va merge. Suntem diferiți și, … pur și simplu nu va merge. Vom fi colegi. Relația dintre noi este tensionată la maximum. Dacă o tulburăm și mai mult în felul ăsta, continuă ea, cred că facem o mare greșeală. Se opri din discursul dezlânat – ceea ce lui i se păru foarte normal – și-i aruncă o privire imploratoare. Înțelegi ce încerc să spun?

Da, înțelegea, și de asemenea știa că ea avea dreptate. Totuși, i-ar fi plăcut ca el să fi fost acela care să aducă argumentul și să demonstreze că ea era cea care-l înfruntase

și-l deranjase, împotriva logicii. Așa că, în loc s-o aprobe, decise să-i gea ghes. Era o metodă de petrecere a timpului care începuse să-i placă.

Râse și afectă o privire inocentă.

– Cred că da. Vrei să spui că nu vei mai defila goală prin fața mea, de acum înainte. Că n-ai de gând să mă mai „agresezi" cu buzele.

Trupul minion al Anniei începu să tremure de mânie. Inspiră rapid prin nările delicate și păru să se înalțe câțiva centimetri chiar în fața lui. Mitch își imagină norii de furtună care păreau să-i anunțe apariția țeapănă. Dintr-un motiv pervers, înfruntă furtuna.

– Cât tupeu … respiră ea cu greutate. Dacă-mi aduc bine aminte, tu ai inițiat ultimul sărut. Nu eu.

Mitch ridică din umeri.

– Erai dezbrăcată, zise el indiferent, ca și cum astfel se explicau toate.

– Oooooh! Annie fierbea. Era de presupus că mă vei ajuta! Nu că-mi vei prezenta varianta pe scurt a imitației tale de Don Juan, spuse ea batjocoritor. Tu cum procedezi? Săruți orice femeie dezbrăcată pe care o vezi?

El zâmbi leneș.

– În general, dacă mă găsesc în prezența unei femei dezbrăcate, fac mult mai mult decât s-o sărut doar. Mișcă sugestiv din sprâncene. Le prezint versiunea „in extenso" de Don Juan.

Pentru o clipă trecătoare, Mitch crezu că surprinde în ochii ei arzători focul dorinței. Dar acesta se stinse prea repede pentru a fi sigur.

– Ah, mă lipsesc de amănunte, replică ea cu ironie.

– Uite ce-i, Annie, zise Mitch. Cea mai bună metodă de a aborda o problemă este s-o înfrunți. În ciuda a numeroase deosebiri, ne simțim atrași unul de celălalt. De ce să negăm? întrebă el. Nu vom realiza nimic prin a nega existența problemei, proroci el trecându-și o mână prin păr. Cinstit vorbind, jumătate din timp stau în cumpănă între dorința de a te pune pe genunchi și a te bate la fund – privirea lui plină de înțeles o căută pe a ei – și dorința de a te lua pe genunchi. Se opri pentru a îndepărta acea imagine. Și mai știu că și tu mă dorești, așa că lasă indignarea și hai să găsim o cale de a rezolva problema.

Ei bine, o făcuse. Probabil că pentru prima oară în viață, Annie rămăsese fără replică. Stătea acolo, ca de piatră, cu fața albă. O văzu cum înghite în sec, apoi scăpă un suspin și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Bine, atunci, dacă ești atât de plin de idei, să-mi spui ce crezi că ar trebui să facem în privința asta.

Mitch clipi, uimit. Se aplecă înainte și o privi neîncrezător.

– Accepți? Recunoști cu adevărat că am dreptate? Că mă dorești?

Annie îl pironi cu o privire întunecată.

– Nu forța. Dădu drumul unui nou suspin. Dar, da, dintr-un motiv obscur, hormonii mei, feromonii – sau ce-or mai fi – te plac mai mult decât mine. Se încruntă ca și cum nu le-ar fi putut pricepe preferința. Așa că, presupun că am deliberat suficient asupra punctului ăstuia. Ce propui?

Mulțumit de sine, Mitch se lăsă pe spate și adoptă o poziție relaxată.

– Ei bine, nu prea m-am gândit la asta, dacă nu te superi, dar am impresia că soluția este la mintea cocoșului.

– Și, anume? vru ea să știe.

– Ar trebui să scăpăm de obsesie, zise el zâmbind.

Ea rămase cu gura căscată.

Mitch continuă, temerar:

– Să mergem înainte și să urmăm imboldurile date de mama natură. Să cedăm atracției. Știu sigur că m-aș putea concentra mult mai bine dacă nu m-aș întreba mereu cum ar fi să …

Desigur, Mitch se așteptase ca ea să se opună ideii, dar nu bănuise că va protesta atât de vehement. Înainte de a mai putea argumenta propunerea, Annie vorbi:

– OK, Mitch. Iată ce va trebui să facem. Deoarece ideea ta nu este fezabilă, va trebui să apelăm la a mea. Iar eu cred că cea mai bună metodă de abordare este să petrecem împreună cât mai puțin timp posibil.

Mitch dădu din cap și privi semnificativ la interiorul strâmt al căsuței.

– Bine, Annie, eu voi lua aripa estică, iar tu pe cea de vest.

Ea încercă să se încrunte, dar buzele se muiară, trădând-o. Doamne, cât de frumoasă putea fi când zâmbea!

– În regulă, de acord că și ideea mea are câteva lipsuri.

– Câteva? comentă Mitch. Mai degrabă cratere. Sugestia ta ar fi putut funcționa dacă eram în Atlanta, aici însă nu. La dracu, Annie, practic trăim împreună. Se răsturnă pe spătarul canapelei.

– În privința asta, nu avem de ales. Am să mă țin deoparte dacă și tu îmi vei da pace.

Mitch se simți obligat să evidențieze defectele ideii ei.

– Suntem aici de numai câteva zile. Cum crezi că ne vom putea evita în căsuța asta în următoarele douăsprezece?

Annie oftă, impacientată.

– Faci ca lucrurile să fie mult mai dificile decât trebuie. Ascultă-mă pe mine, doresc să te evit și pot face orice dacă-mi pun în minte.

Foarte posibil să fi fost adevărat, își spuse Mitch, numai că el nu dorea s-o evite. Mai mult, nu dorea nici ca ea să-l evite pe el. Oricât de enervantă ar fi fost, Mitch începuse să se simtă bine în prezența ei. Ceea ce-l aduse înapoi la planul lui. Cel care-i avea în vedere pe ei amândoi și un hectar de pat, făcând dragoste toată noaptea. Îi veni o idee.

– Bine, Annie. Vom încerca să aplicăm ideea ta restul acestei săptămâni. Făcu o pauză și zâmbi. Dar, dacă nu merge, vom încerca și cum spun eu. De acord?

– Nu, absolut.

Mitch își împleti degetele la ceafă și pironi privirea în tavan.

– Și de ce nu? N-ai suficientă încredere în tine c-ai să mă poți evita? o necăji el, cu o notă provocatoare din glas.

Cum prevăzuse, Annie se zbârli.

– Deloc. Știu doar că nu va fi nevoie de un plan de rezervă. Dădu pagina carnețelului ca pentru a întări încrederea în soluția evitării.

– Bine, zise Mitch nepăsător.

O urmărea în continuare cu coada ochiului.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic.

Annie scoase un mârâit de frustrare.

– Încă mai crezi că planul meu nu va funcționa, nu-i așa? Foarte bine, pufni ea. Eu sunt atât de convinsă că va merge încât voi fi de acord cu stupida ta soluție de rezervă. Dar nu vom avea nevoie de ea.

Să-i fi jucat imaginația vreo festă sau, într-adevăr, convingerea ei fusese mai zdruncinată în final?

Annie își petrecu următoarea jumătate de oră întocmind o listă cu ceea ce considera ca fiind un comportament acceptabil. Spre tristețea și dezamăgirea lui, sărutul nu figura. Insistă de asemenea să întocmească o programare la baie și, deoarece lui Mitch îi plăcea să facă duș devreme, căzură de acord ca el să fie primul.

– Niciodată nu vom mai fi în baie în același timp, îi spuse ea fluturând carnețelul. Mitch scoase un suspin de ușurare, ca pentru sine.

– Sunt de acord, zise el. Data viitoare, când mai rămâi prizoniera căzii, voi suna la 911.

Annie privi spre el.

– Cât mai rămânem aici, intenționez să nu mai fac baie.

– Poate că săptămâna asta nu, murmură Mitch în mustață. Dezvoltase deja un soi de obsesie, privindu-i pe ei doi și cada. De îndată ce aranjamentul conceput de ea avea să eșueze, avea intenția s-o transforme în realitate. Completată cu spumă de baie, cu șampanie și …

– Ce-ai spus? întrebă Annie.

– A, nimic. Rânji, iar ochii li se întâlniră. Mai ai ceva de stabilit în cazul vreunei catastrofe la duș?

Împurpurându-se, Annie își dădu ochii peste cap, iar un zâmbet îi arcui buzele.

– Nu.

– Verificam, zise el aprobând din cap. Eu personal, n-am mai cunoscut pe nimeni care să reușească să rămână blocat într-o cadă de baie, așa că nu pot fi prea prevăzător atunci când vine vorba despre tine.

– Crede-mă, chicoti ea, mi s-au întâmplat, de când te-am cunoscut, mai multe nenorociri decât în tot restul vieții. Ai o influență nefastă.

– Mulțumesc, comentă el mulțumit.

– Nu-i un compliment, îi comunică ea alintat.

– Asta depinde de punctul de vedere, spuse Mitch. Eu prefer să consider că te-am dezarmat cu personalitatea mea încântătoare.

Annie chicoti din nou și se ridică de pe scaun.

Perplex, Mitch ridică privirea.

– Unde pleci?

– La culcare. Discuția a devenit cam „adâncă“ și nu-mi amintesc să-mi fi luat galoșii. Porni pe coridor. Ai grijă să termini cu dușul – și orice alte activități conexe – înainte de șapte. Bine, Mitch? Mi-ar displăcea să te mai întrerup.

Capitolul 8

Annie se deșteptă joi dimineață în trilul păsărelelor care ciripeau afară. Bine odihnită, purtând pe chip un zâmbet somnoros, fericit, se întinse leneșă și deschise ochii. O lumină strălucitoare pătrundea prin perdelele de dantelă, împestrițând camera. Ultima discuție cu Mitch, aseară, îi adusese cel mai reconfortant somn de care-și putea aminti în ultima perioadă. Desfătându-se în excelenta bună dispoziție matinală, total necaracteristică, Annie se rostogoli și verifică ceasul de pe noptieră … apoi îngheță.

9:42 !

Țâșni din pat și privi ceasul mai de aproape. Cum se putuse întâmpla una ca asta? Potrivise deșteptătorul la șase și jumătate. Led-ul de funcționare era stins, indicând fie faptul că nu-l pornise – iar ea era sigură de contrariu – fie că dormise așa profund încât se trezise doar atât cât să-l oprească fără să-l mai reprogrameze. Se încruntă. Asta nu-i stătea în fire. Dar, desigur, în ultimul timp făcuse o mulțime de lucruri care nu o caracterizau.

Ca sărutul sau blocarea în cadă.

Suspină, gândindu-se la prima ipostază și se scutură la amintirea celei de-a doua, apoi le alungă pe amândouă din memorie. Deși somnul prelungit n-avea să-i afecteze întâlnirea de la prânz cu Les, mai avea și alte lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe în dimineața aceea. Ca de exemplu, să discute cu Liz, își spuse ea, amintindu-și convorbirea telefonică pe care Mitch o avusese cu John, aseară.

După ce se retrăsese în camera ei, seara precedentă, Annie scosese laptop-ul și-i trimisese un E-mail secretarei ce-i fusese repartizată pe timpul competiției. O rugase pe Liz să facă cercetări asupra motivului entuziasmului lui Mitch. Deși se îndoia că el va putea concepe o campanie mai bună decât a ei – nici ea nu avea încă o soluție bine conturată – Annie simțea că prea multe depind de asta pentru a lăsa ceva la voia întâmplării.

Niciodată nu dusese lipsă de idei, iar cazul de față nu constituia o excepție. Avea, una peste alta, șase idei valabile de campanie publicitară. Totuși, habar n-avea dacă vreuna dintre ideile astea avea să-l orbească pe Les Peters. Își mușcă buza. Și ceva mai puțin decât orbitor nu va fi suficient pentru micuțul cow-boy.

Pufni, exasperată. După felul cum se comportase aseară, își închipuise că Mitch avusese o idee mai acătării decât zornăitul unui tub gigantic de pastile pentru stomac. Se întunecă la față. Deoarece, pentru ea, cunoașterea intențiilor competiției fusese întotdeauna o prioritate, una dintre primele însărcinări ale Lizei fusese să dezgroape câteva dintre campaniile anterioare ale lui Mitch, din perioada când, student fiind, lucra și la Hightower Advertising.

Ca la orice începător, unele dintre idei fuseseră groaznice, însă majoritatea erau încurajatoare. Cu părere de rău, trebuia să

admită că la Hightower, Mitch ar fi putut deveni o forță de care trebuia ținut seama. Plecarea nepotului favorit trebuie că-l duruse pe William.

Dar, indiferent de motivele pentru care alesese să se delimiteze de afacerile familiei, rămânea valabil faptul că el plecase iar ea venise.

Annie își construise mai mult decât o carieră acolo, își găsise un cămin. Compania devenise într-un fel identitatea ei și, pentru a mărturisi adevărul, avea nevoie de ea.

În felul ei aparte, Annie făcuse din cei cu care lucra propria familie. Pe William îl considera un fel de părinte. Betty, de la contabilitate, era un fel de bunică. Carl, din compartimentul artistic, un soi de unchi. Avea mult mai mult de pierdut decât Mitch, decise ea arțăgoasă. În ultimă instanță, el s-ar fi putut întoarce la afacerea lui din domeniul calculatoarelor. La ce-i mai trebuia și Hightower Advertising?

Se opri pentru prima oară la acea întrebare. De ce își dorea Hightower? De ce, după atâta vreme, compania devenise deodată prioritate? Oare, ca și ea, Mitch avea unele motive personale care-l făcuseră la fel de disperat să-și asigure postul de director executiv? Și, dacă da, care erau acestea?

Simțind tendința de a se înmuia, Annie se zbârli, spunându-și că oricare ar fi fost motivele, nu contau. Fusese egoistă prea multă vreme pentru a începe tocmai acum să nutrească gânduri altruiste. Ar face bine să țină minte lucrul ăsta.

În loc s-o preocupe posibilele motive ale lui Mitch, ar fi trebuit să se gândească la propria campanie. Sau, mai degrabă, la lipsa ei. Oricum, deși era gata să-și recunoască temerile, niciodată nu-și pierduse abilitatea de a face reclamă unor produse. Desigur, unele lucruri erau mai greu de popularizat – ca de exemplu hot

dogul – dar n-avea nici o îndoială privind reușita. Și, dacă i s-ar fi dat ocazia, era convinsă că ar fi fost în stare să conducă Hightower Advertising, cu competență, spre secolul XXI.

În primul rând, însă, era necesar să se dea jos din pat.

Oftând, Annie se urni cu greutate și își propti picioarele pe pardoseală. Lipăi până la ușă și își iți capul afară, dezamăgită că mirosul de cafea proaspătă n-o gâdilă pe la nas. Ciudat, își zise ea. De trei zile, de când veniseră, Mitch se proclamase maestru de ceremonie și n-o lăsase nici să se apropie de sofisticatul filtru de cafea. Abia atunci observă completa nemișcare ce domnea în casă. Nici un sunet nu-i ajungea la urechi. Nu tu apă curgând, televizor mergând și – pricepu cu un spasm în stomac – nici urmă de Mitch. Știuse că așa se va întâmpla.

Cotropită de furie, trânti ușa de perete. Cotrobăi, înfășurată în halat, prin toată casa pentru a-și confirma suspiciunea. Căutarea se dovedi inutilă. Avusese dreptate. Mitch lipsea. Ochii i se îngustară. Și nu era necesar să fii geniu pentru a-ți da seama încotro plecase.

Escrocul ăla depravat și josnic, se dusese să-l vadă pe Les. *Fără ea*, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru. În timp ce ea o juca pe „frumoasa din pădurea adormită", Mitch folosise prilejul pentru a-l găsi pe Les și a se pune bine. Alt acces de furie o cuprinse fulgerător, făcând-o să scrâșnească din dinți.

Și ea care aproape că avusese gânduri caritabile la adresa lui! Nu-și permise să contemple dezamăgirea provocată de trucul josnic. În loc de asta, îl goni în subconștient, acolo unde stocase toate deziluziile din trecut. Locul începea să devină cam prea plin.

Apoi făcu ceea ce făcea întotdeauna când primea o lovitură – plănui pe loc un contraatac.

Un zâmbet crunt i se anină de buze. Mitch nici nu va ști ce l-a lovit.

***

– Acum, fii atent! anunță Les cu vocea sa de megafon. Poate c-ai mai vânat cu amatori din ăia care se parfumează, pun momeala pe potecă și se cațără apoi într-un copac, zise el în bătaie de joc. Eu însă nu procedez așa. Pufni indignat, furișându-se printre copaci ca un spiriduș în ținută de camuflaj. La dracu, băiete! Aia nu-i vânătoare! Așa se așteaptă. Hm, vânez așa cum o făceau cei vechi, înainte de a deveni atât de sofisticați.

Mitch bănuia că Les vâna altfel decât oricine altcineva și cu atât mai puțin ca vreunul dintre pomeniții strămoși. În timp ce experiența de vânător a lui Mitch era limitată la cele câteva expediții în compania unchiului Will, în adolescență, aflase totuși câteva sfaturi, la obiect, pentru a vâna eficient.

Unul dintre acestea era obligativitatea liniștii. Adică, dacă urmăreai un animal, nu trebuia să-ți anunți prezența viitoarei prăzi.

Ascultând recitalul sonor al lui Les, plin de glume vânătorești, Mitch își zise că micuțul magnat al cărnii nu aflase niciodată această stratagemă. La dracu, era absolut convins că orice animal, cu oarecare respect de sine, pe o rază de trei kilometri, părăsise de mult pădurea, făcându-le loc.

– Așa că, spuse Les, îndepărtând neîndemânatic o creangă de copac ce-i stătea în cale cu brațul său durduliu, din cauza asta nici măcar nu port pușcă. Ca să-i dau o șansă și vânatului, nu-i așa? După toate cele, cerbul nu este înarmat.

Iar acesta era alt pont de bază, își zise Mitch în gând. La vânătoare, se presupunea că ar trebui să-ți faci rost de o armă.

Oare cum îi prindea Les, acceptând posibilitatea că s-ar fi putut întâlni cu vreun cerb prea tâmpit sau prea slăbit ca să

fugă? Deodată, îl copleși o viziune mentală oribilă, cu Les plăcând animalul și apoi luptându-se să-l trântească la pământ.

– Pariez că te întrebi cum pot prinde un cerb, nu-i așa? Păi, astfel: mă folosesc de mâinile goale. Îl pun la pământ, apoi scot briceagul meu de încredere – Les își scotoci buzunarul în căutarea armei, fără a găsi ceva. Se încruntă. Ei bine, cam așa ceva. Ai înțeles?

Da, își zise Mitch, din păcate, înțelesese.

Din câte vedea el, singura concesie pe care o făcea Les vânătorii convenționale consta din ținuta de camuflaj. Ceea ce, hotărî Mitch, cunoscându-i înclinațiile vestimentare, era totuși ceva.

– Extraordinar, Les. Niciodată n-am mai gândit vânătoarea în felul ăsta.

Les se întoarse și-i aruncă o privire mulțumită.

– M-am obișnuit ca majoritatea oamenilor să gândească altfel.

Mitch se abținu să murmure un potrivit „amin".

Les se opri și extrase, dintr-unul din numeroasele sale buzunare, un baton de cereale.

– Mi s-a făcut foame. Vrei și tu unul? întrebă el.

– Ah. Sigur, spuse el, deși mai degrabă ar fi ros scoarță de copac. Totuși, era nevoit să-l curteze pe Les, nu să-i critice obiceiurile. Din cauza asta se furișase din casă de dimineață și acceptase invitația ad hoc a lui Les de a-l însoți într-o expediție de vânătoare.

Conștiința îi protestase puțin la păcălirea Anniei, dar era necesar dacă voia să-și atingă obiectivul. Sabotarea deșteptătorului fusese o exagerare din partea lui, dar din nou, fusese necesară. Dacă Annie ar fi știut că plănuise să se furișeze și să-l întâlnească pe Les de dimineață, ar fi venit și ea. Și, având în vedere că acum nu încerca numai s-o întreacă în jocul imaginat de unchiul lui, ci încerca și să-și salveze normalitatea, miza era pur și simplu prea mare.

Aseară, după ce Annie se dusese la culcare, el se hotărâse să încheie competiția în favoarea lui, cât mai repede. Timpul petrecut cu Annie nu făcuse decât să-l îndepărteze de țel și, în ultimul timp, devenise mai interesat în cunoașterea formei buzelor ei – sau, mai exact, de gustul lor – decât de a o înfrânge.

Mitch manifestase întotdeauna înclinații sexuale sănătoase, dar emoțiile pe care i le provoca Annie Witherspoon, împreună cu acele înclinații naturale, constituiau ceva cu totul nou și neașteptat. Și, de asemenea, puțin înspăimântător. Brusc, în fața ochilor minții îi apăru din nou Annie așa cum arăta în dimineața aceea când se strecurase în camera ei. Absolut senzațională. Oftă. Cu cât mai iute plecau din Texas, înapoi spre Atlanta, cu atât mai bine.

Fluierând afon, Les se învârti și își dădu drumul pe un trunchi de copac doborât. Își lovi ghetele una de alta și-i indică lui Mitch locul acoperit de mușchi de alături, înmânându-i apoi un baton. Mitch se resemnă și mușcă din dreptungiul cu gust de ovăz.

– Și, s-a înfiripat ceva între tine și micuța aceea focoasă? întrebă Les pe ton de bârfă.

Mitch se înecă.

Les rânji fericit, apoi sări în picioare, ocoli bușteanul și-l bătu pe spinare suficient de tare pentru a-i provoca insuficiență respiratorie. La dracu, băiete. N-am vrut să te șochez. Chicoti din nou. Eram numai curios.

Ochii lui Mitch se umplură de lacrimi, pe când încerca să elimine un cocoloș de ovăz oprit în gâtlej. Era oare posibil să-ți aplici singur manevra Heimlich? se întrebă el disperat. La dracu, era obligat să reușească – brațele lui Les erau mult prea scurte pentru a-i cuprinde toracele.

Cu un efort suprem, reuși în cele din urmă să înghită dopul. Sau măcar porțiunea care nu-i ajunsese încă în plămâni.

– Of, nu, domnule. Nu … nu s-a înfiripat nimic, articulă el răgușit. Inhală oxigen cu nesaț și își șterse ochii de lacrimi.

Părând ușurat că Mitch nu era pe cale să dea ortul popii, Les își reluă locul pe bușteanu.

– Ei bine, păcat. Un bărbat așa de bine ca tine și o fată așa de drăguță ca Annie, se lamentă el pe un ton de părere de rău, de parcă Mitch n-ar fi fost în pericol de a se sufoca, cu câteva secunde mai înainte. Micul cow-boy îi aruncă o privire suspicioasă, iar sprânceana sa stufoasă se ridică un centimetru. N-oi fi dintre ăia cărora le plac băieții?

Mitch era fericit că scăpase de blestematul baton, altfel s-ar fi putut îneca din nou. Scutură din cap, convingător.

– Nu, domnule, nu sunt. Îmi plac fetele, îl asigură el. O mulțime de fete.

– Ei bine, asta este foarte bine de știut, râse Les. Atunci, care-i problema? Îți plac fetele, iar Annie este fată, raționă el. Chiar foarte arătoasă.

Dacă nici asta nu era o încercare, pe față, de pețit, Mitch era gata să mănânce și restul teribilului baton.

– E și foarte isteață, continuă Les, înșiruind caracteristicile ei pozitive. Este școlită. Și, având în vedere proveniența ei umilă, asta demonstrează un caracter frumos. Trebuie să fii cu adevărat descurcăreț pentru a realiza toate astea.

Îi trebui un minut pentru a ingera ultima parte a călduroasei prezentări. Curiozitatea învinse.

– Ce-i cu proveniența ei? se auzi întrebând.

– A, nu știai? întrebă Les cu inocență. Păi, atâta vreme cât nu face nici un secret din copilăria ei, nu provoc nici o daună

dacă-ți povestesc. Făcu o pauză. Annie a fost copil abandonat și a fost crescută în sistemul de adopții de stat. Din ce spunea unchiul tău, unele dintre casele alea sunt destul de rele. Păcat, nu-i așa? Ca cineva atât de dotat să fie nevoit să treacă prin așa ceva? Te face să te întrebi câți alți copii sunt în situația asta. Și dacă vor reuși la fel de bine în viață, adăugă el sobru.

După câteva clipe, Les își plesni coapsele și se ridică.

– Ei, cred că este vremea să ne întoarcem. Suntem așteptați la masă peste câteva minute.

Încă tulburat de neașteptata revelație privind copilăria Anniei, Mitch îi urmă exemplul. Nici o uimire că se atașase atât de mult de unchiul Will, pricepu el. Inima bună a unchiului îl îndemnase s-o ia sub aripa sa protectoare și, ca un puișor în restriște, ea acceptase adopția. Un sentiment ciudat îi strivi pieptul. Cât de multe lucruri se clarificau acum în privința ei. Ca de exemplu …

– Așa că, dacă într-adevăr preferi fetele, cum pretinzi, atunci ce te reține în cazul Anniei? reluă Les, întrerupând firul tulburat al gândurilor lui Mitch cu altă întrebare indiscretă.

Mitch suspină în sine. Se pregătise să-l încolțească pe Les în privința campaniei și se pomenea încolțit el însuși.

– Annie nu constitue o problemă, Les. Suntem colegi. Pentru mine este foarte important să nu amestec afacerile cu plăcerea. Iată, își spuse Mitch, Les era om de afaceri și cu siguranță va pricepe această logică – chiar dacă era o minciună. Lui Mitch chiar îi plăcea să amestece un pic de plăcere în orice făcea.

– Ciudat, observă Les, scărpinându-și tâmpla. Parcă îmi amintesc ceva despre tine și o micuță operatoare, acum câțiva ani.

Alarma porni să sune în capul lui Mitch. Articolul respectiv avea cel puțin cinci ani vechime și apăruse într-una dintre

revistele de scandal mai mici. Fie că Les avea o memorie fotografică, fie îi cercetase trecutul. Instinctul îl avertiză că ambele variante erau reale.

– M-am mai schimbat, zise el prevăzător.

Les râse, mai-mai să se sufoce.

– Bine, bine! suspină el. Totuși, nu mă pot împiedica să cred că voi doi formați un cuplu excelent. Pare să vă trebuiască o veșnicie. Păi, când eram eu tânăr … Mitch nu-l mai asculta.

Un cuplu? El și Annie? Ideea era absurdă. Nebunească. Dar, chiar când își declara asta, Mitch auzi parcă sunetul unui declic, ca atunci când ultima piedică a unei încuietori cedează … sau se poziționează acolo unde-i este locul, semnalând faptul că era prins. Prizonier.

Fără vărsare de sânge.

Mitch își dorea o soție și propria familie – cândva. Dar nu acum. O asemenea relație ar fi fost prea greu de cultivat și de menținut în acest moment al vieții lui. Trebuia să-și ordoneze obiectivele. Iar acum, preluarea afacerii de familie și asigurarea unui viitor pentru eventualii urmași, constituia preocuparea prioritară.

Scutură din cap și-l privi hotărât pe Les.

– Domnule, nu vreau să par lipsit de respect, dar n-am venit aici, împreună cu Annie, pentru a ne ține de prostii. Am venit să fac o campanie publicitară pentru hot dog. Și, cinstit vorbind, până acum …

Un țârâit electronic întrerupse curajoasa și probabil stupida declarație. Se încruntă, încurcat. Erau încă în pădure, la un kilometru bun de proprietate. De unde naiba venise sunetul acela?

Și Les părea uimit. Apoi, începu să se pipăie mormăind:

– Unde am pus blestematul acela de telefon? întrebă el distrat.

După încă vreo câteva țârâituri, Les recuperă micul telefon negru dintr-unul din buzunarele de pe șold și-l deschise.

– Alo, zise el. … Tocmai ne întorceam, dragă. Îhî-îhî. Nu, n-am prins nimic. Nici n-am văzut măcar. Nu-i ciudat? La naiba, încep să cred că nu este nici un cerb în pădurile astea. Fruntea i se încreți. Oh, așa a făcut, deci? Nu știam. Acoperi microfonul cu palma și-i zise lui Mitch: Amintește-mi să-l concediez pe maistru, când ne întoarcem. U-uuu, plăcințico, sunt încă aici. O, chiar așa? Privi spre Mitch și zâmbi misterios. O clipire jucăușă păru să-i aprindă ochișorii ca niște stafide. Zău? Și de când este acolo? Les chicoti înnebunitor, pe când groaza punea stăpânire pe stomacul lui Mitch. Ah, așa deci? OK. Les îi întinse telefonul lui Mitch. Annie vrea să-ți spună ceva.

Mitch își drese glasul și luă telefonul.

– Mitch? zise Annie cu dulceață în glas. Atât de mieros încât părul i se ridică pe ceafă. Sper că-ți dai seama că asta înseamnă război?

Mitch dădu din cap pe mutește, apoi, simțindu-se stupid, înțelese că ea nu putea vedea gestul.

– A, păi, Annie …

– Nici un păi, Mitch Hightower, șuieră ea mânioasă, încercând să-și stăpânească vocea, fără succes. O putea zări cu ochii minții, purpurie în obraji, cu părul ondulat dansând în jurul figurii la fiecare smucitură furioasă, pe când i se adresa cu patos. Spre marea lui nemulțumire, începu să se enerveze și el. Nu-mi vine să cred că te-ai coborât la un asemenea nivel. Începând de acum, renunțăm la mănuși. M-ai înțeles?

– Hm, mormăi el fără replică. Îi aruncă o privire lui Les și observă cu iritare expresia mulțumită a acestuia. Stânjenit, se întoarse pentru a evita ochii de prădător și făcu o tentativă de a netezi penele zburlite ale Anniei.

– Uite ce-i, Annie, cred că te-ai ambalat degeaba.

Îi pufni în ureche. Mitch îi aruncă altă privire repidă lui Les, apoi zâmbi stânjenit.

– Așa-s femeile, îi zise el micului cow-boy.

Annie se sufocă de indignare.

– Ce-ai spus?

Mitch își întoarse atenția din nou spre femeia mânioasă de la celălalt capăt al liniei.

– A, nimic. Se încruntă și își masă rădăcina nasului. N-am putea vorbi despre chestiunea asta când mă întorc?

– O, poți să fii sigur, răspunse ea cu o voce dulceag-otrăvită.

Mitch încheie convorbirea, îi înmână telefonul lui Les și dădu drumul unui oftat. Lucrurile nu merseseră cum ar fi trebuit.

– Înțeleg că femeia ta e supărată, remarcă Les, cu un zâmbet compătimitor pe fața ridată.

– Nu este – începu Mitch. Of, la dracu, la ce bun să mă mai zbat? Dădu din cap. Da, s-ar putea spune și așa.

Les înghesui telefonul în buzunar și își reluară drumul.

– Ei bine, eu și cu doamna, suntem căsătoriți de treizeci și doi de ani și, dacă am aflat ceva în timpul ăsta, mai bine ți-ai pregăti o explicație.

– Dar, nu eu am …

Les zâmbi, făcând riduri la colțul ochilor.

– Nu prea știi mare lucru despre femei, nu-i așa? Mitch se încruntă la auzul afirmației false, dar Les continuă: Nu contează că n-ai făcut nimic rău, cere-ți doar iertare, spuse el cu autoritate. Asta le place. Apoi cere-ți din nou scuze. Și n-ar fi deloc rău să-i iei un cadou. Les trecea printre copaci de parcă haita de ogari ai iadului l-ar fi urmărit. Mitch făcea eforturi mari să țină pasul cu el, atât la propriu cât și în privința conversației.

– Un cadou?

– Da, ceva strălucitor. Diamantele sunt tocmai ce se cere.

Deodată, reveni la realitate. La naiba, îi oprise doar deșteptătorul, nu aveau o legătură amoroasă. Stai puțin, nici măcar nu ieșiseră împreună, darămite să fie logodiți. La dracu, Les îl amețise de tot. Discuția cu acest individ era ca și cum ai fi jucat „fripta", legat la ochi.

– Și, desigur, abia apoi vine partea cea mai frumoasă. Les zâmbi timid. Proprietatea era vizibilă, iar el grăbi și mai mult pașii. Hmm, mă întreb ce-o fi făcut de mâncare Cookie?

Mitch era mai zăpăcit ca niciodată.

– Ce parte mai bună?

Les se opri brusc încât fu gata-gata să-l răstoarne. Micul magnat al cărnii îi zâmbi ca unui retardat.

– Păi, aceea când ajungi s-o faci, bineînțeles! Țâțâi din buze și își reluă goana spre casă. Văd că nu ne prea ies socotelile. Nu ești nici pe departe idolul femeilor, așa cum te prezentau ziarele.

Mitch auzi ca prin ceață acea declarație – viziunea celor sugerate de Les îi blocase aproape complet simțurile. Brațe moi și picioare interminabile, cearșafuri boțite, acea coamă de păr ondulat, răvășită pe pernă. Acoperindu-i pieptul. Inspiră cu greu și expiră cu zgomot. Poate că Les avea totuși dreptate.

Capitolul 9

Când Les și Mitch ajunseră în casă, Annie atinsese punctul de fierbere. Era în starea asta de vreo două ore, timp în care le așteptase întoarcerea. De fapt, dorea să-și verse focul într-o confruntare directă, însă nu fusese capabilă să se abțină de la micul schimb telefonic de cuvinte. Stânjenitor fusese faptul că soția lui Les îl găsise deosebit de amuzant.

– O, îmi amintesc de vremea când eu și cu Les aveam micile noastre altercații, i se confesase Cora, cu o clipire conspirativă. N-aveți de ce să vă rușinați.

– Zău, nu-i o ceartă de îndrăgostiți, replicase Annie, indignată de insinuarea că ea și Mitch ar fi constituit un cuplu. Doar o mică dispută profesională.

Cora răsplătise declarația cu alt zâmbet de atotcunoscătoare.

– Dispută, neînțelegere, ceartă … tot una. Gesticula cu mânuța acoperită de bijuterii, desființând protestele Anniei. Același lucru.

Când Annie deschisese gura pentru a respinge afirmația, Cora o întrerupsese rapid cu invitația:

– Mai ia o gură de vinete prăjite, dragă. Nu-i așa că-s delicioase?

Chiar erau, iar Annie continuase să mestece până ce aproape își pierduse toată pofta de mâncare. Fusese atât de înfuriată de dispariția lui Mitch încât nici de micul dejun nu mai avusese chef. Simți un nou val de mânie cuprinzând-o și își miji ochii. Pierduse atât micul dejun cât și perioada de meditare liniștită.

Mitch va plăti, își spuse ea amenințător.

Dacă lașul își va arăta mutra. Annie erupsese, mânioasă. De îndată ce marii vânători se întoarseră, Mitch – fără să privească măcar spre ea – executase o retragere grăbită spre una din camerele de oaspeți, pentru a se schimba. Les, îmbrăcat ca un Rambo pitic, îl urmase mai puțin entuziast – înainte de a simți aromele prânzului.

Annie începuse să-i îndrăgească. Dacă nu se mai gândea la faptul că se afla acolo împotriva dorinței, stând împreună cu Mitch și luptându-se pentru a-și salva cariera, Les și Cora se dovedeau o desfătare. Puțin excentrici, într-adevăr, dar totuși niște gazde minunate. I-ar fi putut îndrăgi până și pe gemeni – care, slavă Domnului, plecaseră în oraș cu o parte dintre rudele venite la reuniunea de familie – în timp.

Annie începuse să creadă că i-ar fi plăcut vizita în condiții normale. Poate că Will avusese dreptate atunci când sugerase că ar fi avut nevoie de o vacanță. Nu-și mai luase concediu de ani de zile.

În sfârșit, Mitch intră furișat în sufragerie. De fapt, intrase agale, cu încrederea în sine care o scotea din minți, dar ea prefera să creadă că intrase pe furiș. Suna mai potrivit cu nemernicul înșelător care se dovedea a fi. Lașul nu-i înfruntase privirea. Fierbea, sperând să-și ridice ochii în așa fel ca măcar

unul dintre pumnalele ce-i țâșneau din priviri să puncteze o lovitură în plin. Chiar între ochi. Celelalte săgeți imaginare ar fi aterizat … altundeva.

– Ei bine, Mitch, deschise vorba Cora, zâmbind cu căldură. Sper că te-ai distrat în dimineața asta. Rar i se ivește lui Les ocazia de a vâna cu cineva. Sunt convinsă că s-a bucurat de compania ta.

Buzele lui se curbară ca și când ar fi savurat o glumă neștiută de nimeni.

– Da, doamnă. Proprietatea este minunată. Mi-a făcut mare plăcere.

– I-ar fi plăcut și mai mult dacă am fi prins un cerb, bubui vocea lui Les, ochii fiindu-i pironiți în expectativă pe ușa de la bucătărie. Vizibil, abia aștepta prânzul. Totuși, am avut o discuție foarte interesantă. Privirea lui trecu, plină de subînțeles, asupra Anniei, care simți cum roșește. Îl privi pe Mitch, încercând să-i transmită telepatic întreaga ei furie. I se păru că a reușit, deoarece acesta ridică, în cele din urmă, ochii spre ea și-i zâmbi ezitant.

Respirația i se opri în plămâni. O femeie mai slabă de înger s-ar fi pierdut sub privirea aceea de un albastru curat, admise ea împotriva voinței. Genunchii unei asemenea femei s-ar fi muiat probabil. Annie însă, ignoră bătăile inimii și își zise că nu era îndrăgostită lulea de acest Adonis peste măsură de sigur de sine – ci doar uimită de culoarea neobișnuită a acelor ochi. Probabil că din cauza asta nu-și putea desprinde privirea de la ei.

Deodată, Cookie pătrunse în cameră, rupând vraja. Încercă să-și recapete supărarea anterioară. I se păru că, cine știe cum, Mitch reușise s-o topească. Ceea ce era absurd, înțelese ea. N-avea cum.

– Ura, Cookie! exclamă Les fericit, cercetând bunătățile aduse. Astăzi te-ai autodepășit.

Ochii îi scăpărau de încântare privind splendida diversitate de mâncăruri. Grătar de vită cu cartofi noi, morcovi fragezi, fasole verde și chifle făcute în casă. Cookie, un bărbat mătăhălos, care arăta mai degrabă a fost ocnaș decât a bucătar, dădu din cap cu asprime și se se făcu nevăzut pe tăcute.

În capul mesei, Les spuse rapid o rugăciune, apoi se năpusti asupra bucatelor. Cu coada ochiului, Annie o observa pe Cora Peters privindu-l cu afecțiune pe soț. În mod inexplicabil, o cuprinse un fel de nostalgie. Oare, ea avea să se uite vreodată în felul acela la cineva? Cinstit vorbind, cu excepția câtorva gânduri ocazionale, n-o interesase găsirea bărbatului potrivit. Mereu fusese prea preocupată să supraviețuiască, apoi să-și facă o carieră, la Hightower.

Acum, stând la masă cu Les și Cora și simțindu-le practic iubirea reciprocă ce-i înconjura ca o aură radioasă, Annie nu se putea împiedica să constate că ar fi fost posibil să fi pierdut din vedere ceva foarte important. Gândul o întristă peste măsură.

– Ei bine, gălușca mea, v-ați distrat bine între fete, tu și Annie, câtă vreme noi am fost plecați?

În obrajii Corei apărură gropițe.

– Sigur că da. Și încă în confortul salonului, adăugă ea nostim. Nu transpirând prin pădure ca Daniel Boone. Cinstit, Les, nu-nțeleg ce găsiți voi bărbații în asta?

– Știi cât de mult îmi place să vânez, chicoti Les. Unchiul Jarvis și tanti May-Lilly au venit? întrebă el.

– Nu. Vor apărea după-amiază, spuse Cora zâmbind. Ceilalți vin vineri.

– Bine, bine. Les își umplu gura cu cartofi. Privi spre Annie și Mitch. Desigur, sunteți și voi invitați la reuniune.

– Dar … începură simultan cei doi.

– Nici un „dar", îi întrerupse Les pe ceea ce era probabil vocea lui autoritară, de președinte al consiliului de administrare. Nu admitea argumente. Insist. Va fi o petrecere pe cinste. Va exista și o orchestră, se va dansa, fripturi cât cuprinde. O să vă placă. Zâmbi convingător, apoi se întoarse spre Mitch. Acum, să ne întoarcem la motivul pentru care m-ai însoțit azi dimineață în pădure.

Mitch păru surprins.

Les zâmbea atotștiutor.

– Ei, hai băiete. Știu că nu m-ai urmat în pădure doar din dorința de nestăpânit de a vâna. Te întrebai cum să pui mâna pe campania pentru care concurați voi doi.

Annie lovi cu palmele tăblia mesei.

– Știam eu!

Les o privi, cu o licărire șăgalnică în ochi.

– Sigur că știai. Ești deșteaptă. Zâmbi. Și ești supărată deoarece crezi că te-a învins prin șiretenie. Dacă ai fi avut șansa, ai fi procedat la fel.

Annie era pe cale să protesteze, dar privirea ochilor lui Les o făcu să se răzgândească.

– Așa că, am să vă scap de incertitudine. Prinse în furculiță un morcovel. Vă veți face prezentările complete miercurea viitoare, după masa de prânz. Vreau planșe grafice, planuri de marketing, tot tacâmul.

Miercuri? își zise Annie, nervoasă. Asta însemna încă cinci zile. Prea mult de stat cu Mitch, dar prea puțin pentru a asambla

o prezentare completă de asemenea dimensiune, pusă la punct. Își închipuise că Les va dori să aprecieze ideile fiecăruia înainte de a purcede la întocmirea campaniei complete. Va trebui să lucreze zi și noapte …

– Iată ce aștept de la voi până atunci, zise Les, întorcându-se la vocea lui oficială. Mâine, veți inspecta întreaga așezare de aici, de la Triple P. Călare.

Annie își temperă respirația grea. O privire furișată asupra lui Mitch o convinse că și el era la fel de surprins.

– Vineri seara, veți participa la petrecerea de aici și veți cunoaște pe toată lumea. Cora și cu mine avem o familie minunată. Sunt convins că o să vă facă plăcere să-i cunoașteți. Les se opri, provocându-i parcă să-i dezmintă declarația. Când se convinse că nimeni n-o făcea, își reluă masa. Despre sâmbătă am vorbit deja. Veți veni la reuniunea familiei. Duminică sunteți liberi să faceți ce doriți. Totuși, fiindcă la noi nu este permis să lucrezi în ziua Domnului, va trebui să vă găsiți altă preocupare. Râse din nou, în mod clar mulțumit de sine. Desigur, mă aștept să-mi respectați dorințele. Mi-ar fi foarte neplăcut să-mi caut altă firmă. De acord? întrebă el în cele din urmă.

Iată că acum ieșea la iveală și o fațetă a personalității lui Les Peters pe care Annie n-o mai cunoscuse. Fără îndoială, cea folosită pentru a face avere. Annie nu-și închipuise niciodată că ar putea fi intimidată de cineva atât de … ei bine, atât de scund. De la celălalt capăt al mesei, Cora își privi bărbatul, purtând pe față același surâs indescifrabil.

În cele din urmă, Annie dădu din cap.

– Sigur că da, Les. În ultimă instanță, suntem aici ca să-ți facem pe plac.

Și Mitch păru să-și fi regăsit glasul.

– Desigur. N-am nici o obiecțiune.

– Grozav! tună Les. Și acum, că am stabilit toate astea, să ne bucurăm de masă. Apropo, ați mai călărit vreodată?

Annie dădu din cap afirmativ. Își închipuia că poneiul pe care-l încălecase o dată, la un bâlci de țară, putea fi considerat cal. De atunci, nu se mai urcase pe nici unul dintre acele animale oribile. Dar n-avea nici o importanță. Dacă, pentru a câștiga competiția, trebuia să călărească, atunci așa va face. Auzi, ca venind de departe, răspunsul lui Mitch.

– De fapt, îmi face mare plăcere să călăresc. Chiar am câțiva cai de expoziție și de călărie.

– Chiar așa? întrebă Les, vizibil încântat de priceperea lui Mitch la echitație. Ce rasă?

– Peruani, îi spuse Mitch cu mândrie evidentă.

– O, frumoase specimene, zise Les pe ton de cunoscător.

Atât fu suficient pentru ca Mitch să se lanseze într-un monolog despre valoarea cailor de curse. Annie termină de mâncat și, în pofida curiozității, încercă să nu mai asculte restul conversației. Era clar că el știa să călărească. Chiar foarte bine. Exista oare ceva ce nu putea face bine? se întrebă ea înciudată. Incapabilă să se stăpânească, îl fură din priviri. Instinctiv, gândul îi zbură la altceva, ce, era convinsă, se pricepea să facă foarte bine. Ceva ce, având în vedere respirația accelerată, ș-ar fi dorit mult mai mult decât era pregătită să admită.

Atunci când Mitch propusese acea metodă de a scăpa de obsesie, seara trecută, Annie fusese uimită să constate că primul impuls fusese de a accepta din inimă, pentru ca apoi să-l

târască-n dormitor. Un tremur fierbinte o cuprinsese treptat sub influența acelui gând. Acceptul i se păruse o idee excelentă. Mulțumea Domnului că se abținuse.

Totuși, nu putea nega că era puternic atrasă de Mitch. De fapt, niciodată în viață nu se simțise mai atrasă de un bărbat. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă femeia cea mai frumoasă și mai atrăgătoare din întreaga lume. Doar o privire spre el era suficientă pentru a o excita. Și, de ce nu? își zise ea aruncându-i o nouă privire pe sub gene.

Era teribil de frumos. Constituția sa rivaliza cu a zeilor din Grecia antică; figura avea trăsături parcă dăltuite. Iar acea gropiță din bărbie … își spuse ea aproape hipnotizată. Simțea o copleșitoare dorință de a o săruta.

Însă cea mai înrobitoare trăsătură a lui rămâneau ochii. Pur și simplu nu-i putea uita. Cinstit vorbind, era nedrept ca un bărbat să aibă asemenea ochi minunați.

Apoi gura. Era … *carnală*. Iar acele lucruri pe care, era convinsă, le-ar fi putut realiza buzele lui talentate, îi produceau furnicături sub piele și slăbiciune în genunchi. O făceau să-l dorească la o intensitate înfricoșătoare. Expiră tremurat.

Păcat că nu se cunoscuseră în împrejurări diferite, își spuse ea surprinsă. Deși fusese întotdeauna incredibil de pretențioasă în alegerea partenerilor, trebuia să admită că i-ar fi plăcut să exploreze atracția ieșită din comun ce se înfiripase între ei. Cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla? Așa însă, n-avea să afle niciodată. O tristețe neașteptată o copleși sub influența acelui gând, provocându-i o senzație de deșertăciune localizată în preajma inimii.

Apoi, autoconservarea învinse. Annie refuză să țină seama de acea senzație.

***

Drumul de întoarcere spre căsuța de oaspeți decursese în liniște. Așezată acum pe canapea, Annie nu scosese încă nici un cuvânt. Mitch ar fi preferat s-o audă răstindu-se la el decât s-o vadă în acea stare de dezabuzare ce o cuprinsese după anunțul lui Les. Cumva, se simțea vinovat. Cine putea ști? Poate, dacă nu l-ar fi însoțit de dimineață, nu le-ar fi dat atât de puțină vreme pentru a-și finaliza propunerile.

Sau ar fi renunțat la celelalte pretenții la fel de absurde, își zise Mitch, simțind o izbucnire de mânie. La dracu! Prezență obligatorie la reuniunea de familie? Deplasări călare? De fapt, abia aștepta. Nu mai călărise de câteva luni și proprietatea minunată a lui Les era foarte compatibilă cu vizitarea din ș a. Cât despre regula cu repausul duminical, deși i-ar fi fost utilă acea zi de lucru, înclina să-l admire pe Les pentru convingerile sale. Foarte puțini oameni de afaceri mai țineau seama de așa ceva.

Într-adevăr, individul avea o personalitate ciudată. La naiba, ajungea o singură privire la îmbrăcămintea sa unică. Dar, ceea ce-i lipsea în materie de gust, compensa cu prisosință prin fire. Contrar primei impresii, Mitch începuse să-l placă și să-l respecte pe micul cow-boy cu inimă de uriaș.

– Nu prea văd ce motiv ai de zâmbit, remarcă Annie sec, întrerupându-i șirul gândurilor. Ți-a împărtășit cumva Les vreo perlă de înțelepciune, pe parcursul micii voastre escapade de dimineață, pe care mi-ai putea-o dezvălui și mie? întrebă ea. Sau l-ai însoțit din motive pur egoiste?

Mitch suspină vinovat.

– Cred că știi deja răspunsul.

Annie expiră apăsat și se așeză într-un fotoliu.

– Probabil că da. Și, cum ai procedat? Te-ai furișat în camera mea și mi-ai oprit deșteptătorul?

Tonul uscat al vocii, combinat cu imaginea creată de cuvinte, îl făcură pe Mitch să se simtă josnic. Apoi se enervă. Ca și când ea nu-i făcuse nimic, își spuse, cedând în fața valului de indignare. Cum rămânea cu acea schemă, „am o idee", concepută cu unicul scop de a-l chinui? Sigur, nu fusese la fel de iscusită ca înșelăciunea lui, dar și ea procedase la fel. Deodată, se simți foarte supărat. Nu doar pe Annie, ci și pe unchiul lui, pe Les, pe întreaga situație.

– Ei bine, nici tu nu ești nevinovată, remarcă el mânios.

– Și asta ce ar trebui să semnifice? întrebă Annie privindu-l scurt.

– „*Enervează-l pe Mitch*" o maimuțări el, citând cuvintele descoperite în carnețel. Mânia îi alimenta indignarea. Vorbești despre copilării, Annie, se încinse el în dezbaterea subiectului. Măcar tacticile mele erau de adult.

Annie se înecă de indignare și se ridică.

– Mi-ai umblat prin lucruri! îl acuză ea, cu ochii larg deschiși de ofensă. Și încă ceva, o altă emoție pe care Mitch nu reușea s-o identifice, dar nici nu dorea. Era luat de val.

– Păi, la ce te-ai fi așteptat, după micul tău spectacol? Să nu fiu curios?

– Nu mă așteptam să umbli prin lucrurile mele personale! Ale mele! strigă ea fără să judece. O, asta a fost foarte josnic. Mult mai josnic decât pătrunderea în camera mea, pentru a-mi sabota ceasul, ca un pervers.

Lui Mitch îi fremătară nările. Era pentru a doua oară că-l acuza de a fi un soi de obsedat sexual, își spuse el furios. Păi, dacă n-ar fi fost femeie, i-ar fi …

– Cum ți-ar plăcea dacă mi-aș permite să-ți umblu și eu prin portofel? întrebă ea, furioasă. Brusc în ochii ei luci ceva mult mai amenințător decât mânia. Neliniștea puse stăpânire pe el. Uite ce-i. Ia să vedem cum ar fi. Zicând asta – cu un urlet animalic – Annie se lansă din scaun și-l placă în jurul taliei.

Luat prin surprindere, la contactul dintre umărul Anniei și plexul său solar, aerul îi părăsi plămânii. Pierzându-și echilibrul sub atacul neașteptat, se răsturnă pe o parte, lovi măsuța de cafea și ateriză pe pardoseală. Încătușându-l cu o forță surprinzătoare, atacatoarea se agățase de el de parcă de asta îi depindea viața.

Deranjat, Mitch încercă mai în glumă mai în serios să se elibereze. Totuși, nu s-ar fi putut spune că l-ar fi vătămat cumva.

– Ce … faci? întrebă el încercând să-i extragă mâna din buzunarul de la spate.

– Îți … iau … portofelul, îi spuse ea printre gâfâituri. Să vedem dacă-ți convine.

– Au! țipă Mitch, uimit. M-ai ciupit!

– Și am să te trag și de păr, nemernic bun de nimic! Zis și făcut. Capul lui fu tras pe spate pe când degetele ei se încurcau în părul lui, încleștându-se cu putere. Nimeni nu-mi umblă prin lucruri! strigă ea.

Complet scos din minți, Mitch era tocmai pe cale să pună capăt ședinței de lupte, când pricepu nuanța de disperare irațională, pe care i-o depistase în voce. Se încruntă. Ce se petrecea aici?

– Ai priceput? întrebă ea, căutându-i din nou portofelul.

– Annie, liniștește-te, zise Mitch, încercând din nou să-i prindă mâinile insistente.

Nu-l ascultă. Continua să se lupte, cu răsuflarea fierbinte pe gâtul lui, încercând iar să-i scoată portofelul din strânsoarea buzunarului. Apoi, în ciuda împotrivirii sale, Mitch deveni conștient de celelalte părți ale tupului ei.

Mai ales de sâni.

I se frecau incitant de piept, provocându-i o reacție care micșora considerabil spațiul din cameră. Picioarele ei erau împletite cu ale lui, iar Mitch încerca să le prindă sub coapsele sale pentru a reuși s-o răstoarne.

– Annie, încercă el din nou. Transpirația i se adunase pe buza superioară.

– Ce? întrebă ea exasperată, continuând să se zbată.

Strângând din dinți, încercă să-și stăpânească dorința.

– Trebuie să încetezi.

– Zău? replică ea ofensiv. Obligă-mă.

– Bine. Fusese suficient. Fără efort, Mitch o dădu la o parte, îi încătușă încheieturile și i le fixă deasupra capului. Pieptul ei tresălta de efort, dar se opri ca prin farmec atunci când privirea ei strecurată printre gene o întâlni pe a lui. Deci îi captase, în cele din urmă, atenția. Era și timpul. Încă un minut și ar fi explodat. De fapt, asta rămânea încă posibil.

Îi fu necesară întreaga voință pentru a putea vorbi calm.

– Îmi cer scuze că m-am furișat afară cu Les și că ți-am umblat prin poșetă. A fost urât din partea mea. Dacă vrei să-mi umbli și tu prin portofel, am să ți-l dau cu plăcere. Apoi

zâmbi forțat. În caz că n-ai observat, tacticile tale de amazoană nu mă înfricoșează. Însă au totuși un alt … efect. Înțelegi?

Fără să se poată opune fascinației, Mitch urmări jocul emoțiilor pe figura delicios îmbujorată a Anniei. Descifră mânie, indignare, resemnare și, la sfârșit, dorință. O flăcăruie fierbinte îi încinse măruntaiele și continuă să ardă. Doamne, cum o mai dorea pe femeia asta.

Într-un târziu, Annie dădu din cap. El slăbi strânsoarea, zicând:

– Acum, te voi lăsa să te ridici.

Se aștepta la o remarcă usturătoare, dar ea nu spuse nimic. Cu părere de rău, se îndepărtă de moliciunea ei. Fără îndoială, era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. De îndată ce el se dădu la o parte, Annie se ridică în picioare și rămase cu brațele încrucișate proteguitor asupra pieptului ce palpita. Mâinile îi tremurau.

Mitch își extrase portofelul din buzunar și i-l oferi. Ea îl privi, însă nu-l luă. Ochii lui o studiară întrebător.

– Ce s-a petrecut, Annie? întrebă el cu blândețe. Despre ce a fost vorba?

Ea ridică din umeri. Apoi făcu o tentativă de a porni spre camera ei.

– N-ai putea înțelege nici dacă ți-aș explica, spuse ea inexpresiv. Îmi pare rău, Mitch. Nu știu ce mi-a venit. N-am mai atacat pe cineva în felul ăsta … Renunță. Am doar nevoie de puțin timp, singură. Se întoarse pentru a ieși.

Mitch simțea pornirea copleșitoare de a o prinde în brațe și de a o alina. Părea atât de neașteptat de fragilă în clipa aceea, încât aproape că o făcu. Apoi, la fel de iute, femeia fragilă

dispăru, iar locul ei fu luat de Annie, cea sigură pe sine. Mitch se întrebă de câte ori se strunise în felul ăsta? Decâte ori fusese *obligată* s-o facă? Și de câte ori ar mai fi reușit s-o facă fără să se dezmembreze?

– Annie …

Cu spinarea rigidă, se opri dar nu se întoarse. Buclele libere se unduiau pe spinare, acoperind niște umeri fragili, împovărați de greutatea întregii lumi.

– Da.

– De ce este atât de important pentru tine? murmură el. De ce este Hightower Advertising atât de importantă?

Îi prezentă un zâmbet trist peste umăr. Ochii ei erau neobișnuit de strălucitori. Mitch se simți parcă lovit în moalele capului.

– Îți repet Mitch, n-ai înțelege. Acestea fiind zise, se întoarse și intră în camera ei.

– Ai dreptate, Annie, răspunse el, mult după ce ea părăsise camera. Nu-nțeleg. Dar aș vrea s-o fac.

Capitolul 10

Annie reuși să se retragă cu demnitate în camera ei, dar apoi se prăbuși. Îl atacase. Violență fizică. Ce naiba o apucase? Cu mâini tremurânde, își trecu o șuviță de păr după ureche și se lăsă moale într-un fotoliu. Îi scăpă un suspin greu, de disperare, și se luptă hotărâtă contra nevoii de a plânge. Plânsul nu era profitabil. Niciodată nu-i adusese nimic.

Annie învățase destul de devreme în viață că plânsul fie îi provoca slăbiciune, fie avea alte consecințe la fel de neproductive și dureroase.

Așa că, de ce își simțea lacrimile trădătoare alunecându-i pe obraji? Răspunsul avea atât darul de a o speria cât și pe cel de a o umili.

Mitch arătase că-i păsa. Într-un moment de slăbiciune, își permisese să-l privească în ochi și asta fusese ceea ce văzuse. Expresia feței, tonul vocii sale, nu-i lăsau nici o îndoială. O senzație de calm copleșitor o cuprinse și o făcu să-l dorească

aproape, ținând-o în brațe. Ceea ce era absurd, își zise ea. Nici măcar nu-l plăcea. Cel puțin nu-l plăcuse. Acum însă, era obligată să-l placă fiindcă îi arătase compasiune.

Ciudat lucru și lacrimile, se minună ea, tamponându-și cu mâna obrajii umezi – erau foarte ușor de controlat atunci când nu-i păsa nimănui, dar aproape imposibil de oprit în caz contrar.

Încă nu-i venea să creadă că-l placase. Chicoti, amintindu-și. Când sărise la el, ochii i se rotunjiseră de uimire. Bineînțeles, n-avea de unde să știe că va fi atât de ofensată de cotrobăitul prin poșetă. Habar n-avea despre trecutul ei nefericit. Viața din căminele de adopție, ținutul cu dinții de puținele posesiuni personale, devenite esențiale pentru supraviețuirea emoțională. Nici măcar nu putea începe să priceapă. Ceea ce făcuse era desigur rău, dar nu un păcat de moarte și nu meritase atacul.

O, Doamne, își zise ea din nou. Cum va mai putea să-l privească-n ochi? Ei bine, asta nici nu trebuia să mai constituie o problemă, socoti ea rememorând toate celelalte catastrofe la care Mitch fusese martor.

Totuși, era ciudat. Se încruntă, pe gânduri. Și înainte fusese conștientă de atracția dintre ei. Dar nu simțise dovada palpabilă a acesteia în contact direct. Nu mai fusese obligată să-și muște limba pentru a se abține să se arcuiască în întâmpinarea greutății lui care să-i ogoiască dorința copleșitoare. Propria năzuință o afectase puternic, trimițându-i furnicături prin toată ființa. Chiar și acum, simțea încă bulversarea provocată de atingere.

Uimitor că, deși erau inamici, erau totuși capabili să simtă acel magnrtism elementar atotcuprinzător. Poate că acesta era motivul, încercă ea să-și explice. Fructul interzis. Nu-și dorise oare întotdeauna ceea ce nu putea avea?

Annie adoptă grăbită acea explicație a afinității ei pentru Mitch. Dorința fizică era o soluție prea simplă.

O altă explicație neliniștitoare își făcu loc în subconștientul ei, însă Annie o înăbuși hotărâtă. Nu aveau nici un viitor, așa că gândul nu merita să fie urmărit. Mai mult, exista perspectiva unor noi dureri și Annie avusese parte de suficiente, cât să-i ajungă pentru toată viața. Nu din cauza asta se afla aici – nu pentru a evita alte dureri? Nu, cu tot regretul, lăsând deoparte atracția, Mitch continua să fie concurența.

În afară de asta, avea alte lucruri urgente de care trebuia să se ocupe. Cum ar fi obținerea contractului pentru campania Winning Wiener. Își mușcă buza. Asta însemna că, în primul rând, trebuia să găsească o idee de campanie. Îi veni să râdă de absurditatea situației. Fusese atât de absorbită de *a face tumbe* pentru Les și de chemarea nerezonabilă spre Mitch, încât uitase să mai caute *ideea*. Numai de asta avea nevoie. Și de timp.

Din păcate, timp nu prea era. Și totuși, era posibil. Va trebui să fie. Cariera ei depindea de asta. Doar gândul că ar putea pierde Hightower, postul ei, pe Will – tot ce-i era drag – o înspăimânta. Nechemată, imaginea lui Mitch se înfiripă în mintea ei, însoțită de un gând. Cât de curând, îl va pierde și pe el.

Ciudat, cum această convingere o întristă când ar fi trebuit să se simtă ușurată.

***

– Ești sigur că vremea va ține cu noi? îl întrebase Mitch pe Hank, grăjdarul șef, care-i ajutase să încalece, de dimineață. Privise spre cerul care se întuneca rapid. Îngrijorarea lui nu era

provocată de propria persoană. Petrecuse destule ceasuri în șa pentru a stăpâni un cal sprințar. Întoarse ochii spre partenera de călărie. Annie, pe de altă parte, arăta ca și când n-ar mai fi încălecat până atunci.

Încruntată și purtând pe chip o mască de hotărâre, ținea hățurile cu o mână crispată, care-l anunța că era hotărâtă să călărească sau să moară încercând. Când îi văzuse primele ezitări, în dimineața aceea, se oferise s-o ia pe calul lui. Ea refuzase. Refuzase, de asemenea, cafeaua, micul dejun, sau orice altceva îi oferise el. Se întorseseră acolo de unde porniseră. Dintr-un motiv, pe care nu se obosise să-l caute, faptul îl întrista peste măsură.

– O, da, va ține, răspunsese Hank. Dacă nu – îi întinsese lui Mitch o hartă grosolană și-i indicase un punct din centru – atunci duceți-vă acolo. E una dintre cabanele de aprovizionare. O utilizează echipa care se ocupă de garduri, așa că veți găsi tot ce este necesar pentru cazuri de urgență.

Mitch aprobase din cap, dar treaba continua să nu-i placă.

– Ești gata, Annie? întrebase el.

Ea reușise să încropească un zâmbet fals.

– Sigur.

Mitch își îmboldise calul cenușiu și trecuse într-o parte. Calul ei făcuse o mișcare laterală și ea slobozise un țipăt strident, care-l făcuse să zâmbească. Întinse mâna după dârlogii ținuți de degetele ei încleștate.

– Ce ar fi să mă lași să conduc eu o vreme, până te vei obișnui cu mișcările iepei?

Annie ridicase privirea, gata de ripostă ca întotdeauna. De fapt, era prima oară că-l privise în ochi, de aseară. El simți un imbold de simpatie. Era oare incapabilă să lase pe cineva să-i facă un serviciu fără să caute un motiv ascuns?

– Cred că ar fi bine, zise ea, surprinzându-l.

Mulțumit, Mitch îi zâmbi. Plesni din limbă de câteva ori, semnalându-le cailor să pornească.

– Și iată-ne plecați, murmură Annie, nu prea entuziastă.

– Lasă-te doar purtată, o sfătui Mitch fără să întoarcă privirea. Relaxează-te. Călărim, nu ne ducem la eșafod. Ieșiră pe poartă și apucară pe poteca indicată de Hank. Annie nu părea amatoare de conversație, iar el se mulțumi să-și lase gândurile să hoinărească, admirând peisajul.

Proprietatea lui Les era cu adevărat frumoasă, înglobând mii de acri de pășune, păduri și văi. Cu siguranță, angajații fermei erau obligați să rămână pe câmp mai multe zile doar pentru a număra vitele, își spuse Mitch, simțindu-se umil în fața peisajului minunat din fața sa. Inspiră adânc și scoase un oftat mulțumit.

– De unde știi că nu sunt relaxată? întrebase Annie, peste câteva minute, cu dezaprobare în glas. Totuși, părea mai degrabă curioasă decât iritată.

– Pentru că iapa ta merge cam țeapăn. Simte.

– Ah, comentă Annie.

– De îndată ce te vei liniști, se va calma și ea. Figura ei nefericită îl făcu să zâmbească. Apoi, s-ar putea chiar să-ți placă.

Annie răsuflă zgomotos.

– Animalul ăsta este mai greu decât mine cu cel puțin cinci sute de kilograme. Total improbabil să mă liniștesc repede.

Mitch chicoti.

– În afară de asta, zise ea îngrijorată, de îndată ce o voi face, Les va inventa altceva care să mă tensioneze. N-am să mă pot relaxa până nu se va termina cu concursul ăsta stupid și ne vom întoarce în Atlanta.

– Nu-i așa? interveni Mitch, bucuros că, măcar o dată, temperamentul ei aprins era direcționat spre altcineva. Adică, uită-te la noi. Iată-ne călărind în șir, în loc să lucrăm la campanii. E ca și când Les nici n-ar dori să lucrăm. În sfârșit, exprimase suspiciunile pe care le avea de ceva vreme. Annie îi întoarse privirea, gura ei ademenitoare închipuind litera „O".

– Ai dreptate, zise ea gânditoare. Ai perfectă dreptate, Mitch.

Ei bine, la asemenea cuvinte nu se așteptase din partea ei.

Îl privi ciudat.

– Nu-mi vine să cred, dar înclin să-ți dau dreptate. Ce alt motiv ar putea avea Les să ne aducă aici? Să ne ceară să venim la reuniunea de familie? Să ne impună să nu lucrăm duminica, pentru ca apoi să stabilească un termen final de prezentare aproape imposibil de respectat? Nici măcar nu ne-a dat vreo indicație asupra ideilor lui. Fruntea ei se încreți a confuzie. Pur și simplu n-are sens. Ce motive ar putea avea?

El râse forțat.

– Ți-aș împărtăși părerea mea, dar nu cred că vrei s-o auzi. Înălță privirea spre cer, atenționat de sunetul rostogolit amenințător al unui trăsnet.

– Încearcă, spuse Annie.

Mitch privi din nou spre cerul negru-cenușiu și la furtuna care se apropia.

– Annie … începu el. Brusc, un fulger brăzdă cerul și prima picătură mare de ploaie căzu. La dracu! blestemă Mitch în barbă, ținând strâns hățurile. Studie iar cerul, apoi se uită înapoi spre casă și își dădu seama că n-aveau timp să ajungă până acolo înainte de ruperea de nori. Consultă harta și înțelese că se aflau mai aproape de cabana de aprovizionare. Alt fulger spintecă cerul, producându-i neliniște suplimentară

iepei, nervoase deja, pe care o călărea Annie. Ea se dezechilibră lateral și aproape căzu din șa. Și, pentru prima dată în viață, Mitch simți frica.

– Mitch, strigă ea, luptându-se să se mențină în șa. Ajută-mă!

El reacționă rapid, trăgând-o în cerc până ce iapa se potoli. După aceea, cu pulsul accelerat, sări de pe cal și o ajută pe Annie să coboare tremurătoare pe pământ. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și se ținu cu disperare.

Oricât i-ar fi plăcut s-o țină astfel pentru totdeauna, ploaia, care se întețea, îl împiedica s-o facă. Temperatura scăzuse apreciabil. Probabil că ar fi făcut pneumonie dacă nu se grăbeau să se adăpostească.

Cu efort, Mitch se desprinse din îmbrățișarea Anniei

– Trebuie să ajungem la cabana despre care vorbea Hank.

– N-nu mă mai urc p-pe calul ăla, scânci ea, dârdâind deja.

Zâmbind, Mitch îi cuprinse bărbia în palmă, pentru a-i opri tremurul și-i șterse apa de pe obraz.

– Poți călări împreună cu mine.

Aparent ușurată, Annie dădu din cap nefericită. Buclele ei, ude leoarcă, cădeau în spirale încadrându-i figura într-un fel care n-ar fi trebuit să pară atrăgător, dar era.

Mitch o ajută să se urce în șa, apoi încălecă în spatele ei. Cu un braț îi înconjură talia subțire și o simți cum suspină și se sprijină de el.

Inima lui Mitch bătea să-i spargă pieptul, acoperind mugetul furtunii. Simți că ceva se declanșa în el. De data asta, nu se mai întrebă ce însemna. Știa.

Pentru ea, senzația provocată de pieptul lui Mitch, mișcându-se în sus și în jos, era un amestec de deconectare și

excitare. Relaxare, deoarece îi dădea siguranță și excitare, fiindcă … tot ce avea el de făcut pentru a o excita era să respire. Coapsele lui puternice le îmbrățișau pe ale ei, constituind un soi de cuib în care ea se simțea apărată, adorată și, în mod ciudat, împlinită. Mâna lui, mare și caldă, îi stăpânea talia posesiv, transmițându-i o fierbințeală senzuală. Mișcarea balansată a calului și îmbrățișarea strânsă o încinseră la maximum, în ciuda hainelor ude și reci.

Ploaia era tot mai puternică și tunetele răsunau deasupra capului. Din când în când, iapa necheza în semn de protest, însă calul lui Mitch părea să fi priceput cine era stăpân și nu încerca nici unul din trucurile de circ folosite de partenera sa. Annie tânjea să-l vadă și decise că singurul defect al poziției era că nu-i putea zări chipul frumos. Îi datora măcar o vorbă de mulțumire. De fapt, îi datora mult mai mult.

– Îți mulțumesc că m-ai luat pe calul tău.

– Nu este necesar.

Să fi fost doar imaginația ei, sau glasul îi sunase gâtuit?

– Nu, într-adevăr, îți rămân datoare. Dacă i-aș fi mărturisit lui Les adevărul, aseară, probabil că nu ne-ar mai fi trimis. Este vina mea. Făcu o pauză. N-am mai călărit niciodată un cal, mărturisi ea.

Mitch chicoti la ureche, provocându-i o senzație de piele de găină.

– Crede-mă Annie, sunt convins că știa deja.

Ea fu gata să-l contrazică, dar n-o făcu. N-avea nici o importanță. În afară de asta, trebuia să-i spună altceva înainte de a-și pierde curajul. Niciodată nu se pricepuse la cerut scuze, dar îi era datoare.

– Trebuie să-ți spun ceva, Mitch. Te rog să mă ierți pentru aseară. N-ar fi trebuit să te atac. Ridică neputincioasă din umeri. Nu știu ce m-a apucat.

Suspinul lui se rostogoli în urechea ei.

– Nu-s necesare scuzele, Annie. Cred că înțeleg. Inițial nu, dar acum am priceput.

– Dar este imposibil, argumentă ea, mișcată că încercase să-i aline conștiința, când numai ea era vinovată. Și asta îi făcea reacția de neiertat. Eu …

– Annie, o întrerupse el cu vocea baritonală plină de regret și de altceva mai greu de identificat. Priza mâinii lui asupra taliei se strânse imperceptibil, de parcă ar fi îmbrățișat-o. Dacă aș fi crescut ca tine, și eu aș fi mai posesiv cu lucrurile personale.

Surprinsă că aflase despre copilăria ei – cineva îl informase – expiră cu zgomot și se întoarse să-l privească. El încasa majoritatea împunsăturilor furtunii, dar era splendid. Părul lui sclipea ca abanosul lustruit. Apa de ploaie forma mici pârâiașe pe obrajii netezi, peste maxilarul puternic, ușor țepos, pentru a dispărea apoi sub guler.

Dar ceea ce-i captă atenția erau ochii. De un albastru atât de limpede, fără nori, o fixau cu alean nedefinit, înțelegere și dorință. Un talaz de emoții i se formă în gâtlej. *Ce se petrecea cu ea?*

– Cum de știi? întrebă în cele din urmă, nu din curiozitate, ci fiindcă părea o întrebare logică. Și, deocamdată, Annie numai logică nu se simțea. Se întoarse și se sprijini de el. Mitch oftă.

– Les a pomenit ieri despre asta, răspunse el. Fără să-l fi întrebat. Sper că nu ești supărată.

Poate că ieri s-ar fi supărat, dar, din cine știe ce motiv, astăzi era altfel. Spre propria ei uimire, se auzi spunând pe ton de glumă:

– De fapt, mi-ar fi plăcut chiar să-l aud pe Les povestindu-mi trecutul nefericit în stilul lui specific texan.

Mitch chicoti la rândul lui.

– Are un fel aparte de a privi lucrurile, nu-i așa?

În acel moment, cabana le apăru în față. Micuța construcție albă era o replică fidelă a căsuțelor de oaspeți ce delimitau proprietatea Peters. Departe de ceea ce și-ar fi imaginat Annie că era necesar pentru niște văcari. Totuși, cunoscându-l pe Les, învățase să nu mai fie surprinsă de nimic la Triple P. Mitch impulsionă calul chiar în momentul în care cerul părea că se rupe. Ploaia relativ monotonă, care-i udase până la piele deja, lăsă locul unui torent de apă ce amenința să-i înece înainte de a ajunge la adăpost.

– Ține-te bine, îi strigă Mitch în ureche.

Annie îl ascultă.

Peste câteva minute, el opri caii în fața cabanei, își dădu drumul din șa și o ajută să coboare. Annie și-ar fi dorit mai multe ocazii de a experimenta alunecarea propriului trup în contact cu al lui, deoarece scurta atingere nu-i fusese îndestulătoare. Fugi, cu părere de rău, pe verandă.

– Intră și încearcă să te încălzești, îi zise Mitch, părându-i foarte sexy. Trebuie să mă ocup de cai.

Annie nu dorea să-l lase singur afară. Orice era posibil. Cu toată priceperea și grația cu care manevrase caii, nu se putea dezbăra de ideea că aceștia erau periculoși și imprevizibili. Hotărî să-l aștepte chiar acolo. Părând să-i fi perceput gândurile, Mitch se opri s-o privească. Zâmbi, iar genunchii ei aproape cedară.

– Treci înăuntru, Annie. Întârzii numai un minut.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Bine, asta înseamnă că nu voi îngheța aici, așteptându-te. Nu te las singur.

Mitch bombăni la adresa atitudinii ei încăpățânate, apoi își văzu de treabă. Reapăru curând, ținându-se de cuvânt, după ce legase caii într-un șopron din spatele cabanei.

Ud până la piele, dar părând să-i priască, lipăi pe verandă și se alătură Anniei în fața ușii. O adâncitură pe care încă n-o observase îi apăruse în obraz. Privirile li se întâlniră.

– Ți-a mai spus cineva că ești încăpățânată?

– Câțiva, răspunse ea cu un zâmbet abia schițat.

– Și că ești regina subevaluărilor, adăugă el.

– Deschide ușa, chicoti Annie. Putem discuta despre toate calitățile mele după ce vom intra.

– Sau le putem explora, mormăi el ca pentru sine.

Sau pe ale tale, își spuse ea în gând, cu toate că nu era defel rușinată de turnura pe care o luaseră gândurile ei.

Trecând pragul, Annie era gata să admită că era pregătită pentru o aventură de interior.

Capitolul 11

Împingând-o spre interiorul întunecat al cabanei, Mitch își reprimă impulsul de a o întoarce și de a o săruta până le-ar fi ieșit aburi din hainele ude. Goana călare, cu ea dinainte pe șa, se dovedise o adevărată tortură. Cinstit vorbind, pe ultima porțiune de drum înainte de ajunge la cabana aceea prăpădită, crezuse că va exploda. Din câte își amintea, niciodată nu mai simțise așa ceva – îmbrăcat fiind.

Annie bâjbâi după întrerupător și apoi cabana fu inundată de o lumină blândă. Deși nu era decorată la fel de bogat ca Rose Cottage, micuța construcție avea toate dotările necesare.

Inclusiv unele care păreau ciudate la o cabană de aprovizionare, își zise Mitch. Avea un sentiment copleșitor că Les îi manipulase din nou.

De exemplu, la ce aveau nevoie muncitorii de flori proaspete, fructe și o sticlă de șampanie? Sau de acele lumânări parfumate împrăștiate peste tot, și care nu fuseseră niciodată

aprinse? Nu prea se potriveau cu decorul destul de auster. Schițe de cai, desene fanteziste și țesături indiene împodobeau lambriurile nefinisate.

Mobila se asorta cu covorul împletit și fusese atent poziționată împrejurul căminului mare de piatră. Alături, erau stivuite la îndemână lemne de foc, surcele și ziare vechi. Canapeaua era o dihanie antică, sigur extensibilă. Ar fi constituit un pat foarte confortabil. Mitch își înăbuși suspinul.

Fusese destul de dificil să se țină departe de camera ademenitoare, foarte feminină, din Rose Cottage. Dar aici – unde se simțea îndemnat să dea frâu liber instinctelor animalice – ar fi fost mult mai greu.

Les ar fi făcut mai bine să-și pună în ordine testamentul, căci, de îndată ce se vor întoarce, avea de gând să-l ucidă.

Arătând obosită și udă, Annie ridcă ochii și-i zâmbi clănțănind din dinți.

– E-e nițel mai c-cald aici.

Mitch luă o pătură de pe suport și i-o înfășură în jurul umerilor.

– Stai jos până aprind focul.

– Nu, clătină ea din cap, cred că am să caut ceva uscat, să ne schimbăm. Se îndreptă spre spatele cabanei, continuând să tremure.

Mitch se apucă să facă focul. În câteva minute, o flacără sănătoasă începuse să încălzească încăperea. Cu toate astea, dispoziția nu i se ameliorase. Era ud, excitat și mânios – dar nu pe Annie. Era supărat pe Les fiindcă se dovedise un mic tiran intrigant.

Apoi auzi sunetul unui duș și proasta dispoziție se evaporă.

Annie era dezbrăcată.

Iar.

Mitch gemu înfundat și se rugă pentru răbdare în ceea ce o privea pe încântătoarea sa adversară. Spera, de asemenea să nu mai sufere cine știe ce catastrofă care să-i impună intervenția. Avea intenția fermă ca, la proxima apariție în costumul Evei, să facă dragoste pasionată cu ea.

Își scoase ghetele și ciorapii, apoi scăpă de cămașa udă și intră, cu picioarele goale, în bucătărie. O rapidă verificare a dulapurilor și frigiderului îi confirmă bănuielile referitoare la intențiile lui Les. Bucătăria era complet echipată. Extrase din dulap un pachet de cafea și izbucni în râs privindu-i eticheta. Nici mai mult nici mai puțin decât cea mai bună calitate.

Pe când deschidea cutia, Mitch cugetă la actuala situație. Se presupunea că ar fi trebuit să facă măcar efortul de a nu o seduce pe Annie, dar în momentul de față asta ar fi însemnat doar să se mintă cu bună știință. O dorea mai mult ca niciodată. Își zise că ar fi fost complet anormal pentru el să se opună năzuinței firești.

La naiba, pe cine păcălea? se întrebă el ,storcându-și în chiuvetă cămașa. Fusese condamnat încă de la început. Din momentul primei întâlniri, când îi sărise în ajutor, fusese pierdut. În acea clipă, Annie își făcu apariția.

Și ce apariție!

Îmbrăcată cu o cămașă albă, lungă, aparținând probabil unuia dintre cei mai înalți muncitori de la fermă, arăta extraordinar de sexy, absolut splendid. Părul pieptănat într-o parte, îi cădea peste umăr până la sânul stâng. Era vizibil că nu-și mai pusese sutienul ud, spre încântarea lui. Putea urmări conturul perfect al unui sfârc prin pânza cămășii. Figura, în formă de inimă, eliberată de farduri, era dominată de ochii ei mari și căprui. Buzele, de culoarea prunei coapte – și la fel de dulci, cum știa din experiență – îi zâmbeau ezitant.

În clipa aceea știu că nu-i mai fusese dat să vadă o femeie mai frumoasă și, chiar de ar apuca să trăiască o sută de ani, nu va mai vedea vreodată. Se luptă să-și revină.

– Te simți mai bine? întrebă el răgușit.

– Mult mai bine. N-am stat prea mult așa că ar trebui să mai fie suficientă apă caldă. Ar fi bine să faci și tu un duș. Am lăsat în baie un tricou cu mânecă scurtă și un pantalon de trening. Nici o grijă, nu-i aparțin lui Les, spuse ea zâmbind. Nu-s destul de ornamentate.

Mitch făcu un semn spre masă.

– Am făcut cafea. Servește-te, apoi încearcă să te încălzești lângă foc.

Între timp, spera că el va reuși să se *răcorească*.

***

Când Mitch părăsi camera, Annie scoase un suspin de ușurare. Simțise tentația copleșitoare de a-și plimba degetele peste pieptul lui gol, impresionant. Era un exemplar superb al speciei, își spuse ea, dorind ca pulsul să i se potolească, cu mușchii aceia bine dezvoltați și pielea mătăsoasă.

Lipăi până la fereastră și observă cum furtuna, de care abia scăpaseră, provoca haos în lumea exterioară. Ploaia șiroia pe geamurile aburite, iar trăsnetele bubuiau amenințător în depărtare.

Ce l-o fi apucat pe Les să insiste ca ei să facă drumul chiar în acea zi? se întrebă ea din nou. Era înclinată să creadă că micul dictator orchestrase cumva întreaga întâmplare. Probabil știuse că se anunța ploaie, atunci când îi trimisese.

– Arată cam rău afară, nu-i așa? remarcă Mitch revenind în cameră. Vocea lui îi provocă un fior.

Annie se întoarse spre el, luptând cu dorința bruscă ce o cuprinsese la apariția lui. Cu părul dat pe spate eliberând figura frumoasă, cu obrajii delicios de țepoși, avea o alură nebunatică pe care, mai înainte, nu i-ar fi atribuit-o.

Apoi, cămașa.

Aparținea, vizibil, unui bărbat mai mic. Cineva care nu avea umeri și piept atât de largi. Privea transfigurată imaginea minunată. Cercetarea era absolut normală.

– Annie, mormăi el.

– Da, spuse ea revenindu-și din reverie.

– Probabil că ar fi mai bine dacă nu m-ai mai privi astfel.

Stânjenită că fusese surprinsă aruncându-i acea ocheadă, Annie simți că roșește.

– Cât crezi că va trebui să rămânem aici? întrebă ea, ignorându-i remarca.

– Probabil că vom rămâne aici peste noapte. Chiar dacă nu va fi necesar. Fiindcă așa a plănuit Les.

– Peste noapte, repetă ea ca un ecou. Dar este ridicol. Abia a trecut de amiază. Nu există nici un motiv care să ne împiedice să ne întoarcem acasă, după-amiază.

Mitch zâmbi prevestitor.

– Așteaptă și vei vedea, spuse el.

Implicația i se păru deplasată.

– Adică, vrei să spui că Les a plănuit totul? Sigur, nu poți crede așa ceva în mod serios.

Mitch luă vasul de cafea și își turnă o cană din băutura fierbinte.

– Vrei și tu?

– Nu, răspunse Annie, și renunță la obiceiul de a-mi ocoli întrebările. Ce te face să crezi că Les are vreun amestec în treaba asta?

Mitch gesticulă cu mâna spre cameră și se așează la unul dintre capetele canapelei.

– Privește-n jur, Annie. Florile, lumânările, fructele. Toate proaspete și nu prea potrivite cu necesitățile unei echipe de muncitori. Sorbi o înghițitură de cafea. Este mâna lui. Din nou.

Annie îl privi ca pe ghimpi.

– Dar n-are nici un sens. Ce ar putea urmări?

– N-ai înțeles? Privirile li se întâlniră, iar inima ei uită să mai bată. Face pe petitoarea.

Ea rămase cu gura deschisă.

– Glumești, probabil. Cu ce scop?

– Cine poate să știe? zise Mitch. Tu îl cunoști mai bine. Dar, gândește-te puțin. Încă de când am ajuns aici, am tot fost puși în asemenea situații. De exemplu, căsuța cu un singur dormitor. Și apoi, toate acele însărcinări neproductive, ca cea de azi. Să nu mai pomenim despre felul în care a evitat fiecare încercare a noastră de a discuta despre campanie. Ridică din umeri. Dacă poți găsi o explicație mai bună pentru comportamentul lui, aș fi amator s-o ascult.

Anniei nu-i venea să creadă. Dar spusele lui se legau. Avea dreptate.

– Și ce ne facem? întrebă ea, invidiindu-i puterea de pătrundere.

El sălta un umăr și privi dezinteresat spre foc.

– Tocmai asta-i frumusețea, pentru Les. Nu avem ce face. Va trebui să ne prefacem că n-am priceput și să sperăm că nu

inventează pentru noi și alte numere de dresaj. Bănuiesc că telefonul de colo va suna cât de curând. O privi pieziș și-i zâmbi. Ne va spune că zona asta este inundabilă sau vreo altă aiureală și că am face mai bine să rămânem aici până dimineață. Că este prea periculos să încercăm să ne întoarcem și prea noroios ca să trimită pe cineva după noi.

În aceeași clipă sună telefonul, ca o confirmare a predicției. El râse.

– Răspund eu, sau vrei s-o faci tu?

– Am să răspund eu, Nostradamus, zise ea glumeț. Vreau să mă conving că ai dreptate.

Ridică receptorul, iar privirea ei întâlni ochii lui șăgalnici.

– Da, Les. Am ajuns. O-ho-ho. Chiar când începea revărsarea. Da, Mitch a avut grijă de cai, răspunse ea ezitant. Mie mi-a fost cam frică. Da, domnule, este un bărbat bun să-l ai la îndemână. Ochii i se bulbucară. Cum? Va ploua toată noaptea? Se încruntă. Zona asta se cam inundă? OK. N-ați putea trimite pe cineva după noi? Chiar așa? Alunecările de teren și jeepurile nu merg bine împreună? În regulă, Les. Da, sunt sigură că vom scăpa cu bine. A-ha. Ne vedem de dimineață. OK. Pa.

Încă nevenindu-i să creadă, se uită spre Mitch. Deosebit de mulțumit de sine, își legăna capul pe spate, scrutând tavanul.

– Nu văd de ce ești așa de fericit, îi zise ea. Eu, cel puțin, aș fi destul de îngrijorată dacă aș descoperi că pot gândi ca Les Peters.

Cuvintele ei îi întrerupseră manifestarea de bucurie și pe chip îi apăru o expresie foarte comică, care-i provocă și ei o criză de râs isteric. În cele din urmă, hohotele se stinseră lăsând loc unei tăceri relaxate. Annie oftă mulțumită și sorbi din cafea.

Expresia lui, devenită brusc gânditoare, îi netezise trăsăturile aspre. Umbrele născute de foc îi dansau pe față, înfrumusețându-i mai mult figura și împrumutându-i un aer de forță incredibilă.

Apoi, se întoarse spre ea. Privirea captivantă o îndemna parcă să se apropie de el.

– Annie, te superi dacă te întreb ceva?

– Depinde.

– În clipa asta, zise el după o scurtă ezitare, suntem în plină confruntare cu privire la Hightower Advertising. Dar, niciodată, n-am discutat motivele.

Annie se crispă. Deși ar fi vrut să-i cunoască motivația, n-avea chef să discute despre a ei. Recunoscu imediat că asta era o minciună. De fapt, se simțea îndemnată să-i împărtășească toate gândurile. Lucru foarte ciudat, dacă te gândeai că niciodată nu-și permisese să aibă o confidentă. Singura persoană cu care avusese vreodată o relație mai apropiată fusese Will și asta, își spuse ea, deoarece i se păruse că Will avea la fel de mult nevoie de ea pe cât avea ea de el. Ceea ce o aducea înapoi, la motivul pentru care se găsea acolo.

– Aș spune că-i clar.

– Da, până la un anumit punct.

Suspină, impacientată.

– Luând în considerare circumstanțele, nu cred că ar trebui să atingem acest subiect.

– Nu sunt de aceeași părere, răspunse Mitch. Amândoi îl iubim pe unchiul și compania. Cred că este un motiv suficient de puternic pentru a pune cărțile pe masă. Dădu drumul aerului din plămâni. Nu-ți caut gâlceavă, Annie. Vreau numai să știu.

Dacă ar fi fost mai ofensiv, probabil că ar fi reușit să-l refuze. Sinceritatea din glasul lui păru s-o dezarmeze. Cinstit, cu ce i-ar fi dăunat? Les îi dăduse deja o mulțime de informații despre ea. Cum ar mai fi putut-o deranja, în momentul de față, câteva comentarii vagi despre motivații?

Oftă în semn de resemnare.

– Bine, să vorbim. Dar cu o condiție – tu primul. De ce te-ai decis, așa din senin, că vrei să conduci compania? întrebă ea fără menajamente.

Mitch o privi fugitiv și chicoti din gâtlej.

– A fost cam pe neașteptate, nu-i așa?

Annie încuviință din cap.

– Nu ți-ai mai făcut apariția de cinci ani. Pentru mine, a fost o surpriză dorința ta de a ocupa postul de director executiv. Așa că, ce te-a îndemnat?

– Vrei adevărul?

– Nu, zise ea fără să-i tresară vreun mușchi. Spune-mi o minciună. Bineînțeles că vreu să știu adevărul!

Figura lui deveni mai sobră. Privi fix flăcările din cămin, până ce Annie crezu că se răzgândise.

– Prietenul meu cel mai bun a murit, spuse el în cele din urmă.

Dintre toate motivele pe care le-ar fi putut invoca, la acesta nu se gândise. Durerea, ce răzbătea din spatele scurtei lui declarații, îi strânse inima.

– Îmi pare rău.

– Nick și cu mine am fost amici încă din facultate, continuă el. Parcă ar fi fost fratele pe care mi l-am dorit mereu. Era partenerul meu la Micronet. Un partener pe cinste și un om deosebit. Se opri, amintindu-și de prietenul pierdut. Avea

numai treizeci și doi de ani, Annie. Vârsta mea. Își trecu o mână prin păr. Prea tânăr ca să te poți gândi la moarte. Inspiră adânc. Oricum, moartea lui m-a determinat să-mi schimb prioritățile. Hightower a devenit importantă pentru mine. Zâmbi cu tristețe. Restul poveștii îl cunoști.

Dintr-un motiv nelămurit, faptul că decizia lui de a prelua afacerea de familie nu fusese un impuls de moment, îl crescu în ochii ei. Acum măcar, dacă ar fi câștigat concursul acela blestemat n-ar mai fi obligată să se teamă că va abandona iar firma. Își imagină că ar fi fost bine pentru Will ca și pentru Hightower Advertising.

Totuși, Annie își dori brusc să nu fi început acea conversație. Cum să mai rămână obiectivă și să-și dea silința de a învinge dacă își simțea inima grea de fiecare dată când se gândea la ce avea el de pierdut?

Își spuse, fără convingere, că nu era responsabilă pentru fericirea lui. Numai pentru a ei. Așa fusese mereu. Toți pentru unu și unu pentru sine. Trist. Ciudat, cum această veche parafrază, care îi furnizase mereu o liniște cinică, acum nu mai reușea s-o remonteze.

– Dar cu tine cum stau lucrurile? întrebă Mitch, întrerupându-i șirul gândurilor melancolice.

Simulând un zâmbet, oftă și zise:

– Pur și simplu o iubesc, Mitch. Compania mi-a fost ca un cămin. Iar Will, ca o familie. Atâta tot.

Brusc, el întinse mâna și-i atinse obrazul. Degetele erau calde și surprinzător de fine, iar Annie fu nevoită să se împotrivească din răsputeri dorinței de a veni în întâmpinarea mângâierii. Acceptarea mohorâtă care se citea în ochii lui îi

spuse că înțelegea cu adevărat. Un torent de emoții o străbătu, depășindu-i zidul de apărare construit cu atâta migală, inundându-i inima.

Apoi, Mitch o trase spre el. Reacția instinctivă fu s-o ia la fugă, însă dorința primordială de a fi ocrotită în brațele cuiva o îndemnă să se lase îmbrățișată. El o lipi de sine, apoi depuse o sărutare ușoară, respectoasă, pe tâmplă.

– O, Annie, murmură el.

– Mitch, nu cred că-i bine să …

O făcu să tacă, punându-i un deget pe buze. Privirile li se întâlniră, iar ea avu impresia că ochii lui o sfredeleau până în suflet.

– Te doresc, Annie. Cred că știi. Vocea îi era gravă, plină de o năzuință pe care Annie o recunoscu deoarece rima cu a ei. Acum însă, nu vreau decât să te țin în brațe. Bine? Nici o motivație ascunsă.

Mai târziu, Annie va rememora clipa aceea ca fiind momentul exact în care simțise pentru prima oară că s-a îndrăgostit de Mitch Hightower.

Capitolul 12

Mai degrabă simți decât auzi suspinul ușurel de acceptare al Anniei. Se sprijini încrezătoare de el. O strânse la piept mai tare. Aleanul absolut pe care i-l citise în ochi când îi mărturisise că Hightower era casa ei, îl frânse în două.

Când se angajase la firmă, Annie oferise mai mult decât tot ce avea – se dăruise pe sine. Acum înțelegea asta foarte clar. Ceea ce interpretase eronat drept tenacitate, se dovedea a fi numai disperare. Își petrecuse mare parte din viață dezrădăcinată dar, ca o floare rară, învinsese restriștea. Înflorise la Hightower – alături de Will – iar posibilitatea de a pierde tot îi aruncase întregul univers în vrie. Regreta că-i pricinuise asemenea suferință. Regreta întreaga situație.

Totuși, era inevitabilă. Nu puteau ieși amândoi învingători în competiție. Și, cu toate că-i înțelegea și-i compătimea suferința, avea și el ceva de pierdut în acel joc nefericit. Și viitorul lui stătea în cumpănă. Ciudat, se minună el. Cu numai câteva zile

în urmă, era perfect capabil să aleagă ce trebuia făcut în privința postului de director executiv. Acum, lucrurile se schimbaseră cât ai clipi din ochi.

În brațele sale, Annie se agita. Mâna ușoară care-i zăbovise pe umăr alunecase și acum îi parcurgea pieptul într-o mângâiere circulară care-i accelera pulsul. Înghiți cu greu. Oare nu-și dădea seama ce-i făcea?

Annie își ridică ochii plini de dorință și de altceva, mai greu de identificat, răspunzându-i astfel la întrebarea nerostită.

– Annie, articulă el, respirând anevoie. N-ar trebui …

– Planul tău de rezervă, îl întrerupse ea răgușită. S-ar părea că avem nevoie de el.

– P-plan de rezervă? se miră el cu voce tare.

Annie se ridică și-l încălecă. Mitch simți că explodează.

– Nu-ți amintești, pentru a scăpa de presiune?

Ah, cum ar fi putut să nu-și aducă aminte? Totuși, voia să se asigure că ea asta dorea. Că nu vor apărea regrete tardive.

– Ești sigură că …

Annie îi mușcă ușor buzele pentru a-i împiedica întrebările și se frecă de el într-un mod care-l făcu să dorească să-i îndepărteze hainele de împrumut și s-o posede imediat.

Lumina blândă a focului îi scotea în relief rotunjimile femeiești și-i transforma buclele într-o ademenire arămie. Mâinile lui o traseră mai aproape pentru a simți cât mai complet carnea, în timp ce gura lui punea stăpânire pe a ei, savurându-i nectarul. Suspinul de răspuns provocă o însuflețire dulce a sărutului. Îi mângâia pieptul cu mișcări senzuale până ce o mână se ridică pătrunzându-i în părul de pe ceafă.

Mitch își retrase puțin buzele pentru a-și îndrepta sărutările spre bărbie, spre gât și orice altă bucățică de piele pe care o putu găsi. Când asta se dovedi insuficient, îi descheie bluza și scoase la iveală noi teritorii.

– Ești atât de frumoasă, șopti el extaziat. Îi cuprinse în palme sânii perfecți, cântărindu-i parcă, apoi se aplecă și sărută unul. Sfârcurile se învigorară de plăcere, sub degustările lui imparțiale.

Deranjată de goliciunea proprie, prin comparație cu pieptul lui încă acoperit, Annie se ridică și-i trase cămașa peste cap, nerăbdătoare. Își lipi pieptul de al lui provocându-i o respirație precipitată. Ea mormăi de plăcere și apoi reveni la buze. Combinația de senzații – Annie deasupra lui, dezbrăcată, sărutându-l, aroma ei feminină – îl deposedară de orice urmă de rațiune. Nu-i mai păsa de nimic.

Anniei îi trecu prin minte că a face dragoste cu Mitch s-ar fi putut dovedi o greșeală, dar alungă ideea. Era mai bine de o săptămână de când lupta contra dorinței și pur și simplu nu mai voia s-o facă. Ceva o atrăgea spre Mitch. O forță pe care n-o înțelegea și nici nu dorea s-o priceapă.

Avea nevoie de el. Și simțea instinctiv că era o necesitate reciprocă.

– Annie, șopti el răgușit.

Din acel moment, Annie pierdu senzația trecerii timpului. Își închipui că probabil se rostogoliseră pe jos, deși nu-și amintea. Și totuși, împletitura moale a covoriului îi atingea spatele, iar Mitch, în toată splendoarea lui, se arăta deasupra, ca un înger întunecat.

– Mitch, șopti ea rugător, în cele din urmă.

Îi prinse mâinile, împletind degetele și se scufundă în ea.

O bucurie imensă o străbătu pe când copleșitoarea senzație erotică începu să tălăzuiască în ea. Se iubiră cu pasiune, atingând împreună extazul.

Cu respirația grea, Mitch rămase o vreme deasupra, apoi se rostogoli într-o parte și o trase spre el. Cu o mână, smulse cuvertura de pe canapea și o întinse peste ei. Ultimul gest al Anniei, înainte de a aluneca în somnul tămăduitor al satisfacției, fu un simplu oftat.

***

Mitch se trezi cu aceeași senzație provocată de prezența Anniei alături și cu gustul ei stăruindu-i pe buze. O senzație cu care s-ar fi putut deprinde foarte ușor. Ar fi ptut deveni chiar dependent. Deși nu se considera un Don Juan, Mitch avusese parte de destule femei. Și cunoscuse experiențe sexuale grozave.

Dar, ceea ce tocmai experimentase cu Annie, în după-amiaza asta ploioasă, nu avea egal. A face dragosate cu Annie îi părea … dumnezeiesc. Era suficientă conștiința faptului că ea era alături și amintirea potrivirii perfecte a trupurilor lor, ca să se excite din nou. O dorea iar. Parțial fiindcă știa cât de bine va fi și parțial întrebându-se dacă vor putea egala din nou acea perfecțiune.

Mâna ei mică i se rezema încrezătoare pe piept iar părul acela uimitor îl învește exact așa cum își imaginase cu câteva zile în urmă. Atinse cu grijă una din șuvițele de culoarea cafelei, rotindu-și-o pe deget. Ideea că Annie i s-ar fi putut încolăci la fel de ușor în jurul inimii, îl năpădi cu forță. Îi provoca, în același timp, smerenie și teamă.

– E doar păr, șopti Annie.

Mitch se întoarse pentru a privi în ochii căprui, blânzi și simți un zâmbet înfiripându-i-se pe buze.

– Cum?

– Părul meu, explică Annie, chicotind moale. Te uiți la el de parcă ar cuprinde toate tainele universului.

Poate nu ale întregului univers, își zise, doar ale universului meu.

– Cine știe? S-ar putea. E o posibilitate captivantă.

Ea pufni, sunet atât de neașteptat și specific ei, încât Mich nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Cred că ai cam încurcat lucrurile cu făcutul curții. Ar trebui să-mi faci complimente *înainte* de a mă duce în pat.

Se strânse mai aproape, reaprinzându-i în măruntaie scânteia dorinței.

– OK, râse Mitch. Apoi, își drese glasul. Annie, ești minunată. Splendidă. Ai cel mai uimitor râs. Îți admir ardoarea, tenacitatea…

Ea râse încântată și își sprijini capul în palmă pentru a-l privi. Zise, cu ochi șăgalnici:

– Ce faci? Ți-am spus doar, *înainte*.

Mitch mormăi ceva și o trase deasupra sa.

– Știu, spuse el cu înțeles. Tu ce crezi că am de gând?

Annie se aplecă și-l sărută.

– Ei bine, atunci taci și treci la fapte.

N-avea nevoie de alt îndemn. O sărută cu foc. Trupurile se împletiră, suspinele se îngemănară.

Pe când atingeau culmile plăcerii, Mitch își dădu seama că se petrecuse ceva foarte important, iar el nu va mai fi niciodată același. Și nici ea.

***

Decât să mai repete bravada de ieri, Annie decise că era mai cuminte să călărească pe același cal cu Mitch. La un moment dat, în cursul nopții – iar Annie nu avea de unde să știe când, ocupată fiind cu altceva – norii se împrăștiaseră, lăsând în urmă o mireasmă de ploaie în aer și câteva zdrențe răspândite pe cer.

Deși i-ar fi plăcut să-și petreacă întregul sfârșit de săptămână în micuța cabană de aprovizionare, împreună cu Mitch – amândoi erau obligați să se întoarcă la realitate curând – Les sunase de dimineață, declarase drumul lipsit de riscuri și-i convocase la fermă pentru reuniune.

Întoarcerea inevitabilă declanșase o serie de întrebări neliniștitoare și introspecții. Ce avea oare să se întâmple la întoarcerea în căsuța de oaspeți? Dar la Atlanta? Când va ajunge director executiv? Refuză să se mai gândească la toate astea. Deocamdată, sprijinită de pieptul puternic al lui Mitch și cuprinsă peste mijloc de brațul său, Annie se afla acolo unde dorea.

Era fericită. Iar fericirea fusese atât de zgârcită cu ea încât, în ciuda împrejurărilor, Annie n-ar fi făcut nimic susceptibil de a distruge acel sentiment de plutire. Acela era „wickend"-ul lor. Era prea mult să ceri două zile de fericire? Ea credea că nu, dar chiar dacă ar fi fost, nu-i păsa. În acest scurt interval, nu mai era obligată fie Annie cea orfană, Annie dura, Annie candidata la postul de director executiv al Hightower Advertising – putea în sfârșit să fie Annie femeia. Și nimeni n-o făcuse să se simtă mai femeie decât bărbatul lângă care era acum.

Mitch o privi.

– De ce zâmbești? zise el cu veselie în voce.

– Din același motiv ca și tine.

– A, atunci și tu te gândești încă la duș? chicoti el.

Deși părea imposibil, zâmbetul ei crescu în intensitate. Simți că se îmbujorează ca efect al amintirii. Căldură, aburi, apă … și Mitch. Ai milă Doamne, ce combinație!

Observându-i reacția, el slobozi un hohot debordând de satisfacție masculină.

– Ai răbdare până vom încerca și cada aia! promise el catifelat-amenințător, provocându-i un fior erotic, care-i parcurse coloana vertebrală, doar la evocarea amintirii.

Cursa călare, până la grajduri, trecu mult prea repede, după ea. Mitch o delectase cu povestiri despre diversele lui expediții, iar ea își dădu silința să pară impresionată. Discutară în contradictoriu, fără adversitate, despre cărți, despre filme, despre ce-i plăcea și ce nu-i plăcea fiecăruia. Annie fu îngrozită să descopere că Mitch prefera omleta cu ketchup. El fu la fel de înspăimântat să constate că ei nu-i prea plăceau filmele lui Clint Eastwood. Una peste alta, conversația decurse plăcut, iar atunci când se oprea nu era din cauză că nu mai aveau nimic de spus ci fiindcă se simțeau bine împreună și așa.

Mitch își îmboldi calul să urce pe o colină ce domina impresionanta proprietate Peters.

– Vreau să-ți mai fur un sărut înainte de a coborî la rudele într-o ureche ale lui Les.

– Mitch, râse ea mimând indignare. Nu poți bănui că întreaga familie a lui Les este amatoare de ștrasuri.

– Să sperăm că nu, zâmbi el încăpățânat. În caz contrar, vom avea nevoie de ochelari de soare foarte închiși la culoare.

Annie chicoti din nou și se întoarse spre el.

– Ei, ai de gând să mă săruți sau nu?

O luminiță de poftă luci în ochii albaștri, iar vocea lui coborî până la intensitatea unei șoapte.

– Te sărut. Și o făcu.

***

Spre surpriza lui – cu excepția mătușii Uphelia, care pretindea că în altă viață fusese Cleopatra și că purtase un șarpe încolăcit în jurul gâtului – familia lui Les era relativ normală. De îndată ce se întorseseră, Annie și Mitch se grăbiseră spre căsuța rezervată lor și – după câteva îmbrățișări – începuseră să se pregătească pentru reuniune.

Se făcuse târziu, dar petrecerea continua cu vuiet. Nici o mirare, își spuse Mitch. Deși n-ar fi dorit să admită, găsea clanul gazdei încântător. Mâncarea bună era din belșug, muzica era de calitate, iar compania plăcută. Mitch se bucură de toate trei.

Terminându-și porția de înghețată făcută în casă, pentru moment tocmai se delecta cu favorita sa dintre cele trei – compania plăcută. Brațele Anniei îi încercuiau gâtul într-un mod care-l făcea să tânjească după un dans mult mai intim. Pe când orchestra interpreta o lentă baladă „country", șoldurile ei pline se tălăzuiau la unison cu ale lui. Aroma ei, cu iz de mosc, îl împresura și-i impregna simțurile. Simțea că se excită și luptă cu tentația de a se lipi de ea.

Printr-un acord nerostit, nimic din ceea ce privea Hightower Advertising nu trebuia să le mai întunece puținul timp rămas. Annie nu spusese nimic, dar Mitch știa. Și-i convenea. În curând va veni ziua de luni, iar scurta lor relație tulburătoare va trebui să ia sfârșit. Fără să-l intereseze motivul, simțea că posibilitatea

de a n-o mai ține niciodată în brațe, de a nu-i mai auzi râsul în ureche, îl decepționa. Mai mult decât ar fi fost normal.

– Încep să obosesc, șopti Annie blând. Vrei să plecăm?

– Cred că ne-am îndeplinit obligațiile față de Les, zise el, aprobând din cap. O conduse spre margine și apoi o trase de pe ringul de dans. Hai să spunem noapte bună, apoi vom merge acasă.

Acasă? Se minună singur de ceea ce-i scăpase de pe buze. Oare chiar începuse să ia micuța căsuță de oaspeți drept cămin? Sau, poate, orice loc unde se afla Annie i se părea acasă? Tulburătoarea întrebare zăbovi, învârtindu-i-se prin minte. Își scutură capul ca pentru a-și limpezi gândurile, îl căută pe Les cu privirea și porni direct spre el. Părea că Annie găsise exact momentul potrivit pentru a evada, deoarece Les încerca să ia microfonul de la solist și să conducă el însuși festivitățile.

– Atenție aici! bubui vocea lui Les adresându-se orchestrei. Hei, băieți, știți „Sweet Home Alabama"?

Mitch se înfioră gândindu-se la ce-i putea face micul magnat al cărnii, nemuritoarei melodii rock-and-roll. Înăbuși un chicot și își drese glasul pentru a atrage atenția lui Les.

Acesta însă începuse să maltrateze versurile cu o voce atât de distonantă încât era dureros.

– Les, pronunță Mitch.

Bărbatul mai vârstnic îl privi fix, apoi un zâmbet larg îi înflori pe figura rotundă.

– Hei, Mitch! Să nu-mi spui că și tu știi să cânți.

– O, nu, domnule. Annie și cu mine voiam doar să vă spunem noapte bună. Aveți o familie pe cinste și ne-am distrat de minune.

Les se umflă în pene până ce nasturii cu strasuri ai vestei părură gata să-și ia zborul.

– Mulțumesc! Nu-i așa că-s teribili? Privi cu mândrie gloata pe care o numea familia sa. Sigur nu mai vreți să rămâneți? Vom organiza concurs de karaoke.

Buzele lui Mitch se se strânseră, iar Annie, de lângă el, tuși încurcată.

– O, nu, vă mulțumim, domnule. Dar cred că vom renunța.

– Păcat, oftă Les. Privirea lui fericită căpătă o alură șmecherească. Bine. Aduceți-vă aminte, mâine nu se lucrează. Zi de odihnă. Abia aștept să mă dați gata cu ideile voastre îndrăznețe, miercuri. Zâmbi din nou. Hei, tinerețe, să aveți o noapte bună.

Mitch și Annie se bucurară în secret de urare. Aveau toate intențiile să se conformeze.

Capitolul 13

– Deschide gura, porunci Mitch cu blândețe.

Annie suspină și făcu ce i se ceruse. Cum să-și închipuie că a hrăni pe cineva – sau a fi hrănit – putea constitui o experiență atât de erotică? Gustul dulceag al tartei cu căpșuni îi gâdila cerul gurii în timp ce mâna lui Mitch îi mângâia coapsa provocându-i freamăt în tot corpul.

Duminica fusese un maraton de experiențe inedite. Unele mai plăcute ca celelalte, toate adresându-se simțirilor. Câteva inimii. Ea făcuse pe eleva, Mitch fusese profesorul. Și, Doamne, ce instructor desăvârșit se dovedise!

Acum, la lăsarea înserării, își dorea să poată da ceasul înapoi sau să oprească timpul pe loc. Măcar încă o scurtă perioadă.

Dar nu era posibil. Disperarea îi cuprindea sufletul, producând ca rezultat un oftat resemnat. Dimineața avea să vină indiferent dacă ea voia sau nu. În afară de asta, deși sentimentele deșteptate de Mitch îi muiaseră genunchii, alte gânduri pândeau în subconștient – vechea nesiguranță –

făcând-o să se teamă și aproape să dorească întreruperea fragilei relații în care se lansaseră. Se întreba dacă putea avea încredere în ceva atât de minunat. Dar în Mitch?

Cinstit vorbind, nu avea încredere în el. Îl plăcea într-adevăr. Chiar mai mult decât atât. Un alt sentiment mai puternic, pe care nu îndrăznise să-l catalogheze, i se imprimase în inimă cu litere îngroșate. Înainte de a se putea gândi la acea emoție, autoconservarea îi dictă să nu devină atât de blestemat de sentimentală pentru o simplă aventură.

Oftă pe tăcute. Totuși, Mitch era deștept și amuzant, senzual și capabil … Fruntea i se încreți, dându-și seama că terminase adjectivele. Ce anume din el o făcea atât de … ei bine, de *neajutorată?* Annie n-avea habar. Fusese mereu puternică. Și atunci, cum se făcea că ar fi vrut s-o țină mereu în brațe, să-i ridice greutățile de pe umeri și s-o inunde cu iubire până s-ar fi topit de fericire? Literalmente, tânjea după atingerea lui și se întreba tristă ce se va face fără.

Oricum, cu toate nesiguranțele ei, știa că timpul petrecut împreună îl schimbase și pe el. În ultimele treizeci și șase de ore, existaseră destule momente în care-l surprinsese privind-o cu expresia cea mai tandră și perplexă. Nici Mitch nu știa cum să interpreteze toate astea. Lucrul era clar și-i aducea oarecare alinare.

Mitch ar fi putut accepta în continuare situația, la infinit, din cauza încrederii în sine care ei îi lipsea. Din acest punct de vedere, era lașă. Mai degrabă și-ar fi retras mizele decât să le mențină. Astfel, dacă ar fi pierdut, ar fi făcut-o pe mâna ei și nu a altuia. Mai mult, terminarea competiției va însemna și sfârșitul relației lor personale și profesionale. Încă de la început, neglijase posibilitatea ca weekend-ul de fericire s-o coste … propria inimă.

– Hei, îi întrerupse Mitch reflecția mâhnită. De ce încruntarea asta?

Annie își spuse că era acum sau niciodată. *Dar de ce niciodată suna cu mult mai bine*?

– Mă gândeam că a cam venit vremea să mergem în pat.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet senzual, în timp ce degetul lui dădea târcoale unui sân.

– Probabil că te-am cam zăpăcit, dragă. Chiar acolo suntem.

Annie izbucni în râs, în pofida voinței.

– Știi bine ce vreu să spun. Inspiră adânc pentru încurajare. Mâine avem o zi grea. A sosit vremea să ne ocupăm de campanii. Încercase să sune cât mai nonșalant.

Mitch împietri. Îl simți retrăgându-se, cu toate că nu se mișcase. Gura i se uscă și se înecă. Se forță să nu izbucnească în lacrimi.

– Da, cred că da, replică Mitch în cele din urmă. Îi căută privirea. Annie îl evită. De n-ar fi făcut-o ar fi fost pierdută și nimeni n-ar mai fi câștigat. Doamne, mai fusese ceva atât de greu?

– Mă gândeam doar că ar fi mai bine dacă, știi tu … Gâtul i se obtură. Nu reuși să termine.

– Știu, zise el în sfârșit, cu o voce ciudat de gravă. Mitch îi depuse pe buze o sărutare ce părea să fie de rămas bun, apoi, calm, se ridică din pat și părăsi camera.

Coborî tăcerea, iar intimitatea binecuvântată pe care o împărtășiseră se destrămă, înlocuită progresiv de o răceală atât de dezolantă încât avu senzația că, de acum, căldura îi va fi veșnic străină. Își simți inima sfărâmându-se în piept, apoi căzând neobservată, în mii de bucățele, asupra sufletului înlăcrimat. Era din nou orfană.

***

Vechea Annie revenise în forță, observă Mitch mâhnit. De la locul lui, de pe canapea, o urmări trecând spre bucătărie, turnându-și cafea într-o cană, apoi retrăgându-se spre biroul pe care-l ocupase de dimineață, cu celularul la ureche. Fax-ul scârțâia, iritându-i auzul ca o unghie frecată pe o tablă.

Cum reușea? se minună el din nou, așa cum făcuse toată noaptea. Cum de se putea purta ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat? Ca și când nimic n-ar fi fost între ei. Aseară, când făcuse anunțul, Mitch fusese mai întâi uimit, apoi îndurerat. Mai mult de atât. Teroarea inițială, când Annie se îndepărtase de el, nici nu avea nume. Apoi, ca orice bărbat gata să evite problemele inimii, își dirijase întreaga simțire spre un sentiment de pe urma căruia nu avea cum să profite – mânie.

Cum ar fi putut conviețui cu durerea din piept în timp ce își hrănea furia? Își trecu mâna prin păr și oftă îngrijorat. Spera ca supărarea să-l țină suficient ca să încheie socotelile cu această blestemată competiție, pentru ca apoi să se întoarcă la Atlanta și să-și lingă rănile în intimitate. Căci, deși n-ar fi vrut să admită, Annie Witherspoon îl rănise grav.

Cumva, în ultimele patruzeci și opt de ore, Annie devenise, dintr-un ghimpe în coaste, un ghimpe în inimă.

Totuși, pe parcursul nopții, ajunsese și la altă concluzie surprinzătoare. Una care-l îndemna să se întrebe dacă n-ar fi fost cazul să se ducă la psihiatru. În timp ce Annie îl dezamăgise și-i deteriorase grav mândria, era consternat să constate că nu dorea să i-o plătească. Pierderea șansei de a ajunge director executiv la Hightower Advertising, i-ar fi dat lovitura finală, într-o

existență care însemnase o succesiune continuă de lovituri. Se luptase întreaga noapte cu acea decizie. Își blestema prostia, o blestema pe ea și lipsa norocului.

Însă, cântărind alternativele, renunțarea la propria campanie îi păruse singura posibilitate cu care s-ar fi putut împăca. Hightower va rămâne a lui, chiar dacă n-o conducea în persoană. Însă, dacă n-ar fi obținut postul, era convins că Annie ar fi plecat și nu s-ar mai fi ales cu nimic. Cum s-o deposedeze de ceea ce râvnea, când simțea o dorință copleșitoare de a-i da tot? Inclusiv propria inimă.

Hotărârea o dată luată, Mitch se puse pe lucru să realizeze o campanie care să-l dea complet peste cap pe Les – dar nu în sens pozitiv.

***

Miercuri, părând mai tulburat decât de obicei, Les o conduse afară din birou și-i zâmbi ezitant.

– Păstrăm legătura, Annie. A fost … Micuțul cow-boy se încruntă, într-o total neobișnuită lipsă de cuvinte. A fost deosebit, bubui el în cele din urmă. Mitch, continuă el întorcându-se. Trebuie să dau un telefon și apoi am să te primesc.

Mitch aprobă funest din cap. După retragerea lui Les, asupra lor pogorî o tăcere stânjenitoare. Ar fi dorit să nu privească spre Annie, dar nu se putu abține. Arăta a director executiv de perspectivă, cu costumul ei bej, de mătase, cu părul ridicat într-un coc sofisticat. Doar micile riduri de îngrijorare de la colțurile ochilor și aspectul de epuizare al buzelor, altfel splendide, dădeau în vileag starea ei de spirit. Ultimele zile de tăcere lăsaseră urme și asupra ei. Părea gata să clacheze.

– Cum a mers? întrebă Mitch, ducându-i dorul cu disperare.

Zâmbetul, pe care reușise să-l încropească pentru Les, se întunecă pentru a reveni apoi nefiresc de strălucitor. Își strânse servieta în mâini până i se albiră încheieturile degetelor.

– Destul de bine, cred. Sunt convinsă că am realizat ceea ce doream să obțin.

Mitch i-ar fi aplaudat ardoarea. Dădu din cap cu un nod în gât.

– Mă bucur, zise el cu sinceritate.

Ochii ei se îmblânziră pentru o clipă. O fracțiune de secundă, aleanul nedefinit îi apăru în privire, făcându-l să i se strângă inima.

– Îți mulțumesc, murmură ea. Își înclină capul, apoi îl privi din nou și gesticulă spre ușa biroului. Disperarea radia dincolo de aspectul ei înțepat. Succes! Acestea fiind zise, Annie își îndreptă umerii și părăsi încăperea. Ieși din viața lui pentru totdeauna.

– La dispoziția ta, anunță Les din ușă. Intră, băiete și fascinează-mă! Hmm. Sunt dispus să fiu fermecat, murmură el pe sub mustață, acordându-i lui Mitch o scurtă pauză.

Resemnat cu soarta, Mitch intră și se lansă de îndată în prezentarea demnă de milă. La final, așteptă reacția lui Les.

Învești mântat într-un costum turcoaz, care-i sugera lui Mitch un păun lovit de daldonism, Les stătea la masa pe care o botezase birou și-l măsura cu ochii îngustați, perplex. Apoi, în cele din urmă, vorbi indignat:

– Asta-i tot?

Mitch dădu din cap.

Magnatul cărnii se lăsă pe spate cu scaunul până ce Mitch se temu că va cădea.

– Ei bine, ăsta este cel mai ridicol simulacru de campanie publicitară pe care l-am auzit vreodată! bubui bărbatul mai vârstnic. Își scutură capul, nevenindu-i să creadă. Îți spun eu, Mitch, sunt grozav de dezamăgit. Doar atât ai putut găsi? Își scărpină chelia, deconcertat. Cinstit vorbind, nu crezusem că s-ar putea găsi ceva mai jalnic decât ideea Anniei, dar tu ai depășit-o. Alt blestemat de picnic, cu un individ îmbrăcat ca hot dog gigantic, prăjindu-și și mâncându-și rudele mai mici! Asta îl transformă într-un soi de canibal, nu-ți dai seama, și …

– Îmi pare rău – se încruntă Mitch, întrerupându-i tirada. Și Annie a venit cu un picnic? întrebă el, dintr-o dată neîncrezător.

– Da, chiar așa a făcut, confirmă Les, lovind cu mânuțele lui grăsulii în tăblia mesei. Și asta, după ce v-am avertizat pe amândoi că nu vreau să văd nici un nenorocit – scuză-mi franceza – de picnic!

Mintea lui Mitch lucra febril. Încercase să-i vâre pe gât scenariul cu picnicul? Știind că Les le specificase clar că nu dorea o asemenea abordare? Se încruntă. Dar asta n-avea sens. De ce să fi făcut una ca …?

Își sabotase campania! Inima lui se opri pentru un moment. O senzație ciudată i se ridică în gâtlej. Ah, Annie, își spuse Mitch, cu umilință și venerație, pricinuite de altruismul ei.

– Păi, dacă ar fi după mine, zise Les pe un ton tot atât de pișicher pe cât erea de indignat, aș crede că nici unul dintre voi n-a vrut să câștige campania asta.

Mitch sări în picioare, uitând până și de servietă.

– Les, va trebui să continuăm discuția altă dată. Trebuie să vorbesc neapărat cu Annie. Poți să, … ă, să te mai uiți puțin prin astea, până mă întorc. Sunt sigur că vom găsi ceva.

Les izbucni.

– Ce? Altă dată? se stropși el. Ați stat aici mai bine de o săptămână, pregătindu-vă campaniile, ca să-mi spuneți acum că trebuie să mai aștept?

– Chiar așa, Les, spuse Mitch alergând deja spre ușă. A intervenit ceva.

Les căzu pe gânduri.

– Ciudat, se minună el. Astea au fost și cuvintele ei. A plecat spre Atlanta de îndată ce și-a terminat prezentarea. Am încercat s-o conving să rămână la serbarea câmpenească, dar …

Mitch se oprise cu mâna pe clanță.

– Dar, ce?

– Zicea că trebuie să se întoarcă la Atlanta. A dispărut de îndată ce a terminat acea jalnică prezentare, se strâmbă el dezgustat. Se gândise la un desen animat cu hot dog, mormăi el. Personajul aducea puțin cu șeful atelierului de producție, Ed Morris.

Pe chestia asta va râde când va avea vreme, își spuse Mitch. Acum însă, timpul era esențial. Cum s-o ia în brațe și să-i spună că o iubea, dacă apuca să se îmbarce, de una singură, într-un avion cu destinația Atlanta?

Oh! *O iubea!* Masculinitatea i se încovoie sub emoția aceea înspăimântător de unică.

O aprecia, fără discuție. Era delicios de inteligentă și avea umor. Și mai era caustică și fragilă, ca să nu menționeze acele mici tendințe de mania persecuției, care-l atrăgeau, de fapt, atât de mult. Simți un zâmbet visător înflorindu-i pe buze. Annie era … era … *i se potrivea perfect*, înțelese el dintr-o dată. În clipa aceea știu că o iubea cu adevărat pe Annie Witherspoon.

Exista o singură necunoscută. Va reuși oare s-o facă să-l iubească și ea?

***

Se înșelase. Ziua în care-l cunoscuse pe Mitch nu fusese cea mai rea zi din viața ei. Ziua de azi era. Clipi pentru a-și opri lacrimile și continuă să îndese mecanic toate lucrurile personale într-o cutie de carton. Cum se făcea că viața ei putea fi de fiecare dată ambalată în cutii și valize? se minună ea, simțind un val neobișnuit de autocompătimire.

I se păruse cel mai potrivit să vină la birou imediat după ce se întorsese la Atlanta. Annie știa că plecarea va fi o experiență dureroasă și voia să termine cât mai repede, cu condiția să-și poată aduna curajul necesar.

Și totuși, renunțarea la campania Winning Wiener epuizase cea mai mare parte din rezerva pe care o avea. Știa însă că fusese cea mai bună soluție. Măcar pentru Mitch, dacă nu și pentru ea și, dintr-un motiv nelămurit, ideea nefericirii lui Mitch i se păruse mai de nesuportat decât a ei. Știa că în acel gând pândea o concluzie importantă, dar nu se putea hotărî să recunoască.

Nu era în stare să aducă nefericirea unui om atât de ușuratic.

Pentru a fi cinstită, Annie trebuia să admită că probabil asta fusese ceea ce o atrăsese spre el încă de la început. Pe când ea era cinică, el se dovedise optimist. Râdea, iubea și se bucura de viață cu un zel care o făcuse să se întrebe de ce era ea atât de puțin dispusă să încerce lucruri noi. De ce nu se gândise mai mult la măritiș și la posibilitatea de a-și întemeia propria familie? Un suspin îi scăpă de pe buze și ochii i se umplură de lacrimi.

Din cauză că fusese lașă. Fusese așa de preocupată să-și păzească inima – viața – încât scăpase din vedere faptul că s-ar putea să elimine și altceva pe lângă durere. Ei bine, gata. Terminase cu precauția. Avea să intre în joc. Într-adevăr, ratase șansa de a conduce compania, dar, în schimb, câștigase ceva mai important – curaj.

Inspiră adânc și privi roată prin birou, printr-o perdea de lacrimi. Cu siguranță, îi va simți lipsa. Acest birou fusese căminul ei. Refugiul ei. Aici avusese inspirații strălucite…

– Hei, Mitch, ești gata să primești felicitări? răsună o voce pe coridor, smulgând-o pe Annie din reverie.

– Te voi anunța, într-un minut, se auzi răspunsul. Annie detectă un zâmbet în vocea care-l rostise.

Rămase împietrită, iar inima începu să-i bată cu repeziciune. Ce căuta Mitch acolo? Ar fi trebuit să închine cu Les pentru succesul noii sale campanii. N-ar trebui să fie aici. Ar trebui să…

Deodată, Mitch fu în fața ei, în birou. Părul îi era în dezordine, iar cravata strâmbă. Părea grăbit, dar arăta bine. Îi zâmbi și simți că se topește.

– Annie, avem de vorbit.

Își înăbuși pornirea de a-i sări în brațe.

– Nu știi nimic despre afacerile din domeniul ăsta, Mitch? N-ar trebui să-l părăsești pe client imediat după ce ai făcut prezentarea, explică ea.

– Tocmai despre asta trebuie să discutăm …

– Uite ce-i, Mitch, îl întrerupse ea, continuînd să-și pună lucrurile în cutie. Ai obținut ceea ce voiai. N-am putea s-o lăsăm moartă?

– Nu.

Nu? păru să întrebe privirea ei.

Ochii lui se umplură de tandrețe și veni mai aproape. Destul de aproape pentru a o putea atinge.

– Nu. N-am obținut ceea ce voiam.

– Les nu ți-a acceptat campania? întrebă ea, afectată de privirea lui plină de iubire.

Buzele lui se ridicară într-un început de zâmbet, iar maliția îi sclipi în ochii albaștri.

– S-ar părea că n-a fost cu nimic mai impresionat de ideea mea de picnic decât de a ta.

Fruntea Anniei se încreți a neînțelegere.

– Picnic? Dar nu trebuia să … Îl studie o clipă. Și tu ai expus o campanie cu picnic? Desigur, n-a …

Zâmbind, Mitch dădu din cap și mai reduse distanța dintre ei cu un pas.

– Da. Deși, hot dogul tău animat era foarte original. Mormăi și se lovi peste obraz, fals înciudat. Mi-aș dori să mă fi gândit eu la asta.

Perplexă și încercând să stăvilească speranța ce-i înflorea în inimă, Annie scutură din cap și-i căută privirea.

– D-dar de ce? se bâlbâi ea. Ce-a fost în capul tău … ?

Buzele lui se apropiară și-i curmară pornirea certăreață. Savoarea lui îi inundă papilele gustative, înmuindu-i genunchii. Murmură de plăcere iar sărutul lui deveni lacom. Apoi, brațele ei i se împreunară după gât și se lipi de el cu disperare. Prea bine, inimă, își zise ea. Mai bine admite. Îl iubești.

Mitch se desprinse cu regret din sărutare și își lipi fruntea de a ei.

– N-am obținut ceea ce doream, Annie, îi zise el cu vocea răgușită de emoție. Fiindcă eu te vreu pe tine. Acum.

Întotdeauna. N-am planșă de prezentare, dar încearcă să-ți imaginezi, continuă el împletindu-și degetele cu ale ei. Eu. Tu. Eu în smoching, tu cu o rochie imaculată. Sute de invitați. Porumbei albi, tort etajat. Mă urmărești? Annie își mușcă buzele și aprobă din cap. Acum altceva. Eu. Tu. Călărind împreună. Un foc încins în cămin și un covor împletit. Și timp la dispoziție. Tot timpul din lume. În două cuvinte, … pentru totdeauna. Se opri. Ce părere ai?

Lacrimile se adunau în ochii ei, inima era gata să-i plesnească și un simțământ minunat de bucurie îi umplu sufletul. Zâmbi.

– Aș zice că a fost o cerere în căsătorie perfectă.

– Așadar, ne-am înțeles?

Annie îl sărută ușor pe buze și șopti:

– Sunt adjudecată. Da!

Sfârșit